

EHLİ BEYT

CENNET KADINLARININ HANIMEFENDİSİ ve İNSANLIK HURİSİ

HZ. FATIMA-İ ZEHRÂ

RADIYALLAHU ANHA

MUSTAFA NECATİ BURSALI

Çelik YAYINEVİ

22. BASKI

EHLİ BEYT
CENNET KADINLARININ HANIMEFENDİSİ
VE İNSANLIK HÛRİSİ

HZ. FÂTIMA-İ ZEHRÂ

(Radıyallâhu Anhâ)

MUSTAFA NECATİ BURSALI

Çelik
YAYINEVİ

ÇELİK YAYINEVİ
İstanbul 2015

© Mustafa Necati Bursalı
© Çelik Yayınevi

Kültür Bakanlığı Sertifika No: 14710

ISBN: 978-975-7161-17-2

Editör
Ece Özbaş

Mizanpaj
Adem Şenel

Kapak Tasarım
Yunus Karaaslan

Baskı-Cilt

İmak Ofset
Ser. No : 12531
Merkez Mh. Atatürk Cd.
Göl Sk. No: 1 Yenibosna - İSTANBUL
Tel : 0212 656 49 97

ÇELİK YAYINEVİ
Ticarethane Sk. No: 19/A Cağaloğlu - İstanbul
Tel: +90 (212) 511 28 11 (pbx) Faks: +90 (212) 511 28 12
www.celikyayinevi.com

EHLİ BEYT
CENNET KADINLARININ HANIMEFENDİSİ
VE İNSANLIK HÛRİSİ

HZ. FÂTIMA-İ ZEHRÂ

(Radıyallâhu Anhâ)

MUSTAFA NECATİ BURSALI

Çelik
YAYINEVİ

İÇİNDEKİLER

Müellifin Önsözü 7
Cenâb-ı Fâtıma-i Zehrâ 9
Doğumları, İsimleri, Lâkapları 10
İsimlerinin Mânâları 10
O Demler 12
Kâbe'de Namaz 21
Medine'de Geçen Günler 25
Gelinlik Çağı 27
Hazret-i Ali'nin Durumu 29
Yâ Ali Nen Var? 31
Nebiler Nebisinin Hutbeleri 35
Hazret-i Ali'nin Evi 38
Üstün İdrak 41
Alınan Eşyalar 41
Hazret i Ali'nin Bekleyişi 43
Hurileri İmrendiren Bir Gelin 47
Nebiler Nebisinin Ziyaretleri 52
Peygamberler Peygamberinin En Sevgili Çiçeği 60
Hangimiz Daha Çok Seviliyoruz? 62
Ebû Türab 64
Benim Kardeşim Yok mu? 66
O İki Sultanın Cömertlikleri 67
Solan Gül 70
Eliyle Değirmen Döndüren Sultan 71
Nebiler Nebisinin Nasihatları 73
İbret Al 74

Bir Başka Hâdise 75
Dünyanın Bütün Acılığı 75
Nur Nesli 79
Hazret-i Hasan (r.a.) ın Doğumu 80
Süt Anne 83
Künyeleri 86
Benim Oğlum Efendidir 88
Hazret-i Hüseyin'in Doğumu 89
Ümmül Fadl'ın Rüyası 90
Zeyneb (r. a.) 96
Ümmü Gülsüm 100
Sitti Rukayye 103
Onlara Karşı Vazifemiz 103
Âl-i Abâ 105
Nokta Nokta 109
Fâtıma-i Zehrâ'nın Şefkati 112
Müthiş Ağrı 115
Hazret-i Ali ve Hazret-i Fâtıma'nın Aç Kalışları 116
Evimizde Bir Şey Var mı? 122
Peygamberlik Ağacından Bir Yemiş 128
Bozulan Anlaşma 134
Cömertliğin Böylesi 137
Fâtıma-i Zehrâ'yı Ağlatan Hâdise 142
Ey Cibril Benzini Soluk Görüyorum 144
Ey Kerem Denizi 148
Ben de İsterim 151
Son Fasıl 157
Vedâ Haccı ve Sonrası 157

Ordu Hazırlığı 159
Fâtıma-i Zehrâ'nın Gönülleri Dağlayan Şiirleri 182
Ve Sonrası 196
Hazret-i Fâtıma'nın Ölüm Hengâmesi 201
Son Ânı 203
Hazret-i Ali'nin Teessürü 206
Fâtıma-i Zehrâ'dan Geriye Kalanlar 210

بِسْمِ اللهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ

Müellifin Önsözü

Şüphesiz hamd Allah'a mahsustur. O'na hamd eder ve O'ndan yardım isterim!.. O, kullarına acıyan, düşenlerin elinden tutan, kapısına geleni bağışlayan yüce bir Pâdişâhtır.

Salât ve selâm, sonsuzluğa eriş ve sonsuzlukta oluş sırrının yolunu açan ve âlemlere rahmet saçan Cenâb-ı Muhammed'in üzerine olsun. Bu salât ve selâm, O'nun Ehl-i Beyt'i ve Ashabının üzerine de olsun...

Bu kitap, dünya ve Cennet kadınlarının en üstününe ait Fâtıma-i Zehrâ (radıyallahü anhâ) nın hayatından pırıltılar sunmaktadır. O Fâtıma ki, Cennet ufkundan cihan toprağına düşen bir inciydi. O Fâtıma ki Allah Resûlünün gözünün nûru ve sevinciydi. O Fâtıma ki, Nebiler Nebisinin mübârek vücûdundan bir parçaydı. O Fâtıma ki, Hazret-i Hatice-i Kübrâ'nın gülzârında yetişmiş solmaz bir çiçekti. O Fâtıma ki, ay yüzlü, kara gözlü bir melekti...

O Fâtıma ki, Cennet hûrileri onun güzelliğinin karşısında hayretle dudaklarını ısırmışlardı...

O Fâtıma ki, O'nun gözyaşı incilerini Hazret-i Cibril yüksek arşın üstüne serperdi.

O Fâtıma ki, Cennet kadınlarının hanımefendisi, âlem kadınlarının biricik sultanıydı...

O Fâtıma ki, onun bir tebessümü taşın sînesini deler, bir nazarı ciğerlerin zarına işlerdi.

O Fâtıma ki, Müslüman kadınına en büyük bir örnek, İslâm bahçesinde en nadide bir çiçekti...

O Fâtıma ki, O'nun nûru gönül aydınlatan bir ışık, O'nun sözü yürekler delen hıçkırıktı...

O Fâtıma ki, bir eliyle değirmen döndürür, bir eliyle çocuğuna bakar, diliyle de durmadan Kur'ân okurdu...

O Fâtıma ki, şecaat, ulviyyet, hikmet ve dirâyet mâdeni, Allah'ın yenilmez arslanı ve evliyalar sultanı Hazret-i Ali'nin dünya âhiret zevcesidir...

O Fâtıma ki, arşın iki küpesi ve Cennet gençlerinin iki muhterem efendisi Hazret-i Hasan ve Hazret-i Hüseyin'in annesidir...

O iki muhterem efendiden biri, yâni Hazret-i Hasan (radıyallahü anhâ), ümmetlerin hayırlısı olan İslâm cemiyetinin gözünün nûru ve gönlünün ışığıdır.

Hem öyle bir ışık ki, yıldızlar dolu semânın altında bir başka yıldız olmuştur. Fırsatlar elinde iken sırf hak nâmına taca ve hâkimiyet yüzüğüne tekme vurmuştur...

O iki muhterem efendinin küçüğü, yâni Hazret-i Hüseyin (radıyallahü anhâ), kahramanlık ve erlikte misli görülmemiş bir irtifaa yükselmiş, başını vermiş, fakat zulme boyun eğmemiştir.

İşte Fâtıma-i Zehrâ, böyle iki cevheri yetiştirdiği için ekmel bir numunedir.

Cihan günleri onun yüzü gibi parlak bir yüz görmedi, Müslümanlık tarlasında O'nun gibi bir çiçek boy vermedi...

O, o kadar ince bir gönüle, derin bir hisse sâhipti ki, bir muhtaç karşısında içi yanmış, yüreği sızlamış, çarşafını sattırarak o muhtaç adamın ihtiyacını gidermiştir. Oruçlu olduğu halde iftar etmemiş, sofrasındaki bir lokma ekmeği kapısına gelen fakire ikram etmiştir. Hem bu işi peşpeşe üç gün yapmış, üç gün boyunca sadece su ile orucunu açmıştır. İnsanlık böyle bir inciyi hangi denizde bulabilir ki?..

Ben bu aczimle O'nun için ne söyleyebilirim ki? O, âlemlere rahmet olan Peygamberin, öpüp kokladığı solmaz bir çiçekti...

Ruhumdaki olanca aşk ve hassasiyet özünün balını, işte ben bu çiçekten alıp sizlere sunuyorum. Yardımcım, Yüce Allah'ın inayeti, Resûlünün ruhaniyeti ve bağlılarının himmeti olsun...

Cenâb-ı Fâtıma-i Zehrâ

O ki, masmavi gökler kadar derin, ipekler kadar ince. O ki, eskimek bilmeyen yeni, solmak bilmeyen tek renk. O ki, İslâm kadınına en büyük örnek, en nadide bir çiçek.

O ki, bir ömür boyu ilâhî aşk ile alevler gibi çırpındı, Kâbe mumu gibi yanıp durdu. Onun hakkında Allah'ın sevgilisine:

— Fâtıma, Cennet kadınlarının hanımefendisidir! [1], buyurdu ve nazla safa ile Fâtıma'yı sevdi. Çok kere de O'nu mübârek kucağında taşıdı. Her an ve her vesileyle şu hakikati dile getirdi:

— Fâtıma, benden bir parçadır! [2]

İşte Fâtıma-i Zehrâ böyle bir saâdetin ve devletin de sâhibi. Kâinatın efendisinin en küçük ve en sevgili kızı; Hazret-i Meryem, Hazret-i Âmine, Hazret-i Hatice ve Hazret-i Âişe gibi yeryüzünün en büyük ve en sultan kadınlarından biri.

Başında, Allah Resûlüne ait tacdan bir akis parlamakta ve akılları oynatacak derecede ışıklar saçmakta.

O ki, altın başaklı lâleleri bile gölgede bırakacak bir güzelliğin sâhibiydi.

Beyaz buğday benizli, incecik kaşlı, gür kirpikli, kapkara gözlü, mukaddes babasının bir benzeri idi.

Terkibinde nûr pırıldayan berrak yüzünün en çarpıcı unsuru da güneş gibi bir aydınlıktı...

---

1 Buharî

2 Buharî

Doğumları, İsimleri, Lâkapları

Doğumu: Milâdî 609, Cemaziyel-Âhirin 20. Cuma günü, Bi'seti Nebeviden üç ay önce, Mekke şehrinde.

Fâtıma, isimleri. Zehrâ ve Betûl de lâkapları ve sıfatları.

Babası: Âlemlerin efendisi, annesi iffet timsâli Hatice.

Nesebi: Hem baba, hem de anne tarafından **Kusay**'da birleşiyor ve tâ Adnan'a kadar varıyor. Pak, tertemiz ve pırıl pırıl bir neseb.

İsimlerinin Mânâları

Fâtıma; kendisi ve zürriyeti Cehennem ateşinden kesilmiş mânâsına geliyor.

Deylemi'nin, Ebu Hureyre (radıyallahü anhâ) den rivayet ettiği bir hadîs-i şerifte Nebiler Nebisi şöyle buyurmuşlardır:

— Kızımı ancak, Allah, onu ve sevenleri Cehennemden uzaklaştırdığı için «Fâtıma» diye adlandırdım.

Zehrâ; beyaz ve nûranî yüze denmekle beraber saf, berrak, çok parlak, ay gibi mânâları da taşıyor.

O kadar gözleri kamaştırır bir parlak yüze sâhipti ki, o yüz ay ışığı gibi geceyi nûrlandırırdı. İffet timsâli Hazret-i Âişe demiştir ki:

— Ben karanlık gecede Hazret-i Fâtıma'nın yüzünün aydınlığı ile iğneye iplik geçirirdim!...

Betûl ismine gelince, erkekten tamamen uzak olup, onlara asla ihtiyaç ve isteği olmayan, kendisini Allah'a vermiş ve ruhunda ondan başka hiçbir alâkaya yer bırakmamış mânâsı pırıldamaktadır. Bu yüzden Onun iki evlâdı Hasan ve Hüseyin için «anaları **Betûl**, babaları **Kabûl**»dür denilmiştir. Kabûl dahi, güzel ve güzel yüzlü anlamınadır.

Rivayete göre bir gün Allah'ın Resûlü mübârek kızlarına dediler ki:

— Yâ Fâtıma, seni neden Fâtıma diye adlandırdım, biliyor musun?

Fâtıma şevk ve saâdetle sordu:

— Neden öyle adlandırdınız aziz babam?

Cevap olarak buyurdular ki:

— Çünkü Allah Teâlâ kıyamet günü Onu ve neslini Cehennem'den uzaklaştıracaktır.

Şu inceliği de göz önüne almak gerek. Nebiler Nebisi, bu son kız evlâtlarına Fâtıma ismini vermekle iki sevdiğinin gönlünü hoş etmek istemiştir.

Bunlardan ilki kendi zevceleri Hazret-i Hatice'dir ki, annesinin adı Fâtıma idi. Cihan denilen bu saraya Hazret-i Hatice gibi bir iffet ve ismet sadefi hediye etmişti.

Bu mübârek hanım da varlığın nûruna şefkat kucağını açmış, kendi çocuklarından çok onu sevmişti. Hem o kadar Allah Resûlünü memnun etmişti ki, vefat ettiklerinde, onun kabrine bizzat indiler. Genişletir gibi kabrin bir köşesine işaret ettiler ve kabrin içine upuzun yattılar. Sonra da, kabirden çıktılar. Mübârek gözleri inci taneleri gibi yaşlarla doluydu.

Bu gözyaşları kabrin içine de düşmüştü. Bu hâli gören Hazret-i Ömer dedi ki:

— Ey Allah'ın Resûlü, şu kadına yaptığını gördüğüm şeyi, hiçbir kimseye yapmamıştın.

O zaman buyurdular ki:

— (Yâ Ömer!) Ebu Talib'den sonra bu kadıncağız kadar bana iyiliği dokunan bir kimse olmamıştır. Ona Cennet elbiselerinden giydirilsin diye gömleğimi kefen olarak giydirdim. Kabir hayatı kendisine mülayim ve kolay gelsin diye de kabirde yanına uzandım...

❖ ❖ ❖

İşte bu yakınlarının gönlünü hoş etmek ve hâtıralarını yaşatmak için en küçük kızına Allah'ın Resûlü Fâtıma ismini koymuş olabilir. Böyle de olsa, öyle de olsa Fâtıma-ı Zehrâ, insanlığın efendisinin en sevdiği bir çiçekti. Çünkü o, iffet mâdeni Hatice'yi andırıyordu.

Hazret-i Hatice, kâinatın efendisine 25 yıl zevcelik yapmıştı. Bütün varlığı ile de onu desteklemiş ve herkesten evvel ona îman etmişti. Allah Resûlünün bütün çocukları (İbrahim hariç) Hazret-i Hatice'den olmuştu. Nebiler sultanının 3 erkek ve 4 kız çocuğu olduğunda ihtilâf yoktur. Kâinatın efendisinin ismet timsâli Hatice'den doğan ilk çocuğu **Kâsım** idi. İki yıl kadar yaşayıp beka âlemine göçmüştü. Bu sebeple Allah'ın Resûlüne (Ebul-Kâsım) diye de hitap edilmiştir. Sonsuzluk Nebisinin Hazret-i Hatice'den dünyaya gelen çocukları 2 erkek ve 4 kızdan ibarettir ki, kızların en küçüğü ve en sonuncusu Hazret-i Fâtıma-i Zehrâ'dır...

O Demler

Peygamberin nazlı kızı Fâtıma-i Zehrâ kâinatın iman beşiği olan Mekke'de dünyaya geldiler. Nebiler Nebisinin mübârek evleri Mekke'de, Safa tepesinin etrafında idi. İşte bu ev, iffet mâdeni Hazret-i Hatice'nin konağı idi. Allah Resûlünün en tatlı çiçeği Fâtıma-i Zehrâ bu konakta doğdu.

Dünyaya geliş hengâmeleri şöyle:

Nihayetsiz olan mülkün seyyidi ve Kevser havuzunun sâhibi o demlerde Hira dağındaki mağarada inziva halindeydi. Kendilerine inziva kulesi olarak seçtikleri bu dağda çok kereler sıcak gözyaşları dökerek Rabbi Rahîmine yalvarırlardı. Çok kere de Mekke'ye inerler mübârek zevcesinin yanında kalırlar ve tekrar, yine Hira dağındaki istiğrak sedirlerine dönerlerdi.

Orada bütün gönül kapılarını açarak duâ ederlerdi:

— Allah'ım, Allah'ım. Seni bilmek istiyorum, ama bilemiyorum. Seni bulmak istiyorum, ama bulamıyorum!..

Bütün niyazları ve duâları bu idi. Nice zaman böyle akıp gidiyor, nice nefesler tükeniyordu. Fakat o yılmıyordu, hep arıyor, hep duâ ediyor, hep göklerin infilâk etmesini bekliyordu.

Evinde mini mini yavruları ve kendisini canından daha çok seven bir zevcesi vardı. Ne var ki, artık o yalnız kalmayı arzu ediyor, Hira dağının sessizliğinde gönlünün haykırışlarını dinliyordu.

Allah Resûlünün Hazret-i Hatice'den birçok çocukları olmuştu. İffet timsâli Hatice yine hamile idi. Öyle olmasına rağmen varlığın tacı yine günlerinin çoğunu Hira dağında geçiriyordu. Mekke'ye indiğinde nûr yumağı yavrularını bağrına basıyor, onların saçlarını tel tel okşuyor, evinin ihtiyaçlarını görüyor, adamlarına emirler veriyor ve sonra yine Hira dağının yolunu tutuyordu.

Bütün dünya o günlerde ateşler içinde yanıyordu. Dünya günleri ateş şimşeklerinden daha yakıcı olmuştu. Mekke karanlıklar içindeydi, insanlar azdıkça azmış, belâ şiddetini artırmıştı.

Yıllar ve asırlar var ki hidâyet denilen nûr yeryüzünden çekilmişti. Çeşmelerden nûr yerine kir, su yerine kan akıyordu. Bütün peygamberlerin adı unutulmuştu. Bütün insanlık dalâlet bataklığında çırpınıyordu. Gözler kan sızan pencere, çöller susuz tencereydi.

O demlerde Allah'ın Resûlü bir ışık çemberi hâlinde bazı hâdiselere şahid oluyordu. İşte bunun için sessizliği ve yalnızlığı arıyordu.

Karanlık dünyanın karanlık Mekke'sinde bir ev vardı. Ne ki, bu ev, diğer evlerden farklıydı. İçinde bir ışık çağlayanı yüzüyordu. Her yanından nûr ve saâdet fışkırıyordu. Çünkü bu ev, Allah

Resûlü ile iffet timsâli Hatice'nin hayatını birleştiren konaktı. Âlemlerin efendisi, amcası Ebu Talib'in yanından ayrılmış, Hazret-i Hatice'nin konağına yerleşmişti.

O güzel ve nûrlu konakta seneler akıp gitti. Allah'ın sevgilisi 40 yaşlarına doğru ayak attılar. Şimdi kendilerini yepyeni bir hayat, bambaşka bir dünya bekliyordu.

Zamanında bir gariplik vardı. Kâinatın efendisi gaiplerden sesler duymaya başlamıştı. Önünden geçtiği taşlar bile kendisine **«Esselâmü Aleyke Yâ Resûlallah!»** diyerek selâm veriyordu. Bu haller ve bu akıl almaz tecellîler O'nu büsbütün yalnızlığa çekiyordu. Bu sebeple Hira dağındaki inziva kulesine çekilmişlerdi...

❖ ❖ ❖

Bir gündü. İffet ve ismet timsali Hazret-i Hatice konağının bahçesine inmiş hurma ağaçlarının gölgesinde oturmuştu. Güneşin ateşten okları yine Mekke şehrinin sînesini deliyordu, her taraf çatır çatır yanıyor, rüzgâr bile kaynar sular gibi insanın yüzünü yalayıp geçiyordu.

Bahçede Ali, Zeyd bin Hârise ve diğer çocuklar da vardı. Sıcak kumlar içinde zıplayıp duruyorlardı.

Temiz ve pak Hatice bir müddet onları seyretti, neş'elenmeye çalıştı. Fakat bugün içinde bilemediği bir sıkıntı vardı. Neydi bunun sebebi?

Başını ellerinin arasına alıp derin düşüncelere daldı. Düşündükçe hayâl ufku da genişliyordu. Bir zaman öylece kaldı. Sonra da kalkıp eve girmek istedi. Ne var ki, kendisinde o takati bulamadı. O dem yanıbaşında Nebiler Nebisinin olmasını arzu etti. Halbuki o şimdi Hira dağındaki mağarada duâ ve niyazla meşguldü.

Temiz ve pak Hatice: Yâ Allah! deyip tekrar kalkmak için davrandı, yine kalkamadı. Bu hali doğumun yaklaşmasına verdi ve hemen Ali ile Zeyd'e seslendi:

— Çocuklar, çabuk yanıma gelin!..

Ali ile Zeyd kanatlı kuş gibi uçtular:

— Buyur, aziz annemiz!

— Sizi amcam oğlunu çağırmaya göndersem gider misiniz?

Hemen atıldılar:

— Bir şey mi oldu, ey annemiz?

— Hayır yavrularım.

— Peki bu saatte neden onu çağırmamızı istiyorsun?

— Ona ihtiyacım var.

— Emrin başımız üstüne, hemen gidiyoruz!..

— Gidin ve kendisine selâmımı söyleyin...

❖ ❖ ❖

Ali ile Zeyd, çok kereler Hira dağına gitmişler, kâinatın efendisine yiyecek ve içecek götürmüşlerdi. Onu nerede ve nasıl bulacaklarını biliyorlardı. Derhal yola düştüler, uçan kuşun kanadının gölgesi gibi Mekke'den dışarı çıktılar ve Hira dağının tepesine tırmandılar.

Varlığın sebebi olan Cenâb-ı Peygamber yine mağaranın içindeydi ve duâ ediyordu:

— Allah'ım! Bana eşyanın hakikatini göster, bana kendini bildir, beni nûrunla doldur!...

Mübârek alınlarını secdeye koymuş, gözyaşlarının selinde boğulmuş yalvarıyordu Allah'ın Resûlü. Ali ile Zeyd tâ mağaranın içine kadar girdikleri halde onların gelişinden bile haberdar olamamıştı Nebiyyi Ekrem.

Ali ile Zeyd bir müddet sessizce beklediler. Kâinatın fahri nice zaman sonra başını secdeden kaldırıp diz üstü oturdu ve işte o zaman Ali ile Zeyd'in kendisini hayretle seyrettiklerini gördü. Ali, geliş sebeplerini kısaca anlattı. Kâinatın efendisi hemen kalktılar ve Mekke'nin yolunu tuttular.

Hazret-i Hatice odasına çıkarılmış ve bir yatak üzerine yatırılmıştı. Sık sık nefes alıyor, Allah'ın Resûlünü bekliyordu. Allah'ın Resûlü tebessüm ederek kapıdan içeri girdi ve hemen mübârek zevcesinin hatırını sordu. Hatice-i Kübrâ'nın dudakları usul usul kıpırdadı:

— Seni bu saatte çağırttım, beni bağışla. Galiba çocuğumuz dünyaya gelmek üzere.

Bu haber Nebiler Nebisini pek memnun etti. Çiçek gibi bir gülümseyişle Hazret-i Hatice'ye baktılar ve hemen gereken emirleri verdiler.

Konakta yepyeni bir heyecan dalgası esmeye başladı. Hizmetçiler, cariyeler pervane gibi dönüp duruyordu.

İsmet timsâli Hatice'nin odası yakınları ile dopdoluydu. Konağın her köşesinde billûri bir çağlayış vardı. İhtiyar Varaka bile gelmiş, bahçedeki hurma ağaçlarının gölgesine oturmuştu. Mahalle çocukları sıcak kumların üzerinde zıplayıp duruyorlardı.

Bu şenlikler gün boyu sürdü. Göklere yükselen çocuk çığlıkları bir tatlı musiki gibi kulaklara çarpıyordu. Konağın içinde ise Hatice-i Kübrâ'nın etrafı dostları ile sarılı idi. Peygamberler Peygamberinin dadısı Ümmü Eymen de oradaydı. Ve daha niceleri niceleri vardı.

Hazret-i Hatice cihana saâdet bahşedecek çocuğunu doğurmak üzereydi. Dudakları hafif hafif kıpırdıyor ve Allah'a yalvarıyordu:

— Ey Rabbi Rahimim, diyordu; sonsuzluk denizinden bir inci lütfet!..

Nihayet beklenen saat gelip çattı. Milâdî 609 yılının Cemaziyel-Âhir ayının 20. Cuma günü Fâtıma-i Zehrâ bir ebediyet incisi gibi cihan bahçesine düştü.

Onun doğumu bir tatlı huzur verdi herkese. Bir müjdeci hemen Allah Resûlünün huzuruna koştu:

— Ey yaradılmışların en hayırlısı, ey cihanın saâdet güneşi, müjde sana. Nûr topu gibi bir kızın oldu.

Kâinatın fahri cennetler gibi gülümsedi ve müjdeciye teşekkür etti. Bir başka câriye de konağın bahçesinde oturan Varaka'nın yanına koştu ve haykırdı:

— Ey bilgin! Müjde Hanımım kurtuldu ve bir kız çocuğu dünyaya getirdi.

Varaka, kendinden umulmayacak bir çeviklikle ayağa kalktı ve dedi:

— Sevindim!..

Câriye çırpınan bir alev gibi süzülüp gitti, giderken de şöyle dedi:

— Hayret ki, Muhammed de pek sevindi.

Varaka elindeki değneği yere vurarak seslendi:

— A kadın! Senin bu sözünden cehâlet kokusu geliyor!..

Fakat câriye onu duymadı bile.

❖ ❖ ❖

Mini mini Fâtıma ipeklere sarıldı ve Nebiler sultanının huzuruna getirildi. Allah'ın sevgilisi, kendilerinden bir parça olan bu sultan kızlarını defalarca öpüp bağrına bastı. Ve Fâtıma-i Zehrâ o demden itibaren ömür nefeslerinin incilerini alıp vermeye başladı.

Allah Resûlünün rahmet hazinesi kalbi bu küçük inciyi pek seviyordu. Fâtıma-i Zehrâ, Nübüvvet ağacında açılan bir gonca idi. Allah'ın Resûlü, bu cihan lâlesini koklar, saçlarını okşar, çok kere de dizine oturtup hoplatırdı. Fâtıma'nın çocukluk devresi neş'eler, saâdetler içinde geçiyordu. O demlerde Kâinatın Efendisi sık sık Hira dağına çıkıyor, orada ilâhî tecellileri bekliyordu. Çok defa da Mekke'ye iniyor, saâdethanesine koşuyor, mini mini Fâtıma'yı hasretle kucaklıyordu.

Zaman ırmağı durmadan akıyordu. Fâtıma da günden güne büyüyor ve bir işve fidanı gibi boy veriyordu. Derken beklenen gün geldi. Allah'ın vahyini hamil Cebrâil gökler âleminden yeryüzüne indi ve Allah'tan aldığı emri Resûlüne tebliğ etti.

Nihayetsiz olan mülkün seyyidi ve Kevser havuzunun sâhibi hemen yine Mekke'ye indiler ve konaklarından içeri adımını atar atmaz buyurdular:

— Beni örtünüz, beni örtünüz!..

Hazret-i Hatice, etekleri mûcize sürükleyen mübârek efendisini bir yatağa yatırıp üzerini örttü ve bu hâl geçinceye kadar tek kelime sormadı. Küçük Fâtıma'nın hayretli bakışları altında dakikalar akıp gitti ve nihayet Allah'ın Resûlü rahat ve sükûnete erişince gözlerini açıp başından geçenleri bir bir anlattı:

— Korkuyorum ki Hatice, bana bir zarar gelmesin!..

Henüz hiçbir şeyden haberi olmayan ulvî kadın, her hâline o kadar emniyet duyduğu efendisini teselli etti:[3]

— Ey amcam oğlu, dedi; sana bir zarar gelmesi imkânsızdır. Allah'tan sana böyle bir ceza gelmez. Sen akraba ve yakınlarına her iyiliği gösterirsin, doğru konuşursun, misafirlerine ikram etmeyi seversin, halkın işlerine koşarsın. Böylesine zarar mı erişir? Şâdol ve kalbini güvenle doldur!..

İşte bu günlerden ve demlerden sonra Allah'ın Resûlü ilâhî memuriyeti icabı insanları İslâm'a dâvete başladılar. O günlerde bütün dünya ateşler içindeydi. İnsanlar azdıkça azmış, belâ şiddetini artırmıştı. Asıl sıkıntı bundan sonra başlayacaktı. Kâfirler, bu kâfirler, maymun gibi inat edecekler, bir türlü Hakka teslim olmayacaklardı.

Günler, haftalar, aylar, hatta yıllar akıp gidiyordu. Fâtıma-i Zehrâ da bir kudret fidanı gibi büyüyordu. Âlemlere Rahmet olanın aydın bakışlarının ışığı altında geçen nice günler... Allah'ın

3 **Haşiye:** Hazret-i Fâtıma'nın Peygamber Efendimiz 35 yaşımla iken doğduğu da rivayetler arasındadır. Biz esas olarak yukarıdaki tarihi aldık.

Resûlü onu yanından hiç ayırmazdı. Ara sıra dışarı çıkarıp gezdirdiği de olurdu. Onun nar çiçeğine benzeyen yüzüne nazar eder, masum duruşuna bakar, bu hâlini gözyaşlariyle karşılardı. Merhamet hazinesi kalpleri Fâtıma için bir alev gibi çırpınırdı. Onu yedirir, içirir, giydirir, uyutur, başında otururdu.

Kâinatın fahri Fâtıma'yı o kadar derin bir muhabbetle severlerdi ki, bu aşkın kanatlarını saymaya sayılar kâfi gelmez. Fâtıma'nın sevgisi de bir başka güzellikte idi. Bir an olsun mukaddes babasından ayrılmak istemez, hep onun huzurunda olmayı arzu ederdi. Mâsumane hislerle dolar, billûr sular gibi çağlar:

— Aziz babam, aziz babam, diye varlık nûrunun etrafında dönerdi.

Ne var ki, Mekke müşrikleri Allah'ın Resûlüne ve müslümanlara bir damla huzuru bile çok görüyorlardı. Eza ve cefâda o kadar ileri giderlerdi ki, buna katlanmak imkân hârici idi.

Bu dertli ve belâlı günler küçük Fâtıma'nın yüreğine bir mızrak gibi saplanıverirdi. Müslümanlara yapılan işkenceleri gördükçe gözyaşlarının selinde boğuluverecek gibi olurdu.

Fâtıma-i Zehrâ (radıyallahü anhâ), küçük yaşlarında merhamet bilmez kâfirlerin nice hallerine şahid olmuştu. O kâfirler ki, onların kafası kanıyordu. Onlar Rabbin Vahyine inanmıyorlardı. İnananların da gırtlağına kanlı pençelerini uzatıyor, o masum insanların boğazını sıktıkça sıkıyorlardı.

Fâtıma-i Zehrâ'nın şâhid olduğu ve hiçbir zaman unutamayacağı hâdiselerden biri de şu idi: Azgın ve sapkın kâfirler Zinnûre isimli cariyeye de el atmışlardı. Çünkü bu cariyenin kimsesi yoktu ve îmân devletine ilk eren bahtiyarlardandı. Kâfirler, o masuma o türlü işkence ve cefa ettiler ki, kadıncağızın gözleri kör oldu. Öyleyken yine de bir arslan gibi kükredi:

— Allah bir!..

İşkenceye devam ettiler. Öldürücü, eritici, kül edici güneş altında onu kırbaçladılar, bayıltıncaya kadar dövdüler ve sordular:

— Â kadın, bize dönüyor musun?

Kanının her zerresinde bir îman volkanı kaynayan Zinnûre Hazretleri haykırdı.

— Asla!..

Yerlerde sürüklediler, yine ısrar ettiler:

— Bize dön ve kurtul!

Îman ve İslâm kadını gönlünün tâ derinliklerinden gelen bir aşkla avaz avaz bağırdı:

— Ey kâfirler! Ben kurtulmuşum! Asıl siz kurtulmaya bakın!..

— Gördün mü; dediler; Lât ve Uzza gözlerini kör etti.

— Hayır, dedi; gözlerimi perdeleyen Allah'dır; başkasını verecek olan da yine O...

Ve Allah'ına böyle bağlanan, tevekkül eden, sabır ipine sarılan, çilesini dolduran bu mübârek kadının gözlerini Azîz ve Celîl olan Allah yine açtı.

Bu hâli gören müşriklerin çığlığı doldurdu Mekke ufuklarını:

— Bu da Muhammed'in sihirlerindendir!..

❖ ❖ ❖

Kâfirlerin bu hâlinden nefret eden Fâtıma-i Zehrâ, mübârek babasının kucağına sokulur, boynuna sarılır ve sorardı:

— Ey canım baba! Ne zaman kurtulacağız?

Kâinatın efendisi onu teselli eder, ipek saçlarını okşar ve sabretmesini söylerdi.

İşte bu çileler ormanında akıp giden günler beraberinde birçok dertleri de getiriyordu. Fâtıma-i Zehrâ için en acı, en dayanılmaz felâket annesini kaybetmesi oldu. İsmet ve iffet timsâli Hazret-i Hatice öteler âlemine göçmüş, Fâtıma boynu bükük bir halde kalmıştı. Annesinin vefatı esnasında gözlerinden inci taneleri gibi yaşlar boşanmış ve hıçkıra hıçkıra ağlamıştı.

Allah'ın Resûlü bu yılı andıkları zaman **(Hüzün yılı)** derlerdi. Gerçekten de hüzün yılı idi. Nebiler Nebisinin Hazret-i Hatice'nin vefatından dolayı duydukları üzüntü ve kedere bir de Fâtıma-i Zehrâ'nın inlemeleri katılıyordu. Mübârek annelerini kaybetmek Fâtıma-i Zehrâ'nın nar çiçeğine benzeyen yüzünü soldurmuştu. Keder ve üzüntüden sık sık hasta oluyorlardı. Uzun zaman kendine gelemedi Cenâb-ı Fâtıma. Sonraları bu hâle de alışmaya başladı. Nebiler Nebisinin şefkat ve merhameti onu öyle sarmıştı ki, bütün gıdası bundan ibaretti.

Kâbe'de Namaz

Yine o demlerde bir gündü. Bütün kâfirlerin müslümanlara işkence ve cefa ettikleri bir gün. Kâinatın efendisi Kâbe'de namaz kılıyorlardı. Kâfirlerin başı Ebu Cehil de oradaydı ve arkadaşlariyle beraber oturuyordu. Nebiler Sultanının tek başına gelip namaz kıldıklarını gördü ve dedi:

— Hanginiz gider de bir deve işkembesi alır, Muhammed secdede iken iki küreğinin arasına koyabilir?..

Lânetli kâfirlerden Ukbe b. Ebî Muayt isimli biri hemen ayağa kalktı ve haykırdı:

— Ben yaparım!..

Ebu Cehil kazma dişlerini göstererek gülümsedi:

— Haydi, hiç durma, tam fırsattır!..

Lânetli kâfir usul usul gitti, ölmüş devenin pis bağırsağını aldı ve secde hâlinde bulunan Allah Resûlünün mübârek omuzu arasına koydu. Müşriklerin kahkahası birden bütün Kâbe'yi doldurdu. O kadar güldüler ki, her biri bir tarafa yıkıldı.

Bu haber Fâtıma-i Zehrâ (radıyallahü anhâ) ya ulaşınca bir kuş gibi Kâbe'ye uçtu. Babasına reva görülen bu zulüm ve hakaretten o türlü ızdırap duydu ki, henüz 10 yaşlarında olmalarına rağmen büyük bir hiddetle o deve bağırsağını aldı ve müşriklerin yüzüne doğru fırlattı ve haykırdı:

— Ey Allah'tan korkmaz adamlar, babamdan ne istiyorsunuz?

Allah'ın Sevgilisi, topyekûn zaman ve mekânın ve bütün mahlûkatın Peygamberi secdeden başını kaldırdılar, vekâr ve sükûnet içinde namazlarını bitirip ellerini ulvîlik âlemlerine açtılar:

— Ey Rabbim! Kureyş'i sana havale ederim!... diye üç defa tekrar ettiler.

Fâtıma-i Zehrâ (radıyallahü anhâ), hemen babasının boynuna sarıldı ve hıçkırarak ağladı.

❖ ❖ ❖

Biraz evvel kahkaha ile gülen müşriklerin kahkahası birden dondu. Çünkü Hazret-i Muhammed (sallallahü aleyhi ve sellem) Cenâb-ı Hakk'a her ne için duâ etse kabul olacağını biliyorlardı. Allah katından kendilerine bir belâ gelmesinden fena halde korktular.

Nebiler Nebisi gönlünün tâ derinliklerinden gelip Arş'ı titreten yeni bir duâ daha yaptılar. Bu duâlarında kâfirlerin isimlerini tek tek andılar ve dediler:

— Allah'ım! Ebu Cehil b. Hişâm'ı, Utbe b. Rebia'yı, Şeybe bin Rebia'yı, Velid b. Ukbe'yi, Umeyye b. Halef'i ve Ukbe b. Ebî Muayt'ı helâk et!..

Bu lânetli kâfirler Bedir cenginde belâlarını buldular ve ebedî azap diyarına göçtüler.

Sahabîlerden Abdullah b. Mes'ud Hazretleri derler ki:

— Muhammed (sallallahü aleyhi ve sellem) i bize Hak Peygamber olarak gönderen Yüce Allah'a yemin olsun ki, Peygamber Aleyhisselâm'ın duâlarında isimleri geçen bu şahısların Bedir Savaşı'nda öldürülüp yerlere serilmiş, kanlar içinde güneşin altında yattıklarını ve hepsinin bir it leşi gibi sürüklenip çukura atıldıklarını bu gözlerimle gördüm. [4]

4 Müslim

❖ ❖ ❖

Bu azılı kâfirler Allah Resûlünün en büyük düşmanları idi. Cenâb-ı Fâtıma (radıyallahü anhâ) nın kalbini sızlatan da bunlardı. Mübârek babasına, kâfirlerden bir söz erişecek olsa Cenâb-ı Fâtıma gözyaşlarını tutamazdı.

Bütün bu olup biten tatsız hâdiseler onun gözlerinin önünde cereyan ediyordu.

Yine günlerden biriydi. Kuduz kâfir Ebu Cehil Mescid-i Haram'a geldi ve karanlık ağzını açıp haykırdı:

— Andolsun ki, secde hâlinde görürsem, Muhammed'in boynuna basacak ve başını yere sürteceğim!..

Tam o an kâinatın efendisi Mescid-i Haram'a geldiler. Peygamber amcası Abbas (henüz müslüman değil) koştu, vaziyeti Allah'ın Resûlüne anlattı. Âlemlere rahmet olan, son derece kızdılar ve hiç beklemeksizin Kâbe'ye girdiler.

Abbas, hayretli gözlerle baktı ve dedi:

— Eyvah, bu uğursuz günü kendisine açtı!..

Kâinatın efendisi büyük bir vakar ve heybetle ilerleyip oturdular ve Alâk Sûresi'ni sonuna kadar okudular ve sonunda secdeye vardılar. Küfür delisi Ebu Cehil fırsat kolluyordu. Kâfirler ona seslendiler:

— Ey Ebü'l-Hakem! İşte secde etti, koş!..

Ebu Cehil yerinden fırladı, kuduruk bir sırtlan gibi Allah Resûlünün üzerine doğru gitti. Ne var ki, bir anda yıldırım çarpmış gibi dondu ve hemen geri döndü.

Müşriklerin gözleri hayretle açıldı, herkes taptığı putlardan daha hissiz donup kaldı:

— Ne var, ne oldu böyle? diye seslendiler.

Ebu Cehil karşılık verdi:

— Benim gördüğümü siz görmüyor musunuz? Onunla benim arama ateşten bir uçurum açıldı!..

Evet, kâfirler daha nelere, ne akla hayâle gelmez işlere teşebbüs ettiler. Fakat hiç kimseyi îman ve İslâm dâvasından döndüremediler. Fakat Mekke, müslümanlar için yaşanmaz bir belde hâline geldi. Artık eza ve cefa fırınında pişe pişe kimsede takat kalmamıştı. Nihayet, içinden fethedilmeyen şehri, dışından fethetmek üzere müslümanlara Hicret emri verildi.

Bütün Müslümanlar evlerini, mallarını ve her şeylerini Mekke'de bırakarak Medine'nin yolunu tuttular. Mekke'de Allah'ın Resûlü, Hazret-i Ebu Bekir, Hazret-i Ali ve birkaç Müslüman kalmıştı. Fâtıma-i Zehrâ da kalanlar arasındaydı. Nihayet Allah'tan Resûlüne hicret emri geldi, kâinatın fahri kendi yatağına Hazret-i Ali'yi yatırarak gece gizlice Hazret-i Ebu Bekir'in yanına gitti, oradan da develere atlayıp Medine'nin yolunu tuttular.

Uzun ve zahmetli bir yolculuktan sonra nûr yatağı Medine'ye vasıl oldular. Medine'de bir saâdet ayaklanması oldu, bütün bir Medine yollara döküldü ve göklerden müjdeler getiren rahmet Peygamberi bağrına bastı.

Allah'ın sevgilisi, Hazret-i Halid'in evine yerleştikten sonra Zeyd bin Hârise ile Ebu Râfi'yi Mekke'ye gönderdi. Onlar gidecekler Fâtıma-i Zehrâ'yı, Peygamber evinin diğer fertlerini alıp geleceklerdi. Zeyd b. Hârise ile Ebu Râfi develerine atlayıp Mekke'nin yolunu tuttular ve varıp Hazret-i Fâtıma'yı ve diğerlerini alıp Medine'ye getirdiler.

İnsanlık hûrisi Cenâb-ı Fâtıma saâdetinden uçacak gibi oldu. Mukaddes babasının boynuna sarıldı, kara kara gözlerinden sıcak yaşlar inci taneleri gibi yerlere döküldü. Artık yepyeni bir dünyanın içindeydi. Mekke gerilerde kalmış, nûr beldesi Medine bütün güzelliği ve sıcaklığı ile onu her taraftan sarmıştı. Hasret dinmiş, hiç bitmeyecek zannedilen hicran geceleri sona ermişti.

Fâtıma-i Zehrâ şimdi çiçek çiçek gülümsüyordu...

Medine'de Geçen Günler

İnsanlık hûrisi Hazret-i Fâtıma Medine'ye yerleşmişti. Bütün müslümanlar gibi o da mutlu idi. Ay gibi yüzünde elmas elmas noktalar oynaşıyordu. Günden güne gelişiyor, bir işve fidanı gibi boy veriyordu. Kapkara gözleri insanın kalbine işliyor, mübârek babasının etrafında bir pervane gibi dönüyordu.

O, sanki cennetten gül toplayan bir hûri idi. Gönlü, içinde elmas renkli inciler bulunan bir denizdi.

Beyaz buğday benizli, incecik kaşlı, gür kirpikli, kapkara gözlü bir ebediyet sultanıydı.

Terkibinde nûr pırıldayan berrak yüzünün en çarpıcı unsuru, mukaddes babasının güzelliğinden bir ışık aksettirmesiydi.

Onun güzelliği bir başka güzellikti. Âlemde öyle bir şaşılacak güzeldi ki, yüzünün aydınlığı aydan bile parlaktı. Hem o kadar ki, karanlık gecede O'nun yüzünün aydınlığı ile iğneye iplik geçirilebilirdi. Mü'minler annesi Hazret-i Âişe (radıyallahü anhâ) der ki:

— Ben karanlık gecede Fâtıma'nın yüzünün aydınlığı ile iğneye iplik geçirirdim!..

Kaşları yay gibiydi, gözleri kapkara...

Sanki menekşe, miskler saçan zülfünü, onun yüzünden elde etmiş, nazik gül, gülümseyen dudağa onun sayesinde sâhib olmuştu. Âdeta dünyanın ışığıydı.

O her veçhile bir kudret fidanı idi. İç gözlerine ilâhî nûrun sürmesi çekilmişti. Kalbi aşk-ı ilâhi ile bir buhurdan gibi tüter, geceleri Kâbe mumu gibi ilâhî huzurda dururdu.

Onun gözyaşı incilerini, yerlere düşmesin diye melekler toplardı. O ötelerin gurubsuz semâsına ve çarpıcı renklerine tutkundu. Onda öyle bir vakar ve ihtişam ifadesi vardı ki, Hazret-i Âişe (radıyallahü anhâ) ye şu sözü söyletebilmiştir:

— Bir gün Fâtıma, Nebiler Nebisinin huzurlarına gelmişti. İçeriye girerken öyle bir edâ ve ihtişamla yürüdüler ki, Allah'ın Resûlü yürüyor sandım.

Şu mısralardan tüten mânalara bir bakınız:

«Asâlet, şeref, fazilet ve soyca Fâtıma-i Zehrâ gibi kim olabilir? Onu bizzat Allah üstün ve şerefli kılmıştır. Çünkü (O) Arapların ve Arap olmayanların en hayırlısının kızıdır.» [5]

İnce ve derin Fâtıma (radıyallahü anhâ) nûr yatağı Medine'de bir tatlı huzurla günlerini geçiriyordu. Hicretin üzerinden iki sene geçmişti, yaşı da 15 civarındaydı.

Zaman ırmağı sonsuza doğru akıyordu. Küçükler büyüyor, büyükler ihtiyarlıyor, ihtiyarlar bir başka âleme göçüyorlardı. Bu cihan sarayı dolup dolup boşalıyordu. Şimdi cihan günlerinin en parlağı yaşanıyordu. Âlemlere rahmet olan Peygamber karanlık dünyayı aydınlatmıştı. Göklerden demet demet nûr iniyor, yeryüzü bir saâdet cennetine dönüyordu. Bu cennetin hûrisi de Peygamber kızı Fâtıma-i Zehrâ idi.

O ki, gök kadar mavi,
O ki, ince ve derin.
Rengini taşımakta,
En tâze çiçeklerin.

O ki, eskimez yeni,
O ki, çağlayan billûr.
O ki, renk, edâ, iklim,
Ve ışık saçan bir nûr!..

O ki, parlak bir inci,
O ki, en tatlı güzel.
Yüzünde güneş nûru,
Öyle süslemiş ezel!..

5 C. Öğüd, Fâtımatü'z-Zehrâ.

Kimdir, kimdir, ona denk?
O ki, bir berrak sudur.
Dünyayı aydınlatan,
Nebinin kokusudur!..

Gelinlik Çağı

Cihanın cennetlere döndüğü bir gündü. Peygamber kızı derin ve ince Fâtıma (radıyallahü anhâ), mukaddes babasına içecek su getirmişti. Elinde su dolu kâse ile oda kapısından içeri süzüldü, bir buğu, bir alev gibi akıp geldi ve dedi:

— Buyur babacığım!

Kâinatın efendisi su dolu kâseyi Fâtıma-i Zehrâ'nın elinden aldı ve içti, sonra hamdetti.

Fâtıma-i Zehrâ uzanıp bardağı tekrar aldı ve geri döndü. Nebiler Nebisi kadri yüce kızının yüzüne gülümseyerek baktı. Fâtıma'nın nar çiçeğine benzeyen yüzü utancından benek benek oldu. Başı önde odadan dışarı çıktı.

Nihayetsiz olan mülkün seyyidi kızlarının gelinlik çağına gelmiş olduğunu anladılar. Mübârek gönülleri şefkat ve muhabbetle dalgalandı. Ellerini ulvîlik âlemlerine kaldırıp duâ ettiler:

— Ey Rabbi Rahîmim! Fâtıma'ya hayırlı bir kısmet nasip et!

❖ ❖ ❖

Âlemlerin Rabbi, Resûlünü mahzun edecek değildi. Elbette en hayırlı kısmet çıkacak ve insanlık hûrisi Fâtıma muradına erecekti.

Yine o günlerden biriydi. Allah Resûlünün mübârek huzuruna en büyük sıddıkiyet ve teslimiyet örneği Hazret-i Ebu Bekir (radıyallahü anhâ) geldi, selâm verdi ve dedi:

— Ey Allah'ın Resûlü, iznin olursa Fâtıma'yı istemeye geldim.

Allah'ın sevgilisi, topyekûn zaman ve mekânın ve bütün mahlûkatın Peygamberi:

— Yâ Ebâ Bekir, dediler; ben O'nun hakkında zuhur edecek ilâhî hükmü bekliyorum!..

Hazret-i Ebu Bekir (radıyallahü anhâ) huzurdan ayrıldı. Sonra varıp durumu Hazret-i Ömer'e açtı:

— Yâ Ömer! Resûl-i Ekrem'den Fâtıma'yı istedim. Bana, **«Onun hakkında zuhur edecek ilâhî hükmü bekledikleri söylediler.»**

Hazret-i Ömer (radıyallahü anhâ) şöyle dedi:

— Ey Ebu Bekir! Allah'ın Resûlü seni reddetmiş!...

— Evet, öyle oldu.

— Şimdi ne düşünüyorsun?

— Yâ Ömer! Fâtıma'yı sen de istesen nasıl olur?

— Bilemem ki...

— Bir defa şansını dene.

— Pekâlâ.

Bu konuşmadan sonra Hazret-i Ömer (radıyallahü anhâ) Nebiler Nebisinin kapısına vardı ve kapıyı çaldı:

— Tık, tık, tıkk!..

İçeriden sordular:

— Kim o?

Hazret-i Ömer kendini tanıttı:

— Ömer İbn-i Hattab...

İzin verildi ve Ömer içeri alındı. Selâm verdi, gösterilen yere oturdu ve dedi:

— Ey Allah'ın Resûlü, izniniz olursa Fâtıma'yı istemeye geldim.

Allah'ın Resûlü ona da aynı cevabı verdiler:

— Yâ Ömer! Fâtıma hakkında zuhur edecek ilâhî hükmü bekliyorum!..

Hazret-i Ömer müsaade isteyip huzurdan ayrıldı ve doğruca Hazret-i Ebu Bekir'in yanına koştu:

— Bana da aynı cevabı verdi, yâ Ebâ Bekir!..

— Seni de reddetmiş, yâ Ömer!..

Hazret-i Ali'nin Durumu

Nûr yatağı Medine'de bir tatlı huzur vardı. Bütün müslümanların kalbi ilâhî aşk ile billûr billûr çağlıyordu. Herkes Peygamberin en tatlı çiçeği Fâtıma-i Zehrâ'ya hayrandı. Hazret-i Ebu Bekir ve Hazret-i Ömer'in Peygamberler Peygamberinden aldıkları cevabı da öğrenmişlerdi. Hele Hazret-i Ali'nin yakınları buna pek sevindiler. Hazret-i Ali'nin annesi Fâtıma Binti Esed oğlunu karşısına aldı ve dedi:

- Ey oğlum Ali! Ne düşünüyorsun?

İlim ve hikmet kutbu Ali (radıyallahü anhâ) başını eğip mırıldandı:

— Hangi hususta anneciğim?

— Bilmez gibi konuşma. Fâtıma'yı söylüyorum!

— Ne olmuş ona?

— Ebu Bekir ve Ömer Resûlüllah'dan istemişler.

— Duydum.

— Madem duydun da niçin bir de gidip sen istemiyorsun?

— Ebu Bekir ve Ömer reddedildikten sonra hâ? Ben de reddedilmemekten emin değilim.

— Hiç endişen olmasın oğlum. Çünkü sen ona herkesten daha yakınsın.

— Yakın olduğumu biliyorum, güzel annem.

— Hemen harekete geç oğlum!..

— Ya ben de diğerleri gibi reddedilirsem bir daha o Nebiler Sultanının yüzüne nasıl bakarım? Hem duymadın mı ki, Fâtıma

hakkında Nebiler Nebisi Yüce Allah'a niyaz etmiş, hayırlı birini dilemiş. Ola ki gelecek ilâhi hükmü bekliyordur.

Hazret-i Ali ile annesinin konuşması burada noktalanmıştı ki, Hazret-i Ali'nin azadlı kölesi kapıyı vurup içeri girdi ve dedi:

— Ey velinimetim, Fâtıma'nın Resûlüllah'dan istenildiğini biliyor musun?

Hazret-i Ali kısaca cevap verdi:

— Biliyorum!

— Resûlüllah'a gidip Fâtıma'yı sana nikâhlanmasını istemekten seni alıkoyan nedir?

— Yanımda onunla evlenebileceğim bir şeyim yok.

— Nebiler Nebisine gidersen onu muhakkak sana nikâhlar.

Hazret-i Ali hiç cevap vermedi. Düşünüyor, hep düşünüyordu. Cenk meydanlarının bu yenilmez arslanı şimdi kendisinde o cesareti göremiyordu. Cennetten gül toplayan hûriler gibi temiz ve duru Fâtıma'yı nasıl istesindi. O Fâtıma ki, Allah Resûlünün en narin çiçeğiydi. Kâinatın efendisi, bütün gönül kapılarını açmış, sevgi balını hep Fâtıma'nın îman dudağına sunmuştu. Yeryüzünde Fâtıma kadar sözü ve konuşması Resûlüllah'a benzeyen kimse yoktu. İnsanların, Resûlüllah'a en sevgili olanı o idi.

Allah'ın yenilmez arslanı Hazret-i Ali bu düşünceler içinde çırpınırken kâinatın efendisi de Hazret-i Ömer'le aynı mevzuda konuşuyordu.

Hazret-i Ömer Allah Resûlünün huzuruna gelmişti. Varlığın sebebi olan Cenâb-ı Peygamber ondan sordu:

— Yâ Ömer! Kızım Fâtıma gelinlik çağına geldi. Kureyş gençleri içinde ona denk kimi görüyorsun?

Hazret-i Ömer şöyle dedi:

— Ali b. Ebî Talib en uygunudur, ey Allah'ın Resûlü.

— Pek gençtir, ey Ömer, acaba geçinebilirler mi?

— Ey Allah'ın Resûlü, eliniz altında, gözünüz önünde oldukça her ikisine de hiç şüphesiz Yüce Allah'ın nimet ve bereketi bol olur.

❖ ❖ ❖

Bu karardan henüz Hazret-i Ali'nin haberi yoktu. Yakınları da kendisini zorlayıp duruyorlardı. Nihayet Hazret-i Ali ensardan bazı kimselerle Allah Resûlünün kapısına geldi. Arkadaşları mübârek kapıda kaldılar, kendisi başı önde ve gözleri yerde içeri girdi. Allah'ın Resûlü vakar ve heybetle oturuyorlardı. Hazret-i Ali usul usul ilerleyip Nebiler Serverinin önünde oturdu, tek kelime söyleyemeden susup duruyordu.

Ali'nin hâline nazar eden Allah'ın Resûlü buyurdular:

— Yâ Ali, bir hacetin mi var? Herhalde Fâtıma'yı istemeye geldin.

Hazret-i Ali'nin dili düğüm düğüm olmuştu. Nasıl cevap verebilirdi ki? Fakat cevap vermesi gerekiyordu. Ezile büzüle:

— Evet, ey Allah'ın Resûlü, diyebildi.

Kâinatın efendisi güneş güneş gülümsedi. Yerinden kalktı, doğruca Fâtıma'nın odasına gitti. Fâtıma bir köşeye oturmuş düşünüyordu. Kapının aralandığını ve babasının içeri girdiğini görünce ayağa kalktı. Nebiler serveri kollarını açıp mübârek kızını kucakladıktan sonra:

— Yâ Fâtıma, dedi: amcan oğlu Ali seni istedi, ne dersin?

Hazret-i Fâtıma'nın nar çiçeğine benzeyen yüzü utancından kızardı ve benek benek oldu. Hiç ses çıkaramadan susup duruyordu.

Yâ Ali Nen Var?

Nihayetsiz olan mülkün seyyidi ve Kevser havuzunun sâhibi yine Hazret-i Ali'yi karşılarına alıp sordular:

— Yâ Ali! Fâtıma'ya mihir olarak verebileceğin nen var?

Ulviyyet mâdeni Cenâb-ı Ali sevinçle karşılık verdi:

— Atım ve bir de zırhım vardır, ey Allah'ın Resûlü!

— Atın sana gerek, fakat git zırhını sat!..

Hazret-i Ali (radıyallahü anhâ) sevincinden uçacak gibi olmuştu, gözlerinden saâdet yaşları akıyordu. Âlemde bundan daha büyük saâdet olur muydu? Hakkın nazlı Nebisi kendisine lütfetmiş, gözünün nûru kızını ona lâyık görmüştü.

Cenâb-ı Ali hem bunları düşünüyor, hem de koşar adımlarla çarşıya gidiyordu.

Medine pazarı cıvıl cıvıl insan kaynıyordu. Hazret-i Ali (radıyallahü anhâ) elindeki zırhı pazar içinde gezdiriyor, hayırlı bir alıcı arıyordu. Ne var ki, talib olanlar Fâtıma-i Zehrâ'nın mihrini karşılayacak kadar para vermiyorlardı.

Allah'ın yenilmez arslanı bir hayli dolaştı. Bir ara Hazret-i Osman (radıyallahü anhâ) ile göz göze geldiler. Hazret-i Osman'ın yüzü gülüyordu.

— Ey Ali, dedi; sana müjdeler olsun. Allah'ın Resûlü herkesi reddetti, fakat seni lûtuflandırdı.

— Evet, yâ Osman, öyle oldu.

— Seni tebrik ederim!

— Allah razı olsun, yâ Osman!..

— Burada ne arıyorsun, sorabilir miyim?

Hazret-i Ali (radıyallahü anhâ) elindeki zırhı gösterdi ve dedi:

— Şu zırhı satacağım. Fâtıma-i Zehrâ'nın mihri için. Peygamber Aleyhisselâm böyle buyurdu.

Hazret-i Osman (radıyallahü anhâ) ın gözlerinde görülmemiş bir ışık pırıldadı:

— Yâ Ali, dedi; zırhını bana vermek ister misin?

— Niçin olmasın?

— Ne istiyorsun?

— Mihri karşılayacak kadar bir şey.

— O halde 480 dirhem gümüşe razı olur musun?

— Oldum gitti, yâ Osman!..

Hazret-i Osman (radıyallahü anhâ) 480 dirhem gümüşü Hazret-i Ali'ye verip zırhı aldı.

Allah arslanı Ali sevinç ve saâdetle Medine sokaklarında uçuyordu. Hem koşuyor, hem de Cenâb-ı Hakk'ın lütuf ve ihsanına gönül gönül şükrediyordu.

Bugünkü cereyan eden hâdiselerin selinde bir yaprak gibi sürüklenmişti. Aklına yine Fâtıma-i Zehrâ'nın mihri meselesi geldi. Elinde tuttuğu paralara baktı, baktı sonra şöyle dedi:

— Ey para, doğrusu öf sana!... Öyle bir şeysin ki, insanın elinden çıkmadıkça bir faydan dokunmuyor!..

Sözü burada tam noktalanmak üzereydi ki, bir ses duydu:

— Yâ Ali, yâ Ali!..

Birden heyecanlandı. Kim olabilirdi kendisini çağıran? Hemen dönüp baktı. Hazret-i Osman ardınca geliyor ve kendisine sesleniyordu. Durup bekledi. Cömertlik denizi ve vefa hazinesi Hazret-i Osman küt küt adımlarla geldi. Yüzünde tatlı bir gülümseme vardı. Selâm verdi. Sonra biraz evvel almış olduğu zırhı ona uzattı:

— Yâ Ali! Umarım beni kırmazsın.

Hazret-i Ali hayretle sordu:

— Ne demek istiyorsun, yâ Osman?

— Senin gibi bir cengâveri zırhsız bırakmak istemem. Bu zırhı düğün hediyesi olarak sana geri vermek istiyorum. Kabul mü?

İmam-ı Ali'nin gözleri birden yaşlarla doldu ve dedi:

— Çok teşekkür ederim, yâ Osman!..

Sonra da zırh ve paralarla Nebiler sultanının huzuruna vardı. Herkesin imdadına yetişen Rahmet Peygamber olanları öğ-

renince pek memnun oldular ve Hazret-i Osman'a duâ ettiler.[6] "Osman cennette benim öz kardeşimdir" buyurdular.

Allah'ın yenilmez arslanı paraları Resûl-i Ekrem'in önüne koydu. Kâinatın Efendisi içinden 400 dirhemini aldılar ve dediler:

— Bilâl nerededir?

Peygamber bülbülü Bilâl (radıyallahü anhâ) bir müddet sonra yüksek huzura geldi. Âlemlerin efendisi ona buyurdular:

— Yâ Bilâl! Bu parayı al, çarşıya çık, biraz gülyağı ve biraz da gülsuyu al. Geri kalan para ile de bal al ve mescidin bir kenarında temiz bir kap içinde su ile karıştırıp ez. Güzel bir bal şerbeti yapın ki, nikâhtan sonra içelim.

Medineli ve Mekkeli sahabilerimi mescide topla, hepsini dâvet et, Fâtıma-i Zehrâ ile Ali'nin nikâhlarının kıyılacağını halka duyur. [7]

İrfan sâhibi Bilâl (radıyallahü anhâ):

— Başüstüne, ey Allah'ın Resûlü, dedi ve huzurdan çıktı.

Peygamber emrince Peygamberin sahabîlerini mescide dâvet etti. Nikâh merasiminin yapılacağını herkese duyurdu. Medine'de olan sahabiler gürül gürül mescide doldular.

İlkin, en büyük sıddıkiyet ve teslimiyet örneği Hazret-i Ebu Bekir geldi. Arkasından Hazret-i Ömer, Hazret-i Osman ve Abdurrahman bin Avf (radıyallahü anhâ) gelip yerlerini aldılar.

Mescid-i Nebevi'nin içi lebaleb doldu. Yüzlerde tatlı bir gülümseme vardı. Herkes dikkat kesilmiş, Allah Resûlünün konuşmasını bekliyordu.

Allah'ın sevgilisi, iki cihanın saâdet güneşi ayağa kalktılar, sahabilerine karşı dönüp şu hutbeyi irad ettiler:

---

6 Ahmed Zinî Dahlân.

7 Zürkâni

Nebiler Nebisinin Hutbeleri

«Hamd olsun Allah'a ki, O, ilâhî nimetleriyle övülen kudretiyle tapılan, ezelî saltanatiyle boyun eğilen, azabından kendisine sığınılan ve ilâhî emri yerlerde ve göklerde hâkim olan Zattır...

Yerde ve göklerde hükmünü yürüten yine O'dur. Kudretiyle halkı yaratan, hikmetiyle mümtaz kılan, izzetiyle sağlamlaştıran yine O'dur. Gönderdiği dini ve Peygamberi Muhammed (sallallahü aleyhi ve sellem) **le halkı şereflendiren yine O'dur.**

Yüce Allah, evlenmeyi bir kaynaşma, vazife, adâlet ve geniş bir hayır kılmıştır.

Bunun ilâhî hükümlerini temsil ederek insanları ve cinleri vazifelendirmiştir.

O Yüce Allah, öyle kudretli bir yaratıcıdır ki, topraktan ve sudan insanı halketmiş ve ona soy sop vermiştir. O Rab ki, her şeye kadirdir. Her şeyin dizgini O'nun elindedir.

Allah'ın emri hükmüne, hükmü de takdirine tesir eder. Her hükmün bir takdiri ve her takdirin de bir kitabı vardır. Aziz ve Celîl olan Allah, istediğini var, istediğini yok eder. Asıl kitap O'nun katındadır. Şimdi Allahü Teâlâ bana, kızım Fâtıma'yı Ali ibni Ebî Talib'e nikâhlamamı emir buyurmuştur. (Ey sahabilerim!) **Ben de sizi şâhid kılıyorum ki, Ali b. Ebî Talib mevcut gelenek ve Allah'ın emriyle söyleyeceğim şeyi kabul ederse 400 dirhem gümüş mehirle kızım Fâtıma'yı Ali b. Ebî Talib'e nikâhladım. Yüce Allah kendilerinin varlıklarını bir araya getirsin ve bunu kendilerine mübârek kılsın...**

Rabbim nesillerini temiz, kendileriyle çocuklarını geniş rahmetinin anahtarı, yüce hikmetinin kaynağı

ve Muhammed ümmetinin güvenlik sebebi eylesin. İşte söyleyeceklerim bundan ibarettir. Rabbimden kendim ve sizin için mağfiret dilerim.»[8]

❖ ❖ ❖

Bu hutbelerinden sonra Kâinatın Efendisi, Hazret-i Ali'ye seslendi:

— Ey Ali razı mısın buna?

Allah'ın yenilmez arslanı ve ulviyet mâdeni Hazret-i Ali (radıyallahü anhâ) ayağa kalktı:

— Anam babam sana fedâ olsun, ey Allah'ın Resûlü, razı olmaz mıyım? dedi.

Ve karşılık olarak şu hutbeyi okudu:

— **«Bütün hamd ve şükürler, ibâdet ve medh ü senâlar, üzerimize sonsuz nimetleri yayılmış ve yetişir, kudret ve feyzi semadaniyyesi bizleri kaplamış olan Yüce Allah'a mahsustur.** (O öyle bir Allah'tır ki, yerlerde ve göklerde ne varsa hepsi O'nundur.) **Varlığı zarurî olan Yüce Zâtından başka ilâh olmadığına öyle bir şehâdet ederim ki, o şehâdet, ilâhî rızasına muvafık, mutâbık ve makbul olsun. Huzurunda bulunduğumuz Allah'ın Sevgilisi, iki cihanın saâdet güneşi, rahmet Peygamber Cenâb-ı Muhammed Mustafa'ya da salât ü selâm ve teşekkürler ederim ki, kendilerinden bir parça olan kadri yüce kızları Fâtıma-i Zehrâ'yı 400 dirhem mehirle bana nikâhlamıştır.**

Ey Nebiler sultanının mübârek sahabileri, ey kardeşlerim! Şüphesiz Allah Resûlünün buyurduklarını işittiniz ve şâhid oldunuz ki, ben de buna şâhid ve razıyım. Yüce Allah, sözlerimize vekildir.»

Hazret-i Ali bu sözlerinden sonra başını eğip sustu. Sahabiler Kâinatın Fahrine sordular:

---

8 Mevâhibü'l-Ledi'mniye

— Ne buyuruyorsunuz, ey Allah'ın Resûlü?

Âlemlerin Efendisi:

— Evet, dedi; şâhid olunuz, ben de Fâtıma'yı Ali'ye nikâhladım!..

Allah Resûlünün bu hususta sözlerinden biri de şudur:

— Fâtıma'yı Ali'ye nikâh etmemi, Allah Teâlâ bana emretti...

❖ ❖ ❖

Böylece Allah'ın takdiri ve Resûlünün izniyle Cenâb-ı Ali ile Fâtıma-i Zehrâ (radıyallahü anhâ)nın nikâhları kıyılmıştı. Herkesin yüzünde görülmemiş bir ışık parıldıyordu.

Merasim sona erer ermez Allah'ın Resûlü emir buyurdular:

— Bir tabak taze hurma getiriniz!..

Hurma getirildi ve ortaya kondu. Kâinatın Efendisi sahabilerine işaret ettiler:

— Haydi bu hurmadan alınız, yiyiniz!..

Hurmalar büyük bir zevk ve neş'e içinde yendi. Peygamber bülbülü Hazret-i Bilâl'in yanık sesi mescidin içinde çınladı:

— Şerbet isteyenler yanıma gelsin...

Bizzat Bilâl-i Habeşi Hazretlerinin hazırladığı bal şerbeti de herkes tarafından içildi.

Bir sevgi buketi meydana geldi. Herkes, ama herkes memnundu. Sahabilerin dilinde şu mübârek sözler vardı:

— Bârekâllâhü fîkümâ ve aleykümâ ve cemea şemlekümâ (Allah bu nikâhı uğurlu ve mübârek kılsın).

Mescid-i saâdetin kubbeleri âmin sesleriyle inleyip duruyordu...

Hazret-i Ali'nin Evi

Nikâh merasiminden evvel Allah'ın Resûlü Ali'ye emir vermişti:

— Yâ Ali, git kendine bir ev kirala.

Şecaat ve ulviyyet mâdeni Hazret-i Ali (radıyallahü anhâ), bu ana kadar Nebiler sultanının saâdethanesinde kalıyordu. 7-8 yaşlarında bir çocukken Allah Resûlü tarafından alınmış ve bütün çocukluğu onun yanında geçmişti.

Bu hâdise şöyle olmuştu:

Hazret-i Ali'nin babası Ebu Talib geçim sıkıntısı içine düşmüştü. Buna bir de müthiş kıtlık eklenmişti. Soylu Abdülmuttalib oğlunun sofrasındaki eller, artık uzanacak bir şey bulamaz oldu.

Peygamber amcası Ebu Talib çaresiz, bitkin ve üzgün.

Kâinatın efendisi bu hâli gördüler ve bir çâre düşündüler. O günlerde Hazret-i Ali 7-8 yaşlarında var yok...

Bu hâle içten içe üzülen rahmet Peygamber, dünyalık bakımından durumu en elverişli amcası Abbas'ın yanına gitti ve kapıyı fiskeledi:

— Tak, tak, tak!..

Kapı açıldı, mukaddes yeğen içeri alındı. Peygamberler Peygamberi amcası Abbas'la göz göze geldi ve dedi:

— Amca, biliyorsun ki, kardeşin Ebu Talib, sofrasında pek çok elin toplandığı kalabalık bir âile reisi. Kıtlık yüzünden sıkıntısı dağ gibi büyüdü ve çekilmez bir hâl aldı. Seninle ona gidelim de çocuklarından birer tanesini evimize alalım. Ne dersin, kabul mü?

Abbas:

— Pekâlâ, dedi, gidelim ve ona yardımcı olalım!..

Ve amca ile yeğen kolkola girip Ali'nin babası Ebu Talib'e gittiler ve seslendiler:

— Sana geldik, müsaade var mı?

Ebu Talib bir kuş gibi kapıya uçtu ve misafirlerini gülerek karşıladı:

— Buyurun, benim sevdiklerim!..

Misafirler içeri alındı ve bir köşeye oturuldu. Hâl hatır sorduktan sonra Ebu Talib'e hitap ettiler:

— Halkın içine yuvarlandığı kıtlık ve darlık kalkıncaya kadar, senin âile fertlerinden ikisini yanımıza alıp senin hayat yükünü biraz olsun hafifletmek istiyoruz. Ne dersin?

Ebu Talib bu halden sevinç duydu ve dedi:

— Âkil'i bana bırakın da istediğinizi alın!..

— Çok teşekkür ederiz!..

Hakkın nazlı Nebisinin gözleri küçük Ali'de. Arslan yavrusu küçük Ali hayretli bakışlarla olup bitenleri süzüyordu. Allah'ın Resûlü ona seslendi:

— Yâ Ali, koş bana!..

Vücudunun her zerresinden asalet fışkıran küçük Ali Allah Resûlüne koştu. Kâinatın Fahri onun saçlarını okşadı:

— Ali, nasıl benimle olmaktan hoşlanır mısın?

Ali cevap verdi:

— Evet, hep seninle olmak isterim!..

Allah'ın Resûlüne düşen (Allah'ın, çocukluğundan beri, yüzünü keremlendirdiği) arslan pençeli Ali'dir.

Abbas da Cafer'i aldı ve böylece Ebu Talib'in huzurundan ayrıldılar. İşte o andan bu âna dek Hazret-i Ali (radıyallahü anhâ) varlığın sebebi olan Peygamberin evindeydi, Ali'yi coşkun bir muhabbetle seven, onun yetişmesinde her fedakârlığı gösteren ve onu bu türlü lûtuflandıran Kâinatın Efendisi buyururlar ki:

— Ali bendendir, ben de ondanım! [9]

9 Peygamberimizin dilinden 4 Halifesi

❖ ❖ ❖

Peygamberler Peygamberinin emri üzere Hazret-i Ali kendisine bir ev kiraladı. Nikâh merasiminden sonra Allah'ın Resûlü kadri yüce kızlarının yanına vardı. Fâtıma-i Zehrâ bir köşeye büzülmüş duruyordu. Allah Resûlünün, rahmet hazinesi kalbi dalgalandı ve mübârek gözleri şebnem damlası yaşlarla doldu.

İnsanlık hûrisi Cenâb-ı Fâtıma (radıyallahü anhâ) bir alev gibi çırpındı:

— Âh babacığım, dedi; niçin ağlıyorsunuz?

Nihayetsiz olan Mülkün Seyyidi buyurdular ki:

— Ey kızım! Senin için ağlıyorum. Çünkü sen de benim gibi, anadan mahrum kaldın. Annen Hatice-i Kübrâ hayatta olsaydı da bugünkü sevincimize katılsaydı ne olurdu. Senin çeyizlerini kendi elleriyle yapardı. Senin etrafında pervaneler gibi döner, sevincinden dolup taşardı. Hep beraber biz de sevinir mes'ud olurduk. Ne var ki, yaşayan ölür, ölen fena bulur. Hayatın icabı budur. Acı ile tatlı beraberdir Yüce Allah'ın takdiri böyle imiş. İşte iki gözümün nûru kızım, sen de bu durumda gelin oluyorsun da onun için ağlıyorum!..

Nikâhın kıyıldığını duyunca Fâtıma-i Zehrâ da gözyaşlarını tutamadı, inci tanelerini andıran bu yaşlar eteklerine dökülüyordu. Allah'ın Resûlü bu hâli görünce sordu:

— Sen neden üzgünsün â kızım?

Fâtıma (radıyallahü anhâ) hıçkınıyor, cevap veremiyordu. Nebiler Nebisi şöyle buyurdular:

— Ey Fâtıma! Eğer seni Ali'ye nikâhladığım için ağlıyorsan, Yüce Allah'a yemin ederim ki, ben seni, isteyenlerin en bilgilisine, yumuşak huylulukta ve akıllılıkta en üstününe ve ilk Müslüman olanına nikâhladım.[10]

10 Ahmed b. Hanbel - Müsned

Üstün İdrak

Bütün bu işler olup bittikten sonra insanlık hûrisi Hazret-i Fâtıma mukaddes babasının huzuruna geldi, gönlünün tâ derinliklerinden çağlayan bir hisle dedi ki:

— Ey benim babam! Herkesin kızlarının mehri altın ve gümüşle takdir ediliyor. Benim mehrim de böyle olursa, senin kızınla diğerleri arasında ne fark kalır? Gönlüm arzu eder ve kalbim ister ki, benim mehrim yarın Mahşer gününde senin ümmetinin günahkârlarının ilâhî afv ve mağfirete kavuşabilmeleri için ancak sizin şefaatiniz olsun.

Nebiler sultanı güneş güneş gülümsediler. Rahman olan Allah, Fâtıma'nın bu dileğinin kabul edildiğini Resûlüne bildirdi. Resûller serveri:

— Aferin kızım, dediler; Peygamber evlâdı olduğunu belli ettin.

Derin ve ince Fâtıma'nın yüzünde de saâdet gülleri açılmış bulunuyordu...

Alınan Eşyalar

Allah'ın sevgilisi, topyekûn zaman ve mekânın ve bütün mahlûkatın Peygamberi Hazret-i Ali'den alınan 400 dirhem gümüşün 63 dirhemini ayırdı. Gerisini Ümmü Seleme Hazretlerine verdi ve dedi:

— Sen bunları saklayıver!..

Sonra sahabiler sarayının eşsiz sultanı Hazret-i Ebu Bekir (radıyallahü anhâ) e emir buyurdu:

— Yâ Ebâ Bekir! Bu parayı al, çarşıya git. Fâtıma'ya çeyiz için gereken şeyleri tedarik et. Selman ile Bilâl de sana yardım etsin.

Hazret-i Ebu Bekir:

— Başüstüne, ey Allah'ın Resûlü, dedi ve çarşının yolunu tuttu. Fâtıma-i Zehrâ ile Allah'ın yenilmez arslanı Hazret-i Ali'ye gereken eşyaları satın alıp Nebiler Nebisinin huzuruna getirdi. Bunları tek tek gözden geçiren Allah'ın Resûlü yine gözyaşlarını tutamadılar:

— Ey Rabbim, dediler; **senin sevmediğin israftan çekinen kimselere bu eşyayı hayırlı ve mübârek kıl!**[11]

Eşyalar şunlardı:

- Meşinden yapılma üç minder.
- Saçaklı bir halı.
- İçi hurma lifi ile doldurulmuş bir yastık.
- İki adet el değirmeni.
- Bir adet su tulumu (kırbası).
- Topraktan yapılmış bir su bardağı.
- Bir elek.
- Bir havlu.
- Tabaklanmamış bir koç postu.
- Eskiyip tüyü dökülmüş Yemen dokuması alacalı bir kilim.
- Hurma yaprağından örülmüş bir sedir.
- Yemen işi alacalı iki elbise[12]
- Bir kadife yorgan.
- Geceleri üzerinde uyudukları, gündüzleri de biraz kestirip uykusuzluklarını giderdikleri döşekleri, koç postu idi.

O iki sultan, uyumak istedikleri zaman koç postunun yünlü tarafını çeviririlerdi.

Hasan Basri Hazretlerinin rivayetine göre: Uzunumsu olan kadife yorganlarını, uzunlamasına örtününce arkaları, enlemesine örtünce de başları açılırdı.

---

11 İbrı-i Hacer el-Askalânî

12 İbn-i Sa'd - Tabakat

İşte Âlemler Efendisinin mübârek kızı ile damadının bütün eşyaları bundan ibaretti. O insanlar, bu kadarcık bir şeyin bile şükrünü edâ etmekten nasıl korkarlardı. Şimdi nimetler içinde yüzen insanlık, saraylara, lüks apartmanlara boğulurken bunların şükrünü düşünüyor mu acaba?

Ne diyelim:

Madde aldı ruhların ilâhî cevherini,
Kimse düşünmüyor ki ötedeki yerini...

Hazret i Ali'nin Bekleyişi

Derin ve ince Fâtıma ile Allah arslanı Hazret-i Ali'nin nikâhları kıyılmış, fakat henüz zifaf olmamıştı. Ulviyyet mâdeni Ali (radıyallahü anhâ) Peygamberden gelecek emri bekliyordu. Bu hâli kendisi şöyle anlatır:

— Fâtıma-i Zehrâ ile nikâhım kıyıldıktan sonra epey bir müddet utandığımdan kâinatın efendisinin huzuruna varamamış ve yüzüne bakamamıştım...

Bir gün kardeşim Akîl bana geldi ve:

— Ey Ali, dedi; ben anamız Fâtıma Bint-i Esed'den doğalı, senin Fâtımâ-i Zehrâ ile nikâhlanışına sevindiğim kadar hiçbir zaman, hiçbir yerde, hiçbir şeye sevinmemişimdir. Ne ki, henüz düğününüz olmadı. Eğer bu mutlu ânı da görürsem, artık gözüm açık gitmeyecektir.

Hazret-i Ali (kerremallahü veche) nin dudakları, usul usul kıpırdadı:

— Ey kardeşim, ben de bu işi arzu ediyorum; ama, Allah'ın Resûlüne bunu açmaktan utanıyorum. Nasıl söylerim?

Akîl yerinden bir ok gibi fırladı ve Hazret-i Ali'nin elinden tuttu:

— Kalk, yâ Ali, dedi; Resûlüllah (sallallâhü aleyhi ve sellem) in huzuruna beraber gidelim. Bunu kendisine ben açayım, sen hiçbir şey söyleme.

— Pekâlâ, yâ Akîl, öyle olsun!..

Bunun üzerine kalktılar, yola revan oldular. Başları önde düşünerek gidiyorlardı ki, yolda Nebiler Nebisinin dadısı Ümmü Eymen'e rastladılar. Ümmü Eymen (radıyallahü anhâ) onları görünce gülümsedi:

— Nereye gidiyorsunuz, â çocuklar?

Cevap verdiler:

— Allah Resûlünün huzuruna gidiyoruz. Artık şu düğün işini sonuçlandıralım diyoruz.

— Siz geri dönün, yavrularım!.. Ben Resûl-i Ekrem'in huzuruna zevceleriyle beraber varır, bunu ona açarım. Emirlerini de size bildiririm!.. Sizin bu hususta görüşmeniz uygun olmaz...

Ümmü Eymen (radıyallahü anhâ) gitti, Allah Resûlünün zevcelerini topladı. Hep birlikte iffet sadeti Hazret-i Âişe'nin hücresine vardılar. Çünkü o anda Kâinatın Efendisi Âişe'nin yanında idi.

İzin isteyip huzura vardılar ve Allah Resûlünün etrafını sardılar ve dediler:

— Anamız babamız sana fedâ olsun ey Allah'ın Resûlü, biz mübârek huzuruna bir şey için geldik.

Nebiler sultanı sordular:

— Hacetiniz nedir?

— Eğer Hazret-i Hatice hayatta olsaydı burada toplanmazdık ve bugün bu işle sadece o meşgul olur ve bununla pek sevinirdi.

Bu sözler Allah Resûlünün küllenmiş yarasını kanattı ve gözleri yaşlarla doldu:

— Âh, dedi; nerede Hatice gibi bir kadın? Zira herkes beni yalanladığı zaman o doğruladı. Herkes beni mahrum ettiği demde o bana her hususta yardımcı oldu.

— Ey Allah'ın Resûlü, Hatice gerçekten buyurduğunuz gibiydi. Ne var ki, artık o ebedî âleme gitti. Azîz ve Celîl olan Allah onunla bizi cennette bir araya getirsin. Lâkin onun kızı Fâtıma-i Zehrâ'yı nikâhladığın amcan oğlu Ali b. Ebî Talib düğünlerinin yapılmasını arzu ediyor, ne buyurursunuz?

Allah'ın Resûlü Ümmü Seleme Hazretlerine:

— Yâ Ümmü Seleme, dediler; Ümmü Eymen'e söyle, gidip Ali'yi bana göndersin.

Zaten Ümmü Eymen de oradaydı, hemen yerinden kalktı ve kapıdan dışarı süzüldü. Sevinçli ve neş'eli bir halde yol alırken yine Hazret-i Ali'ye rastladı:

— Müjde yâ Ali, izin çıktı, Allah'ın Resûlü seni istiyor!..

Beraberce geri döndüler ve Peygamber (aleyhisselâm) ın evine geldiler. Oda kapısında durup izin istediler. Peygamber zevcelerinin hepsi kalktılar ve huzurdan çıktılar.

Şecaat ve ulviyyet mâdeni Hazret-i Ali (radıyallahü anhâ) yüksek huzura girdi, selâm verip bir köşeye oturdu. Başı önde, gözleri yerde mahcup bir halde bekliyordu.

Kâinatın efendisi ona hitap ettiler:

— Yâ Ali, artık düğününüzün olmasını arzu ediyor musun?

Cenâb-ı Ali'nin dilinin düğümü yavaş yavaş çözüldü:

— Evet, anam babam sana fedâ olsun ey Allah'ın Resûlü!.. Emirlerinizi bekliyorum.

— Bugün düğününüz Allah'ın izniyle olacaktır...

Hazret-i Ali sevincinden ve saâdetinden uçacak gibi oldu, içinde sanki bir okyanus dalgalanıyordu. Başını yere eğip öylece kaldı. Varlığın sebebi olan Peygamber, zırhın bedelinden Ümmü Seleme'ye bıraktığı paradan 10 dirhem gümüş istedi. Para kendisine getirilince bunu Hazret-i Murtaza'ya uzattı:

— Yâ Ali, bu parayı al, git, biraz hurma, biraz yağ, biraz da süzülmüş yoğurt al.

Hazret-i Ali avucunda para çarşının yolunu tuttu. Kanatlı bir kuş gibi uçarak çarşıya vardı ve istenilen şeyleri alıp geri döndü, Allah Resûlü'nün önüne bıraktı.

Rahmet Peygamber bizzat kollarını sıvadı, bir sofra getirdiler, üzerinde hurma ile tereyağını mübârek elleriyle ezip yoğurdular. Sonra (keş) dedikleri o yoğurtla karıştırdı ki, buna da (hays) adı verilir. Onu temiz bir tepsiye koydu ve sofranın etrafına parça parça arpa ekmeklerini dizdi. Artık her şey tamam demekti.

Bu halden haberdar olan sahabîlerden Sa'd b. Ubâde (radıyallahü anhâ) hemen bir koyun getirdi:

—- Buyurunuz, dedi; hediyem olsun!..

Nebiler Nebisi Hazret-i Ali'ye emir buyurdular:

— Yâ Ali, git eş ve dostlarını ve benim sahabilerimi dâvet et!

Cenâb-ı Ali (kerremallahü veche) sokağın kalbine saplandı, her kimi gördü ise dâvet etti. Bütün sahabiler geldiler ve kapının önünde halka oldular.

Hazret-i Ali gördüğü manzaradan ürktü ve Allah Resûlünün huzuruna koştu:

— Ey Allah'ın Resûlü, cemaat pek kalabalık, her taraf insanla doldu. Ne yapacağız?

Rahmet Peygamber çiçek çiçek tebessümler ediyordu. Sonra Hazret-i Bilâl-i Habeşi'ye emir buyurdu:

— Ey Bilâl! Çık, insanları bölük bölük sıra ile içeri al. Onlar onar onar gelip nöbetle sofraya otursunlar.

Peygamber müezzini Bilâl (radıyallahü anhâ) verilen emri aynen yerine getirdi. Muazzez sahabiler bölük bölük gelip yemek yiyorlardı. Şevk ve saâdet içinde ziyafet demleri... Fakat hayret. O kadar insan yediği halde yemekler bir türlü bitmiyordu. Nebiler Serverinin duâlarıyla öyle bir bereket fışkırdı ki, o yemeği 700 kişinin yiyip doyduğu görüldü.

❖ ❖ ❖

Medineli sahabilerden bazıları Hazret-i Ali'ye dediler ki:

— Yâ Ali, sana bir düğün ziyafeti çekmek gerekir.

Allah'ın yenilmez arslanı ve evliyalar sultanı, yarım ölçek arpa almak üzere, zırhını bir Yahudi'ye rehin bıraktı. [13]

Hazret-i Esma'nın bildirdiğine göre: O zamanda, Hazret-i Ali ve Hazret-i Fâtıma-i Zehrâ'nın düğün ziyafetinden daha üstün bir ziyafet olmamıştı. Bu ise, çekirdeği çıkarılmış kuru hurmaya un, yağ ve yoğurt kurusu karıştırılarak yapılan bir yemeği ile arpa ekmeğinden ibaretti.

Hazret-i Câbir (radıyallahü anhâ) de der ki:

— Biz, Ali'nin güveyliğinde ve Fâtıma'nın gelinliğinde bulunduk. Onlardan daha güzel güveyi ve gelin görmedik. Allah'ın Resûlü bize zeytinyağı ve hurma hazırlattı, onu yedik...

Hurileri İmrendiren Bir Gelin

Cihan günlerinin cennetlere döndüğü bir gündü. Allah'ın sevgilisi, topyekûn zaman ve mekânın Peygamberi, zevcelerinden Hazret-i Âişe ve Ümmü Seleme'ye emir buyurdular:

— Gidiniz, amcam oğlu Ali'nin evinin tabanına kum döşeyiniz. Sonra da Fâtıma'yı süsleyip donatınız.

Peygamber emri aynen yerine getirildi. Takvimler de Hicretin 2. yılını gösteriyordu. İki cennet çiçeğinin düğünleri bu tarihlerde yapıldı.

Günlerden perşembe günü idi. Fâtıma-i Zehrâ hayâl âleminin billûr saraylarında kara gözlü bir ceylan gibi gezinip duruyordu. Gök kadar mavi ve derin, çiçekler kadar nazik ve nermindi.

---

13 İbn-i Sa'd - Tabakat

Ümmü Seleme ve Ümmü Eymen Fâtıma-i Zehrâ'nın etrafında bir pervane gibi dönüp duruyorlardı. Onu süslemişler, cennet hûrileri gibi hazırlamışlardı.

Kâinatın Efendisi bir kır deve getirttiler. En sevgili ve en tatlı kızlarını bu deveye bindirdiler, dizgini de Hazret-i Selman'ın eline verdiler.

Selman-ı Fârisi Hazretleri, insanlık hûrisi Cenâb-ı Fâtıma'nın bindiği deveyi Allah arslanı Hazret-i Ali'nin evine kadar çekip götürdü. Fâtıma-i Zehrâ ilk adımını Besmele ile attı ve eve girip bir köşeye oturdu.

Allah'ın Resûlü, Hazret-i Murtazâ'yı huzuruna çağırdı ve dedi:

— Yâ Ali! Kızım Fâtıma gelin olarak evinize gitti. Ben evinize gelinceye kadar zevcene yaklaşma.

Hazret-i Ali, bu ânı anlatırken der ki:

— Fâtıma geldi. Evin bir köşesinde oturdu. Ben de uzak bir köşesinde oturdum. Bekledik. Allah'ın Resûlü evimizi şereflendirdiler.

❖ ❖ ❖

Fâtıma-i Zehrâ'nın yanında Peygamber dadısı Ümmü Eymen de bulunuyordu. Akşam namazından sonra Allah'ın Resûlü gelip kapıyı çaldılar. Ümmü Eymen hemen kapıyı açtı ve Kâinatın Fahrini içeri aldı. Nebiler Sultanı selâm verdiler ve dediler:

— Kardeşim burada mı?

Ümmü Eymen Hazretleri atıldı:

— Babam anam sana feda olsun, ey Allah'ın Resûlü, senin kardeşin kim?

Nebiler Nebisi cevap verdiler:

— Ali b. Ebî Talib!..

Ümmü Eymen (radıyallahü anhâ) aklını oynatacak gibi oldu:

— Ey Allah'ın Resûlü, sen kızını onunla nikâhladığına göre, o senin nasıl kardeşin olur?

— Evet, o muhakkak böyledir, ey Ümmü Eymen!... Bizim kardeşliğimiz mânevi kardeşliktir.

— Siz daha iyisini bilirsiniz, ey Allah'ın Resûlü!..

— Esma Bint-i Umays da burada mı?

— Evet, burada.

— Demek Allah Resûlünün kızına hizmete geldi.

— Evet, hizmete gelmiş.

— Hayra ersin.

— Âmin!..

❖ ❖ ❖

Peygamber kızı Fâtıma-i Zehrâ odanın bir köşesinde, Hazret-i Ali bir köşesinde başları önlerinde duruyorlardı. Allah'ın Resûlü kızlarına hitap buyurdular:

— Yâ Fâtıma, bana biraz su getir!..

Derin ve ince Fâtıma'nın nar çiçeğine benzeyen yüzü utancından benek benek olmuştu. Kalktı, bir çanak dolusu su getirdi ve Kâinatın Efendisinin önüne koydu.

Rahmet Peygamber sudan biraz dudaklarına götürdüler ve içtiler. Sonra da abdest aldılar. Suyun içine misk döktüler, hisli ve içli kızlarına:

— Yâ Fâtıma, dediler, gel önüme dur.

Cennet kadınlarının efendisi Fâtıma-i Zehrâ, babasının karşısına geçti ve önünde diz çöktü. Allah'ın Resûlü ellerini o su ile ıslatıp Fâtıma-i Zehrâ'nın başına ve göğsüne serptiler, bir kısmını da ön ve arka tarafına döktükten sonra ellerini kaldırıp duâ ettiler:

— Allah'ım! Onu ve neslini şeytanın kötülüklerinden sana ısmarlarım!

Hazret-i Ali (kerremallahü veche) yi de yanlarına çağırdılar ve aynı sudan ona da serptikten sonra buyurdular:

— Allahım! Onu ve neslini şeytan'ın kötülüklerinden korumanı dilerim. Allah'ın adı ve bereketiyle âilenin yanına git.

Bu hareketlerinden sonra mübârek ellerini kaldırdılar ve şu duâyı okudular:

— Allah'ım! Onları ve nikâhlarını mübârek eyle.

Hazret-i Fâtıma (radıyallahü anhâ), utancından gözlerini elbisesine dikip duruyordu. Onun bu hâline nazar eden Allah'ın Resûlü dediler ki:

— Vallahi, ey Fâtıma, ben seni âilemin en hayırlısına nikâhladım. [14]

Kâinatın Efendisi, İhlâs sûresini ve Muavvizeteyn sûrelerini de okuyup saâdet cihanına sedef olan çiftin evinden ayrıldılar.

❖ ❖ ❖

İlâhî hikmet icabı artık nûr nesli Hazret-i Fâtıma ile İmam-ı Ali'den meydana gelecek ve en üstün mânâ kahramanları, velî ve veliyyeler bu ocaktan fışkıracaktır...

İnsanlık hûrisi Fâtıma ile Allah'ın yenilmez arslanı Hazret-i Ali arasındaki zifaf deminden, en derin, en ince ve en esrarlı mânâlardan biri de şudur ki, kapkara insanlığı sabun suyu yerine güneşle yıkamaya memur bulunan nûr nesli, ilâhî müjde ve hikmet gereğince işte o an yoğrulmaya başlamıştır.

Âlemde güneş güneş pırıldayan nûr neslinin, Peygamber kızlarından Fâtıma-i Zehrâ yolu ve Hazret-i Ali vasıtasıyle gelişindeki sır, şu hadîs-i şeriften süzülebilir.

---

14 İbni Sa'd - Tabakat

Allah'ın Resûlü buyuruyorlar:

— Doğrusu Allah Teâlâ, her peygamberin neslini kendi sulbünden yarattı. Benim neslimi ise, Ebu Talib'in oğlu Ali'nin sulbünde yarattı. [15]

Yine Kâinatın Fahri buyuruyorlar:

— Her çocuğun babası tarafından da dedesi vardır. Fakat Hasan ile Hüseyin bundan müstesna. (Çünkü) **onların baba dedeleri benim.** [16]

Görüldüğü gibi hikmet, Peygamberin kadri yüce kızı Fâtıma (radıyallahü anhâ) üzerinde mihraklaşıyor.

İlim ve hikmet kutbu İmam-ı Ali (kerremallahü veche) ise böyle bir mihraka vasıta olmak sıfatında bir insan oluyor.

Allah'ın yenilmez arslanı bu şerefe ve saâdete gerçekten lâyıktı. Onun hakkında Peygamberler Peygamberi şöyle buyururlar:

— Mirac'a çıkarıldığım gece, Rabbime vardım. Ali hakkında bana üç hasletle vasiyet etti:

1 — O, Müslümanların efendisidir.

2 — Takva sâhiplerinin velîsidir.

3 — Alın ve kolları beyazla nişanlanmışların (seçkinlerin) kumandanıdır.

Bir başka hadîs:

— Cenâb-ı Allah, dört kimseyi sevmekle bana emretti ve kendisinin de onları sevdiğini bana haber verdi.

Soruldu:

— Ey Allah'ın Resûlü, onlar kimlerdir?

Buyurdular ki:

— Ali onlardandır, Ali onlardandır, Ali onlardandır. Bir de Ebu Zer, Mikdâd ve Selman'dır. [17]

---

15 Peygamberin dilinden 4 Halifesi

16 Aynı eser

17 Aynı eser

Nebiler Nebisinin Ziyaretleri

Allah'ın arslanı ve evliyalar sultânı Hazret-i Ali ile Peygamber kızı ve Cennet kadınlarının efendisi Fâtıma-i Zehrâ'nın evlenmelerinden dört gün sonra, sabah serinliğinde Allah'ın Resûlü kızı ile damadını ziyarete gitti.

O iki hak goncasının kapısına varıp tıkırdattı. Cenâb-ı Ali ve Fâtıma-i Zehrâ, Kâinatın Efendisini kapıda görünce saâdetlerinden uçacak gibi oldular ve Allah'ın Resûlü'nü hemen içeri aldılar.

Kâinatın Fahri, Fâtıma'yı kokladıktan ve kucakladıktan sonra baş köşeye oturdular, hâl hatır sordular ve mübârek kızlarına nasihat ettiler:

— Ey kızım Fâtıma, sen Ali'ye câriye ol ki, o da sana köle olsun.

Hazret-i Fâtıma çırpınan bir alev gibi dalgalandı ve dedi:

— Emrin başım üstüne, ey Allah'ın Resûlü!

Nebiler Nebisi evin dış işlerini Hazret-i Murtezâ'ya, iç işlerini de Fâtıma-i Zehrâ'ya tavsiye buyurdular. Cennet kadınlarının efendisi Fâtıma evinin içinde bir hûri gibi dönüyor, ömür nefeslerinin incilerini Allah'ın yenilmez arslanı Hazret-i Ali'ye sunuyordu.

Aradan günler geçmişti. Yeni evliler, kendilerine bir ev vermesi için Neccaroğullarından Hârise b. Nûman ile konuşmasını Allah'ın Resûlünden rica ettiler:

— Ey Allah'ın Resûlü, Hârise b. Nûman'a hâlimizi arzetsen nasıl olur?

Herkesin imdadına yetişen rahmet Peygamber, bu isteği, Hârise'ye duyurmaktan utandı ve kaçındı. Ne var ki, Hârise bunu duymakta gecikmedi. Bir kuş gibi uçup geldi, Peygamber huzuruna çıktı ve gönlünün derinliklerinden gelen bir sesle haykırdı:

— Ey Allah'ın Resûlü! Haber aldım ki, Fâtıma yeni bir eve taşınmak için sana müracaat etmiş. Neccaroğulları evlerinin en yakını benim, bu evlerim senindir. Benim, canım ve malım, ancak, Allah ve Resûlü içindir! Vallahi, ey Allah'ın Resûlü, o mülkü benden alman, bana bırakmandan daha hoş ve daha makbuldür.

Kâinatın Efendisi:

— Doğrusun, buyurdular, Allah mallarını bereketlendirsin. [18]

Bundan sonra Hazret-i Fâtıma ile İmam-ı Ali, Hârise'nin evine yerleştiler ve ömürlerinin en tatlı günlerini orada geçirdiler. Onlar öyle bir sultandı ki, sarayları bir kulübeden ibaretti. Hiçbir zaman dünya malına ve dünya güzeline gönül vermediler. Gece sabahlara kadar fitili kesilmiş bir mum gibi yanıp durdular. Çok kere Hazret-i Ali'nin secdegâhı gözyaşlarının seli ile ıslanırdı. Fâtıma-i Zehrâ da ondan geri kalmaz, dâima Rabbin huzurunda dururdu.

İşte bu iki nûrun evleri öyle bir saraydı ki, içinde sadece Allah'ın rıza ve hoşnutluğunu kazanacak zînetler vardı. Kapısında melekler nöbet tutar, hûriler hizmetlerine koşardı...

O nasıl bir saâdet sarayı idi ki, her tarafı güneş güneş parıldıyordu. Gece ay ile yıldızlar o evin damını öpebilmek için gökler âleminin yüceliğinde göz kırpıyordu.

Nihayetsiz olan mülkün seyyidi Kevser havuzunun sâhibi Cenâb-ı Peygamber (sallallahü aleyhi ve sellem), altı ay, sabah namazına çıkarken, derin ve ince kızlarının evinin kapısına gelirler, kapı önünde durup onlara seslenirlerdi:

— Ey Muhammed'in ev halkı! Haydi namaza...

«Ey Ehl-i Beyt! Allah, sizden, günah kirini gidermek, sizi tertemiz yapmak ister. » [19]

---

18 İbn i Sad – Tabakat

19 Tirmizi - Sünen, Ahzap: 33.

❖ ❖ ❖

O saâdet günlerinden biriydi. Cennet kadınlarının efendisi Hazret-i Fâtıma (radıyallahü anhâ), Nebiler Nebisinin huzuruna geldi:

— Ey Allah'ın Resûlü, dedi; ne benim ve ne de amcamın oğlunun, geceleri üzerinde uyuduğumuz, gündüzleri de kestirdiğimiz bir koç postundan başka döşeğimiz var.

Peygamberler Peygamberi ona tatlı tatlı baktılar ve buyurdular:

— Ey benim işve fidanım, ey kızcağızım, sabret!.. Çünkü, Mûsa b. İmran da zevcesi ile 20 yıl döşeksiz oturdu. Onların pamuktan yapılmış bir abadan başka döşekleri yoktu. [20]

Allah sevgilisinin sultan kızları bu sıkıntılar içinde ömür sürüyordu. Dünyanın hiçbir şeyine mâlik değildi. O ötelerin geliniydi ve öylece yaşıyordu. O kadar, o kadar ki, bir örtüsü vardı ki, başını örtse ayakları, ayaklarını örtse başı açık kalıyordu.

Şu hâdise ne kadar ibret vericidir:

Bir gün Allah'ın Resûlü sahabilerinden İmrân b. Husayn'e buyurdular ki:

— Yâ İmrân! Sen de bilirsin ki biz seni severiz. Kızım Fâtıma rahatsızlanmış. İster misin beraber gidelim de hatırını soralım ve hâline nazar edelim.

İmrân b. Husayn ak çiçekli bir gül dalı gibi titredi ve pınar gibi çağladı:

— Anam babam sana feda olsun, ey Allah'ın Resûlü, gidelim!..

— O halde yürü gidiyoruz...

Allah'ın Resûlü önde, İmrân (radıyallahü anhâ) geride yola revan olup gittiler ve Fâtıma-i Zehrâ'nın evine vardılar.

---

20 Diyarbekrî - Hamîs c. I.

Varlığın sebebi olan Cenâb-ı Peygamber kapıyı çaldı:

— Tık, tık, tıkk!..

İçeriden Hazret-i Fâtıma'nın sesi duyuldu:

— Kimdir o?

Allah'ın Resûlü:

— **Esselâmü aleyküm yâ Ehli Beytî!** diyerek selâm verdi.

İnsanlık hûrisi Fâtıma da bir deniz gibi çağlayıp köpürdü:

— Ve aleykümüsselam, canım sana fedâ olsun, buyurunuz, ey Allah'ın Resûlü!..

Nebiler Nebisi içeri girdi ve:

— Tatlı kızım, buyurdu, yanımda İmrân b. Husayn vardır, güzelce örtün.

Fâtıma-i Zehrâ:

— Babacığım, dedi; seni hak Peygamber olarak gönderen Allah'a yemin ederim ki, bu yün örtüden başka örtünecek bir şeyim yoktur.

— Â kızım, işte onunla örtün!..

— Ey benim babam! Bu örtü ile başımı örtsem vücudum, vücudumu örtsem başım açık kalıyor.

— Bu örtüyü düz düzüne değil de, köşeleme, yâni uzunlamasına ört ki, vücudunun her tarafını kaplasın.

Bu konuşmaları kapının dışında duyan İmrân gözyaşlarını tutamadı. Ciğerine bir mızrak gibi saplanmış acı duydu. Peygamber kızının zühd ve takvasına da hayran oldu.

Nihayet insanlık hûrisi Cenâb-ı Fâtıma (radıyallahü anhâ) Nebiler Nebisinin tarifi üzere örtüsünü başına geçirdi ve misafirlerini içeri aldı.

İmrân (radıyallahü anhâ) başı önde içeri girdi ve Allah Resûlünün arkasında bir yere oturdu.

Nebiler sultanı, sultan kızlarına sordular:

— Kızım, nasılsın bakayım? Hastalığın ne durumda?

İmrân da aynı suali sordu. Derin ve ince Fâtıma (radıyallahü anhâ) dudaklarını usul usul kıpırdattı:

— Âh babacığım, dedi; bu gece çok sıkıntı içindeydim. Sancı sancı üstüne sabaha kadar hiç uyumadım. Öyle bir haldeyim ki, bir lokma ekmek yemeye bile takatim yok. Açlıktan da çok bitkinim.

Allah Resûlünün mübârek gözlerine yaşlar hücum etti:

— Ey tatlı kızım, buyurdu; sakın hâlinden şikâyet etme! Allah'a yemin ederim ki ben, yaratıkların en üstünü ve Allah'ın Peygamberi iken, üç gündür mideme bir lokma ekmek girmemiştir. Halbuki, Rabbimden istesem beni doyuncaya kadar yedirir. Fakat ümmetime ibret dersi olmak için geçici rızıkları sonsuz ve ebedî nimetler için fedâ ettim.

Sonra mübârek ellerini uzatıp Fâtıma-i Zehrâ'nın omuzlarını tuttular ve dediler:

— Ey benim işve fidanım! Seni tebrik ederim. Sen Cennet kadınlarının en üstünüsün.

Fâtıma'nın nar çiçeğine benzeyen yüzünde elmaslar nokta nokta oynaştı ve dedi:

— Âsiye ile İmrân kızı Meryem'e ne diyeceksin babacığım?

Kâinatın Efendisi buyurdular ki:

— Â kızım Fâtıma! Âsiye, kendi kadın âleminin ulusudur. Meryem de kendi zamanındaki kadınların ulusudur. Annen Hatice de kendi kadın âleminin efendisidir. Sen de kendi kadınlık âleminin yücesisin. Sizler yüksek derece Cennetlerde öyle köşklerde bulunacaksınız ki, saf inciden yapılmış olup, orada insanın hoşlanmayacağı, insana üzüntü ve keder verecek, ağlatıp sızlatacak, dert, sıkıntı ve yorgunluk getirecek hiçbir şey yoktur. Hem sana tavsiye ederim ki, amcam oğlu Ali'nin getirdiği şeyle-

re kanaat et ve işleri iyi idare eyle. Öyle bil ki, ben seni dünya ve âhirette şerefli ve üstün bir zâta vermişimdir.

İşte insanlık hûrisi Cenâb-ı Fâtıma (radıyallahü anhâ) çok kere ağzına bir lokma ekmek bile koyacak halden mahrumdu. Öyle olmasına rağmen sabrediyor, ömür nefeslerinin incilerini Hakkı zikrederek geçiriyordu.

❖ ❖ ❖

Yine o demlerde bir gündü. Allah'ın yenilmez arslanı Hazret-i Ali, Fâtıma-i Zehrâ'ya dedi ki:

— Yâ Fâtıma! Vallahi, buğdayla uğraşa uğraşa nihayet göğsüm ağrıdı. Babana, esir hizmetçiler geldi. Git de o esirlerden birisinin sana hizmet ve yardım etmesini iste!..

Fâtıma (radıyallahü anhâ) çırpınan bir alev gibi atıldı:

— Yâ Ali, benim de değirmenle un öğütmekten ellerim kabardı.

— O halde Resûlüllah'a hâlini arzet.

— Evet, ona arzedeyim.

Derin ve ince Fâtıma (radıyallahü anhâ), evden çıktı, sonra mukaddes babasının kapısına geldi, kapıyı çaldı, izin istedi.

Kendisine izin verildi, yüksek huzura girdi. Kâinatın efendisi mübârek kızlarını kucakladıktan sonra sordular:

— Kızcağızım, niye geldin?

Fâtıma-i Zehrâ utandı, dileğini açıklayamadı:

— Sana selâm vereyim diye geldim!

Allah Resûlünün huzurunda bir müddet oturduktan sonra ayrıldı. Hazret-i Ali'nin yanına döndü.

Şecaat ve ulviyyet mâdeni Hazret-i Ali sordu:

— Ne yaptın, â Fâtıma?

Fâtıma-i Zehrâ (radıyallahü anhâ) ak çiçekli gül dalı gibi sallandı:

— Yâ Ali, dedi; vallahi hizmetçi istemekten utandım!..

— O halde ikimiz birden gidelim.

— Madem öyle istiyorsun, gidelim.

İkisi birden gittiler ve Kâinatın Efendisinin yüksek huzuruna çıktılar. Hazret-i Ali (kerremallahü veche):

— Ey Allah'ın Resûlü, dedi; vallahi, göğsüm ağrıyıncaya kadar buğdayla uğraşıyorum!

Fâtıma-i Zehrâ da kendi hâlini arzetti:

— Ellerim kabarıncaya kadar un öğütüyorum. Ne olur, Allah'ın sana ihsan ettiği esirlerden bize hizmet edecek birini versen de biraz nefes alsak!..

Nebiler Nebisi buyurdular ki:

— Size hizmetçi veremem! Ben daha Ehl-i Suffa'yı bile doyuramadım. Ben, o esirleri satıp da bedelleriyle Ehl-i Suffa'yı geçindirmeyi düşünüyorum. Fakat size bundan daha hayırlı olan bir şeyi göstereyim mi?

Hazret-i Ali ve Fâtıma ikisi birden atıldılar:

— Göster, ey Allah'ın Resûlü!..

Nihayetsiz olan mülkün seyyidi buyurdular ki:

— Yatacağınız zaman, **33** defa **Sübhanallah**, **33** defa **Elhamdülillah**, **34** defa da **Allahü Ekber** deyiniz. [21]

❖ ❖ ❖

Rivayetin biri de şöyle:

Hazret-i Ali ile Fâtıma-i Zehrâ Nebiler Nebisinin huzurunda bulunuyorlardı. Allah'ın Resûlü mübârek kızlarına sordular:

— Yâ Fâtıma, ne hacetin var?

Fâtıma (radıyallahü anhâ) başını eğip sustu. Hazret-i Ali cevap verdi:

21 Ahmed b. Hanbel – Müsned.

— Ey Allah'ın Resûlü, ben söyleyeyim: Değirmen çekmekten eli kabardı. Kırba ile su taşımaktan boynu aşındı. Ev süpürmekten elbisesinin rengi soldu, bozardı. Sana hizmetçiler geldiği zaman birisinin Fâtıma'ya gidip hizmet ve yardım etmesini emretsen olmaz mı?

Allah'ın sevgilisi, topyekûn zaman ve mekânın ve bütün mahlûkatın Peygamberi, mübârek kızlarına tatlı bir nazar attıktan sonra dediler ki:

— Ey Fâtıma! Allah'tan kork, Rabbine (karşı) olan vazifeni yerine getir. Ehlinin amelini işle. Yatacağın zaman 33 kere Sübhanallah, 33 kere Elhamdülillah, 34 kere de Allahü Ekber de ki, bunlar yüz eder. Senin için bu, hizmetçiden daha hayırlıdır.

Cennet kadınlarının efendisi Cenâb-ı Fâtıma'nın gözleri şebnem damlası yaşlarla doldu ve yaralı bir ceylân gibi inledi:

— Ben Yüce Allah'tan ve Resûlünden razıyım! Ben Yüce Allah'tan ve Resûlünden razıyım! [22]

İşte o, işte o, solmak bilmez renk,
Göstersin âlemde kimdir ona denk?

O'nda aşk, O'nda nûr, O'ndadır yanış,
O'nda his, O'ndadır candan uyanış!..

O'dur nûr iklimi, Rabbin has kulu,
Gözünü aç da bak, sen ey uykulu!

O, sanki bir melek, sanki bir peri,
Nasıl anlatayım ben o güheri?..

22 Ebu Davud - Sünen ve Ahmed b. Hanbel – Müsned.

Peygamberler Peygamberinin En Sevgili Çiçeği

Cennet kadınlarının Efendisi Hazret-i Fâtıma (radıyallahü anhâ), Nebiler sultanı tarafından o türlü seviliyorlardı ki, âlemde bunu hayâl etmeye bile imkân yok.

Hilkatin Fâtihası, Nübüvvetin Hatimesi, insaniyetin Melce-i hürriyet ve adâletin Bânisi, ins-ü cinnin Peygamberi, Mahkeme-i Kübrânın şefaat tacı, Sidre-i Müntehâ'nın husûsi misafiri, Mekârimi ahlâkın mütemmimi, Nebilerin İmamı Cenâb-ı Ahmed (sallallahü aleyhi ve sellem), her ne zaman seferden dönseler doğruca Mescid-i Saâdete giderler, iki rekât dönüş namazı kılarlar ve hiçbir kimseye uğramadan hemen Hazret-i Fâtıma-i Zehrâ'nın evine şeref verirlerdi.

İnsanlık hûrisi Cenâb-ı Fâtıma bir ceylân gibi çırpınır, hemen mukaddes babasının boynuna sarılırdı. Kâinatın Fahri, bu nazenin kızlarının başını öper, saçlarını koklar ve şöyle buyururdu:

— Ben cennet kokusu kokladım!..

Mü'minler annesi Hazret-i Âişe'nin bildirdiğine göre Nebiler Nebisi sevgili kızları Fâtıma-i Zehrâ'nın bazan başını, bazan saçını, bazan da ağzını öperlerdi. Bu derin ve samimî babalık şefkat ve merhametini Cenâb-ı Fâtıma'dan başka hiçbir kimseye lâyık ve uygun görmezlerdi. [23]

Fâtıma-i Zehrâ da mukaddes babası için canını verecek gibi çırpınır, onun etrafında bir yelpaze gibi dönerdi. Uhud cengi esnasında Nebiler sultanının şehid olduğu haberi Medine'ye ulaşmıştı. Bunu duyan Fâtıma-i Zehrâ yıldırım çarpmış gibi oldu ve hemen Uhud dağının yolunu tuttu, vardı, Allah'ın Resûlünü buldu, onun kanayan yarasına eteğinden kestiği bir bezi yakıp külünü sardı ve gözyaşları içinde saatlerce inledi.

Ondaki aşk ve muhabbetin kanatlarını saymaya sayılar kâfi gelmez. O bir hikmet goncası idi. Ömründe bir kerre namazı ka-

23 Câmıus-Sağîr, c. 2

zaya kalmamıştı. Gece olunca Kâbe mumu gibi yanar, gözyaşı inci-leri secdegâhına damlardı. O inciler yere düşmesin diye melek-ler alır, yüksek arşın üstüne bir çiy tanesi gibi serperlerdi.

Mukaddes babalarına o kadar benzerlerdi ki, sahabiler ara-sında **«Bintü Ebîhâ = Babasının kızı!»** diye anılırdı.

İsmet ve iffet sadefi Hazret-i Âişe (radıyallahü anhâ) den:

— Allah'ın Resûlüne evsâf ve şemâil, edeb ve güzel ahlâk, tabiat ve davranış yönlerinden, Fâtıma kadar benzeyen bir kim-seyi ömrümde görmedim. Fâtıma, âlemlerin efendisinin huzu-runa gelse Allah'ın Resûlü onu ayağa kalkarak karşılar ve ken-dilerinin oturduğu mindere otururlardı. Eğer Allah'ın Resûlü, Fâtıma'nın yanına gitseler, Fâtıma onu ayağa kalkarak karşılar ve hürmetle ellerini öper, kendi oturduğu yere oturturdu.[24]

❖ ❖ ❖

Yine Hazret-i Âişe'den:

— Bir gün Allah Resûlünün bütün zevceleri Kâinatın Efen-disinin huzurunda oturuyorduk. Birden Fâtıma-i Zehrâ yanımı-za geldi. Öyle bir edâ, öyle bir ahenkle geldiler ki, yürüyüşü tıpkı Peygamber Aleyhisselâmın yürüyüşü idi. Kapıdan içeri bir buğu gibi süzüldüler ve gelip huzurda durdular.

Allah'ın sevgilisi, kızlarının geldiğini görünce ayağa kalktı-lar:

— Merhaba kızım! dediler ve onu kendi oturduğu yere otur-tular. Sonra da kendisiyle gizlice bir şeyler konuştular. [25]

❖ ❖ ❖

Bir başka gün Peygamber amcası Abbas (radıyallahü anhâ) ve Hazret-i Ali (kerremallahü veche) Allah Resûlünün huzurun-da bulunuyorlardı. Ondan şöyle sordular:

---

24 Tirmizî.

25 Mışkâtül-Mesâbîh.

— Ey Allah'ın Resûlü, Ehl-i Beyt'inizden en çok sevdiğiniz kimdir?

Varlığın sebebi olan Peygamber buyurdular ki:

— Ehl-i Beytim içinde bana en çok sevgili olan ciğer köşem Fâtıma-i Zehrâ'dır. [26]

Evet, insanlık hûrisi Cenâb-ı Fâtıma Nebiler Nebisinin en sevgili çiçeğiydi. Gönlü elmas renkli incilerle doluydu. Başında da Kâinatın Efendisine ait tacdan bir akis taşıyordu ki, bunun parlaklığı güneşleri bile gölgede bırakırdı...

Hangimiz Daha Çok Seviliyoruz?

Yine o saâdet günlerinden bir gündü. Göklerden demet demet nûr iniyor, yeryüzü çiçek çiçek gülümsüyordu. Allah'ın sevgilisi, topyekûn zaman ve mekânın Peygamberi Hazret-i Ali ile Fâtıma-i Zehrâ'nın evlerini şereflendirdiler. Onlar birbiriyle konuşup gülüşüyorlardı. Nebiler sultanının geldiğini görünce konuşmayı ve gülmeyi bıraktılar, onu istikbal için koştular.

Levlâke levlâk ufkunun nûrlandırıcı güneşi sordu:

— Niçin gülüyordunuz ve beni görünce neden sustunuz?

Hazret-i Fâtıma hemen çırpınan bir alev gibi atıldı:

— Ey benim babam! Amcam oğlu Ali diyordu ki: Allah Resûlünün yanında ben senden daha sevgiliyim. Ben de ona karşı: Hayır, ben senden daha sevgiliyim, diyordum. Şimdi sen söyle hangimiz daha sevgiliyiz?

Allah'ın Resûlü güneş güneş gülümsediler ve dediler:

— Yâ Fâtıma, canım benim. Sen babanın, çocuklarına olan tabiî sevgi ve fıtrî şefkati icabı bana Ali'den daha ziyade sevgilisin. Ne var ki, Ali de nazarımda senden daha çok izzet ve kerâmet sâhibidir.

Hazret-i Âişe'den:

26 Câmiu's Sağîr, c. I.

— Allah Resûlüne mübârek kızları Fâtıma bütün halkın en sevgilisi idi. Efendisi Ali de erkeklerin en üstünü ve değerlisiydi.[27]

Nebiler sultanı Ali'ye karşı buyururlardı ki:

— (Ey Ali!) **Allah ile O'nun Resûlü ve Cibril, senden hoşnuddurlar.**[28]

Yine bir gün Allah'ın Resûlü, ulviyyet ve şecaat mâdeni Hazret-i Ali'yi uzaktan gördüler:

- İşte Arabın efendisi! buyurdular.

Hazret-i Âişe validemiz sordu:

— Arabın efendisi sen değil misin, ey Allah'ın Resûlü?

Kâinatın fahri şöyle buyurdular:

— Ben insanoğlunun efendisiyim, Ali ise Arabın efendisi.

❖ ❖ ❖

Tebük seferi esnasında Hazret-i Ali (radıyallahü anhâ), Peygamberler Peygamberi tarafından Medine'de bırakıldı. O güne kadar bütün savaşların eşsiz kahramanı, cenk sahnelerinin yenilmez arslanı bundan mahzun oldu.

Boynu bükük, gözleri yerde Allah Resûlünün huzuruna geldi:

— Ey Allah'ın Resûlü, dedi; beni gaza nimetinden mahrum etme!..

Kâinatın Efendisi, çiçek çiçek gülümsediler ve buyurdular:

— Musa'ya nisbetle Hârun neyse, bana göre o olmak istemez misin, yâ Ali?

Allah'ın yenilmez arslanı sevincinden ve saâdetinden uçacak gibi oldu.

Allah'ın Resûlü buyurdular ki:

— Sen (Ey Ali), hem dünyada seyyidsin, hem âhirette seyyidsin. Seni seven, beni sevmiştir ve senin dostun da Allah'ın

27 Tirmizî.

28 Peygamberimizin dilinden 4 Halifesi.

dostudur. Senin düşmanın benim de düşmanımdır. Benim düşmanım ise Allah'ın düşmanıdır. Sana buğz edene azap olsun!..

— Cennet dört kişiye müştaktır. Bunlar: Ali, Ammar, Selmân ve Mikdâd'dır. [29]

Ebû Türab

Allah'ın yenilmez arslanı ve evliyalar sultanı Hazret-i Ali'ye bu künyenin verilmesi de enfes.

Nasıl mı?

Şöyle:

Bir gün, şecaat ve ulviyyet mâdeni Hazret-i Ali (kerremallahü veche) ömründe bir kere kırmadığı ve kırılmadığı derin ve ince Fâtıma'nın bir sözünden, nazla karışık şekilde incinir gibi oldu.

Peygamber, kızını üzmemek için derhal sustu ve evden dışarı çıktı. Doğruca Mescid-i Saâdet'e gitti. Mescidin bir köşesine çekilip uykuya daldı ve yüzü gözü toprağa bulandı.

Az sonra nihayetsiz olan mülkün seyyidi ve Kevser havuzunun sâhibi yüce Peygamber mübârek kızlarının evini şereflendirdiler. Kapıya varıp seslendiler:

— Kızım, izin var mı?

İnsanlık hûrisi Fâtıma-i Zehrâ (radıyallahü anhâ) kapıya koştular ve Allah'ın Resûlünü karşılayıp buyur ettiler. Allah'ın Resûlü, Cenâb-ı Ali'yi evde göremeyince sordular:

— Kızım, amcam oğlu Ali nerede?

Fâtıma-i Zehrâ ak çiçekli gül dalı gibi salınıp:

— Âh babacığım, dedi; bana kırılmış olacak ki evi terk edip gitti.

Nebiler Nebisi derhal Fâtıma-i Zehrâ'nın yanından ayrıldı. Yanında bulunan sahabilerden Sehl b. Sa'd'a emir verdi:

29 Peygamberimizin dilinden 4 Halifesi.

— Yâ Sehl, git bak, Ali nerededir? Nerede bulursan, gel bana haber ver!

Sehl, şevk ve saâdetle atıldı:

— Emrin başım üstüne, ey Allah'ın Resûlü!..

Sehl Hazretleri yola revan oldu, gitti, Aliyyü'l-Murtaza'yı Mescid-i Saâdet'te uyur bir halde buldu ve geri dönüp Allah Resûlüne haber verdi:

— Ey Allah'ın Resûlü, Ali şu anda mesciddedir!..

Kâinatın Efendisi derhal Mescid-i Nebevi'ye gittiler. Hazret-i Ali'yi cübbesiyle örtünmüş, topraklar içinde yatar buldular. Hemen başı ucuna çöktüler, yüzünden mübârek elleriyle tozları sildiler ve ona seslendiler:

— Kalk yâ Ebâ Türab, kalk yâ Ebâ Türab!..

Allah arslanı Ali bir ok gibi yerinden fırladı, başucunda Allah'ın Resûlünü gülümser bir vaziyette görünce utandı ve boynunu büküp bekledi.

Kâinatın Efendisi onun ellerinden tuttular ve doğruca Fâtıma-i Zehrâ'nın yanına getirdiler.[30]

Ondan sonra bu lâkap ayniyle kaldı ve her söylenişinde Hazret-i Ali'ye fevkalâde sevimli geldi.

Bu hâdiseden sonra sahabîlerden birisi varlığın sebebi olan Peygamberler Peygamberine:

— Ey Allah'ın Resûlü, dedi; Fâtıma'nın evine girerken kederli idin, çıkarken pek sevinçli çıktın ve sevinciniz mübârek yüzünüzden taşıyordu.

Allah'ın Resûlü buyurdular ki:

— Ben nasıl memnun olup sevinmeyeyim ki, benim en çok sevdiğim iki kişinin aralarını bulmayı başardım. [31]

---

30 Buhari.

31 İbn-i Hacel el Askalânî, el-İsâbe.

Hazret-i Ali ve Fâtıma-i Zehrâ âlemde birbirine denk iki insandı. Fâtıma sanki Cennet ufkundan dünya yüzüne inmiş bir hûri idi. Ali ise ilim ve hikmetle bezenmiş bir yüce dağdı.

Cenâb-ı Ali, orta boylu, güler yüzlü, büyük gözlü, buğday benizli, gür sakallı, geniş omuzlu, iri kemikli, iki omzunun arası geniş, bazuları kalın, mafsalları ince, elleri kavi, gayet şecî, insan güzeli, pehlivan yapılı bir mübârek zattı.

Ona karşı Kâinatın Efendisinin lûtufları da bir başka güzellikteydi.

Hicretin beşinci ayında, Resûl-i Ekrem (sallallahü aleyhi ve sellem), Mekkeli sahabîlerle Medineli sahabîler arasında birçoğunu birbirine kardeş etmişlerdi.

Kardeş ki, hem nasıl kardeş. Ne tarihlerin bildiği, ne de insanoğlunun hayâl edebildiği gerçek kardeşlik.

O kadar, o kadar ki, birbirinin mirasından pay bile alacak derecede ileri.

Fakat Allah emri gelecek ve kan kardeşliği dışında mirasta kardeşlik yasak edilecektir.

Peygamberler Peygamberinin ölçüsü:

— Bütün müslümanlar kardeştir!..

Benim Kardeşim Yok mu?

Kardeş tutma işinde ilim ve hikmet kutbu Hazret-i Ali açıkta kalmıştı. Ne hikmetse ona hiç kimse kardeş gösterilmemişti.

Ulviyyet mâdeni Hazret-i Ali boynu bükük, mahzun mahzun bekliyordu. Nihayet dayanamadı bir gün Allah sevgilisinin huzuruna çıkıp derdini dile getirdi:

— Ey Allah'ın Resûlü, benim kardeşim yok mu?

Âlemin rahmeti, cihanın zîneti Cenâb-ı Mustafa buyurdular ki:

— Senin kardeşin benim!..

Bir başka hadîs:

— Ali, dünya ve âhirette kardeşimdir!..

Bu gökler dolusu devlet karşısında Hazret-i Ali sevincinden ve saâdetinden çırpınan bir âlev gibi parıldayıp durdu...

O İki Sultanın Cömertlikleri

Hazret-i Ali ile Hazret-i Fâtıma (radıyallahü anhâ), birbirlerine Allah bağı ile o türlü bağlandılar ki, gözleri artık dünyaya ait hiçbir şeyi görmedi. Dünya malına da mâlik değillerdi. Öyle olmasına rağmen ellerinde, avuçlarında, köşede bucakta ne varsa Allah için vermekten çekinmezlerdi.

Onlar bir başka güzelliğin sâhibiydiler. Seher vakti bir bahçenin ağaçları arasında bir gün nasıl açılıp âleme güzelim miskler saçıyorsa, insanlık bahçesinin misk kokular saçan gülleri de Fâtıma-i Zehrâ ile Cenâb-ı Ali idi.

Güller bahçelere nasıl kokular hediye ederse, bu iki sultan da insanlık âlemine yıldızlar gibi goncalar hediye ederdi. Çöl lâlesi, kıpkırmızı başağıyla gözlere ve gönüllere nasıl ferahlık verirse, bu mübârek insanlar da sînelere öyle neşe ve sürûr verirdi.

Şimdi onlardaki aşk îman ve asaleti göreceğiz:

Bir mübârek ramazan akşamı idi. İmam-ı Ali ve Fâtıma-i Zehrâ, oruçlarını bozmak için vaktin girmesini bekliyorlardı. Dillerinde hece hece bir niyaz:

Bizi de aşkın ile yananlardan et Rabbim.
Hakîki kullarından, cânânlardan et Rabbim!

Gönül toprağımıza deste deste nûr yağdır,
O mukaddes ismini ananlardan et Rabbim!..

Günah defterimize af kalemini çek de,
Saâdetin burcuna konanlardan et Rabbim!..

Mihrap kenarındaki başı kesik mum gibi,
Huzûr-u izzetine duranlardan et Rabbim!

Çektik kılınçları hep, cihâd-ı Ekberdeyiz,
Nefsin sırtını yere vuranlardan et Rabbim!..

Onlar bu derin vecd hâlinde iftarı beklerken birdenbire kapıları vuruldu:

— Güm, güm, gümm!..

Hazret-i Ali yerinden kalkıp sordu:

— Kim o?

Dışarıdaki adam cevap verdi:

— Bir fakir!.. Bana Allah rızası için bir şey veriniz!..

O iki sultanın iftar yemekleri pek az pek sade. Ancak kendilerine yetecek kadar... Şimdi ne yapmalı?

Çaresiz, Allah için bir şey isteyen adama bütün iftarlıklarını öylece verdiler. Kendileri oruçlarını suyla bozdular ve ertesi güne öyle çıktılar.

Ertesi gün yine oruçlular. Yine akşam oturup iftar vaktini beklediler. O da nesi? Yine aynı fakir, yine aynı istekle kapılarında: Bu defa da bütün yemeklerini verdiler. Öyle ki, destilerindeki sudan başka bir şeye mâlik değiller.

İftar vakti. Yine kapılarında bir tıkırtı.

— Tak, tak, takk!..

İçeriden seslendiler:

— Kim o?

Aldıkları cevap müthiş:

— Benim, Allah'ın Resûlü!..

Hemen kapıya koştular ve Allah sevgilisini buyur ettiler. Haşyet ve heyecanları son haddinde.

Bu anda gelen evlerini şereflendiren iki cihanın saâdet güneşi ve Allah'ın sevgilisidir. Büyük mûcizelerinden birini göstermek üzere, mübârek kızları Fâtıma-i Zehrâ ve Cenâb-ı Ali'nin evlerini şereflendirmişlerdir.

Evin içinde çağlayan nûr cümbüşü ve görülmemiş bir ışık...

Kâinatın Efendisi, mübârek kızlarını kucakladıktan ve başını öptükten sonra bir köşeye oturdular ve dediler:

— Ey benim sevdiklerim, bana biraz yemek getirin. İftar edecek kadar bir şey.

Peygamberler Peygamberinin en nazlı çiçeği Fâtıma ile Allah arslanı Ali'nin yüzlerinde tek damla kan kalmadı. Fâtıma ve Ali göz göze.

Ne yapacaklar, ne edecekler, ne diyecekler şimdi?..

Hâle bakınız ki, ne tencerelerinde yemek var, ne dolaplarında bir dilim ekmek.

Allah'ın Resûlü emirlerini tekrarladılar:

— Â çocuklar, ne duruyorsunuz? Yemeği niçin getirmiyorsunuz?

Öyle bir an ki, insanlık hûrisi Fâtıma ve ulviyyet mâdeni Ali, ne tek adım atabiliyor, ne de tek söz söylemek kudretine sâhipler. Boyunları bükük bekleşiyorlar.

Nihayetsiz olan mülkün seyyidi, mukaddes parmaklarını, yemeklerin konulduğu tarafa uzattılar:

— İşte oradan! Haydi gidin ve getiriniz!..

Cennet kadınlarının efendisi Fâtıma-i Zehrâ (radıyallahü anhâ), başı eğik yürüdü. Yemeklerin konulduğu yere vardı.

Bu da ne?

Bir tepsi üzerinde, tas tas, tabak tabak, göz kamaştırıcı bir ziyafet yemeği.

Allah'ın sevgilisi, topyekûn zaman ve mekânın ve bütün mahlûkatın Peygamberi, öğüt verdiler:

— Her şeyinizi verin, her şeyinizi. Ama hududa riayet edin, ölçüyü taşırmayın.

İşte onların destan çapındaki cömertliği. Onlar ki, onlara Cennetler bile müştaktı. Öyle olduğu halde çok kereler aç yatıp aç kalkarlar ve ellerinde bir şey varsa onu da isteyene verirlerdi. Dilleri, dâima Cenâb-ı Hakkı zikreder, gönülleri aşk-ı ilâhî ile yanardı.

Solan Gül

Cenâb-ı Fâtıma-i Zehrâ (radıyallahü anhâ), dünya nimetlerine mâlik değildi. O ötelerin gelini idi hep öteler için hazırlanıyordu. Bu fânî hayatın yükünü binbir sıkıntı içinde geçirip duruyordu. Ne var ki, hâlinden şikayetçi değildi. Peygamber kızı olmanın verdiği bir saâdetle sabrediyor, inciler dolu gönlüyle bir başka âlemde yaşıyordu. Öyle bir sultanın böyle bir hayatı akıllara durgunluk veriyor.

Şu hâle bir bakınız:

Sahabilerden Hazret-i İmrân b. Husayn'den:

— Bir gün Fâtıma-i Zehrâ Kâinatın Efendisinin mübârek huzuruna geldi. Ben de yüksek huzurda bulunuyordum. Öyle ki, Fâtıma'nın mübârek yüzlerinde açlıktan bir sarılık hasıl olmuştu. Allah'ın Resûlü, kızlarına nazar ettiler, onun bir gül gibi solmuş olduğunu gördüler, gözlerinden inci tanesi gibi yaşlar geldi. Mübârek ellerini götürüp Fâtıma'nın göğsü üzerine koydular ve duâ buyurdular:

— Ey açları doyuran Allahım! Muhammed (sallallahü aleyhi ve sellem) **in kızı Fâtıma'yı aç bırakma!**

O anda bir baktım ki, Fâtıma'nın yüzü nar çiçeği gibi kızarmaya, sarılık, yerini pembeliğe terk etmeye başladı.

Aradan günler geçti. Yine bir gün Fâtıma-i Zehrâ'ya rastladım ve sordum:

— Ey cennet kadınlarının efendisi, nasılsın?

Fâtıma çiçek çiçek gülümsedi:

— Yâ İmrân, dedi; o günden sonra artık bana açlık musallat olmuyor. [32]

Eliyle Değirmen Döndüren Sultan

Peygamber kızı derin ve ince Fâtıma (radıyallahü anhâ), İslâm kadınına mükemmel bir örnektir. O elmas renkli inci, zühre yıldızı gibi kıyamete kadar parlayıp duracaktır. O'nun vasıflarını ben nasıl anlatabilirim ki? O'nu, Yüce Allah fazilet ve hikmet çiçekleriyle süslemiş, ahlâk ve edeple nimetlendirmiştir.

Müslümanlık tarlasının mahsulü olan Cenâb-ı Fâtıma, zaman ve mekân boyunca ekmel bir nümunedir.

İşte O'ndan güzel bir örnek daha:

Cihanın cennetlere döndüğü nûr asrında bir gündü. Allah'ın Resûlü, Hazret-i Fâtıma-i Zehrâ'nın evini şereflendirmek dilediler. Kalkıp gittiler, mübârek kızlarını, arkasında deve yününden yapılmış bir elbise içinde gördüler.

İnsanlık hûrisi Fâtıma, bir eliyde değirmen döndürüyor, bir eliyle de çocuğunu kucağında tutup emzirmeye çalışıyordu. Alnında yıldız yıldız terler birikmişti.

Bu manzara, rahmet Peygamberin, rahmet hazinesi kalbini rikkate getirdi. Mübârek gözleri şebnem damlası yaşlarla doldu:

— Ey benim kızım, buyurdu; âhiret tadı için dünya acılarına dayan. Zira Azîz ve Celil olan Allah benim üzerime:

«Muhakkak Rabbin sana verecek de râzı olacaksın» [33]

Âyet-i kerîmesini indirmiştir. O halde ilâhî bir armağan olarak bizi sonsuz nimetleriyle razı kılacaktır.

---

32 Mevâhibü-l-Ledünniyye, İmam Kastalânî

33 Duhâ: 5

Bu müjdeyi alan Fâtıma-i Zehrâ'nın yüzünde görülmemiş bir ışık pırıldadı. O hep zaten ışıklar ve nûrlar saçan bir hûri idi.

❖ ❖ ❖

Yine bir başka gün. Yine Allah'ın Resûlü mübârek kızlarının evini şereflendirmek için yola revan oldular. Fâtıma-i Zehrâ'nın kapısına kadar vardılar. Fâtıma-i Zehrâ, içeride işleriyle meşguldü. Kapıya da nakışlı, desenli bir kumaş asmıştı.

Allah'ın Resûlü, o desenli, nakışlı kumaşı kapıda görünce eve girmediler ve hemen döndüler. Bir müddet sonra Hazret-i Ali eve geldi, Fâtıma-i Zehrâ'yı üzgün ve bitkin bir halde gördü:

— Yâ Fâtıma, dedi; ne oldu, niçin böyle üzgünsün?

Ciğerine hançer saplanmış gibi inleyen Fâtıma:

— Âh, dedi; hiç sorma!.. Allah'ın Resûlü evimize geldilerdi. Ne var ki, kapıdan geri döndüler. Bunun hikmeti ne ola bilemiyorum?..

Allah'ın yenilmez arslanı Hazret-i Ali (kerremallahü veche) hemen Allah Resûlünün huzuruna koştu ve dedi:

— Anam babam sana fedâ olsun, ey Allah'ın Resûlü; Senin, Fâtıma'ya gelip de yanına girmemen onu çok üzmüş. Bunun hikmeti nedir?

Allah'ın sevgilisi buyurdular ki:

— Yâ Ali! Ben nerede, dünya ve dünyalık nerede? Ben Fâtıma'nın kapısında öyle bir perde gördüm ki, üzerinde desenler ve nakışlar vardı. Böyle süslü püslü şeylerden hoşlanmadığım için geri döndüm.

İlim ve hikmet kutbu Ali (kerremallahü veche), Nebiler sultanının huzurundan ayrılıp Fâtıma-i Zehrâ'nın yanına geldi ve dedi:

— Ey işve fidanı! Peygamber (aleyhisselâm) senin kapında nakışlı ve desenli bir perde görmüşler, o yüzden içeri girmemişlerdir.

Fâtıma-i Zehrâ (radıyallahü anhâ) yaralı bir ceylân gibi çırpındı:

— Yâ Ali, o halde Allah'ın Resûlüne git, bu hususta ne yapmamı emir buyuruyorlarsa öyle hareket edelim.

Cenâb-ı Ali Kâinatın Efendisinin mübârek huzurlarına yine çıktı, durumu anlattı. Allah'ın Resûlü şöyle buyurdu:

— Fâtıma'ya söyle: O perdeyi ihtiyaç içinde çırpınan filân kimsenin evine hediye etsin!..[34]

Peygamberin en nazlı çiçeği Cenâb-ı Fâtıma, derhal o perdeyi kapıdan söktüler ve ihtiyaç içinde çırpınan kimselere gönderdiler.

İşte o ebediyet incisi bu kadarcık bile dünya nimetlerine mâlik değildi. Elinde olanı da Allah rızası için dağıtıp duruyordu.

Nebiler Nebisinin Nasihatları

Enbiyanın ekmeli, evliyanın emeli, kevn-ü mekân, temeli Cenâb-ı Mustafa (sallallahü aleyhi ve sellem), mübârek kızlarına karşı son derece merhametli idiler. Zaten o rahmet Peygamberiydi. Gönlünün çiçeği kızının üstüne gönül gönül titrerdi. Onu ebediyetlerin sultanı yapmak için hazırlarlar, mubah olan şeylerden bile bazan men ederlerdi. Ona karşı derlerdi ki:

— Ey benim sultan kızım! Canını cehennem ateşinden kurtarmaya çalış. Zira ben üzerinize gelecek azab ve cezayı def edip uzaklaştırmaya muktedir değilim.

Yine de ben dünyada akrabalığı terkedemem. Onlara ikram ve iyilikte, ihsanda bulunurum. Size nisbetle ben öyle bir kimseye benzerim ki, evlâd ve âilesi üzerine gelecek bir düşmanı gördüğü zaman düşmanın saldırısından âile ve çocuklarını korumak için çırpına çırpına ve telâşla: **«Kaçınız!»** veya **Gidiniz!»** diye nasıl bağırıp çağırırsa, ben size ancak bu kadar yapabilirim. Artık kaçıp kurtulmak size aittir.

34 Ebû Dâvud – Sünen.

❖ ❖ ❖

Ey dünya davulunu çalıp duranlar! Niceye bir böyle gafletle ömürlerinizi heba edip duracaksınız. Hakkın nazlı Nebisi, biricik kızına bile böyle derse, bizim halimiz nice olur?

Yarın öyle bir pazar kurulacak ki, orada cennet veya cehennemden başka gidilecek yer yoktur. Peygamberin şefaati de Allah'ın iznine bağlıdır. Peygamberin yolunda canla başla gideceksin ki, şefaate nâil olabilesin.

İbret Al

O saâdet devrinde bir günde. Peygamber amcası Ebu Talib'in kızı Ümmü Hâni ile kocası Hübeyre b. Mahzûmî'den dünyaya gelen Hind isimli kızlarının elinde taçsız, altından, kalınca yüzükler vardı. Kâinatın Efendisi Hind'in elinde onları gördüler ve Hind'in eline hafif vurdular. Bununla onlardan hoşlanmadıklarını anlatmak istiyorlardı. Hind'in yüzüne birden keder çizgileri benek benek kondu. Hemen Peygamber kızı Fâtıma-i Zehrâ'nın yanına geldi ve dedi:

— Ey âlem kadınlarının efendisi, Allah'ın Resûlü bu altınları elimde gördüler ve hoşlanmadılar.

İnsanlık hûrisi Fâtıma'nın da boynunda o anda bir gerdanlık vardı. Hemen onu asılıp kopardı. Bu anda da Allah'ın Resûlü yanlarına geldi ve gerdanlığı Fâtıma-i Zehrâ'nın elinde gördü:

— Ey Fâtıma, buyurdu; halk, Allah Resûlünün kızı Fâtıma'nın elinde ateşten bir zincir vardır, derse memnun mu olursun?

Ve Allah'ın Elçisi hiç oturmadan geri dönüp gittiler. Bu hâl Fâtıma-i Zehrâ'nın ince gönlünü mahzun etti. Derhal harekete geçti, gerdanlığı pazara gönderdi, sattırdı, parası ile de bir köle alıp Allah rızası için âzâd etti.

Bu haber Allah Resûlüne ulaşınca mübârek yüzleri güneş güneş pırıldadı ve şöyle duâ etti:

— Aziz ve Celîl olan Allah'a hamd olsun ki, Fâtıma'yı ateşten kurtardı. [35]

Bir Başka Hâdise

Allah'ın yenilmez arslanı ve evliyalar sultanı Hazret-i Ali, bir gün mübârek zevceleri Fâtıma'ya altından bir gerdanlık hediye etmişti. Varlığın sebebi olan Cenâb-ı Peygamber, Fâtıma-i Zehrâ da bunu görünce iffet sadefi Hazret-i Âişe'ye hitaben buyurdular ki:

— Yâ Âişe! Herkesin, Peygamberin kızı Fâtıma'nın boynunda alevden bir gerdanlık gördük, demelerini kabul eder misiniz?

Fâtıma-i Zehrâ (radıyallahü anhâ), çırpınan bir alev gibi titredi ve derhal o gerdanlığı sattırıp parasını fakirlere tasadduk etti.

Bu kadarcık şeyden ne olurmuş deme, niçin geldin, onu düşün âleme. Onlar dünya güzeline gönül vermediler, zühd ve takva bileziklerini altınlara tercih ettiler. Altınlar, gümüşler, elmaslar yok olup gider. Kalacak olan sadece salih ameller, güzel işler, zühd ve takvadır.

Dünyanın Bütün Acılığı

Hep biliyoruz ki, bu dünya bir imtihan meydanıdır. Bunun sahte gülüşlerine ve fânî nimetlerine aldananlar ziyan içindedirler. Dünyanın acı tarafı, tatlı tarafından daha çoktur. O bütün acılığı ile insan ömrünü nefes nefes tüketip bitirir.

Nihayetsiz olan mülkün seyyidi ve Kevser havuzunun sâhibi, mübârek kızlarına hitaben buyurmuşlardır ki:

---

35 Nesâî.

— Ey Fâtıma, dünyanın her acılığına dayan ve katlan!..

Zaten Fâtıma-i Zehrâ (radıyallahü anhâ), bu dünyaya gönül vermemişti, ötelere ve ötelerin gurubsuz semalarına tutkundu. O bir işve fidanı idi ki, başında hakikat goncaları açılıyordu. Onun gönlü elmas renkli incilerle doluydu. Bu yıldız dolu semanın altında o bir başka yıldızdı. Müslümanlık tarlasında onun gibi bir çiçek açılmamıştı.

O kâinat kadınlarınının en mükemmeli ve en üstünü idi. Nebiler sultanı:

— Fâtıma, benden bir parçadır! buyurdular. [36]

Şöhretli şâir İkbâl, gönlünün bütün çırpınışı ile şu hakikati haykırır:

— «Hazret-i Fâtıma-i Zehrâ (radıyallahü anhâ) İslâm kadınına mükemmel bir örnektir.

Meryem validemiz yalnız Hazret-i İsa'nın annesi olduğu için azizdir. Fâtıma ise üç yönden aziz ve muhteremdir.

Âlemlere rahmet olan, evvel ve âhir, âleme gelen bütün insanların kendisine bağlı oldukları Cenâb-ı Ahmed-i Muhtar'ın gözünün nûrudur.

O Peygamber ki, yeni bir din getirmek suretiyle dünyanın donmuş kalp ve bedenine can verdi, yeni bir ruh aşıladı. **(O kadar ki, diri diri kız çocuklarını toprağa gömen katı kalbli insanları gözü yaşlı ceylanlara döndürdü.)**

Sonra **«Hel-Etâ»** tâcını başına giymiş olan Hazret-i Ali (kerremallahü veche) nin, o zorlukları yenen, gideren **«Allah arslanı»**nın zevcesidir.

Cenâb-ı Ali (radıyallahü anhâ) efendimiz öyle bir padişahtır ki, sarayı bir kulübe, bütün malı mülkü, varı yoğu bir kılıçla bir zırhtan ibaret. O kılıcı da sırf İslâm'ı yükseltmek için kullanmıştır.

---

36 Buhârî.

Sonra biri aşk pergelinin merkezi, ötekisi aşk kervanının başı olan iki kardeşin annesidir.

O iki kardeşten biri, yâni Hazret-i Hasan (radıyallahü anhâ), ümmetlerin hayırlısı olan İslâm cemiyetinin koruyucusudur.

Sırf savaş ve kin âteşi sönsün diye taca ve hâkimiyet yüzüğüne tekme vurmuştur.

Öteki kardeş Hazret-i Hüseyin (radıyallahü anhâ) cihanın en iyi insanlarının efendisi, dünya hür ve asiller kolunun kuvvetidir. Hayat terennümündeki yanıp yakılma, ağlayıp sızlama, yürek acısı Hazret-i Hüseyin'dendir. Hak ehli, hürriyeti Cenâb-ı Hüseyin'den öğrenmiştir.

Evlâtların ahlâk ve seciyesi, sadakat ve temizlik cevheri analardan gelir.

Müslümanlık tarlasının mahsûlü olan Fâtıma-i Zehrâ, analar için yalnız mükemmel değil, ekmel bir nümunedir.

Bir muhtaç karşısında içi o kadar yanmış ve yüreği (o kadar) sızlamıştır ki çarşafını birisine sattırarak o muhtaç adamın ihtiyacını gidermiştir.

O, her işte kendisinin dilediği değil, kocasının istediğini düşünür ve o yolda hareket ederdi.

Sabırlı ve dâima Hakkın emri altında, O'nun hükmü dahilinde, O'nun rızasını elde etmeye çalışan Hazret-i Fâtıma, bir taraftan değirmen döndürürken öbür yandan da Kur'ân okurdu.

Gözyaşları yastığa akar, namazda eteğine inciler dökülürdü.

Hazret-i Cibril, onun gözyaşını yerden toplayıp çiy tanesi gibi yüksek arşın üzerine serperdi.

Ayağındaki zincir, Hak dininin bağı idi. Babası olan son Peygamberin fermanını muhafazadan başka bir şeyle mukayyed değildi.

Melek de, Şeytan da O'nun emri altında idiler...

❖ ❖ ❖

Evet, insanlık hûrisi Cenâb-ı Fâtıma ötelerin gurubsuz semasına ve çarpıcı renklerine tutkundu. Bu elemler ve dertler dünyasında ömür nefeslerinin incilerini toplamakla meşguldü. Sadece vazifesi icabı bu cihan denilen toprak üzerinde gezinip duruyordu. O'nun cihanı bir başka cihandı, onun âlemi bir başka âlemdi. O iki cennet çiçeğine annelik etmek için hayat sazının teline mızrap vurmuştu.

O'nun gönlü eşsiz incilerle dolu bir gönüldü. Namaz kılarken gözyaşları çiy taneleri gibi ayağının dibine düşüyordu. Kâh kara gözlü bir ceylan gibi çırpınıyor, kâh âleme güzelim miskler saçıyordu.

O, cennet kadınlarının efendisi, Müslümanlık tarlasının mahsulü, bir gün sıkıntılar ve dertler içinde kaldı da mukaddes babasının yüksek huzuruna çıktı, gönlünün tâ derinliklerinden çağlayıp gelen bir sesle:

— Ey Allah'ın Resûlü, ey benim babam, dedi; bana biraz ihsanda bulun!

Mûcize parmaklariyle susuz kalan ümmetini sulayan, ayı ikiye bölen, Mirac'da Cebrâil'in temsil ettiği son durağı aşkla geçerek ilâhî visal yolunu açan, hasretiyle taşları inleten, Mescid-i Saâdetteki hurma kütüğünü yakıp yandıran ve ağlatan, bir bakışıyla gönüllerde aşk fırtınaları koparan Allah'ın elçisi, cihanın kıblesi, Peygamberlerin İmamı buyurdular ki:

— Canım kudret elinde olan Allah'a yemin olsun ki, Allah Resûlünün Ehl-i Beytinin ocağında üç gündür ateş yanmamıştır. Ey gözümün nûru kızım, ben sana beş şey öğreteyim de, sen onlara devam et. Zira onları bana Cebrâil öğretti:

— Ey varlığının başlangıcı olmayıp, bütün varlıklardan önce bulunan ve her evvelin evveli olan Allah.

Ey sonu düşünülemeyen, bütün varlıklara yokluk gelip, her şey yok olduktan sonra yine yok olmayan Yüce Rabbim.

Ey kuvvetine acz ve noksanlık gelmeyen, çetin kuvvet sâhibi Allah,

Ey çâresiz fakirleri şefkatiyle koruyan çok merhametli, çok esirgeyici Allah,

Ey merhamet edenlerden daha çok halka merhamet eden Allah! [37]

Nur Nesli

Cennet kadınlarının efendisi Fâtıma-i Zehrâ, Allah arslanı Hazret-i Ali ile evlendikten sonra üçü erkek, üçü de kız olmak üzere 6 çocuk dünyaya getirmiştir.

Bunlar:

Hazret-i Hasan,

Hazret-i Hüseyin,

Muhsin,

Ümmü Gülsüm,

Zeynep,

Rukiyye'dir...

İlâhî hikmet icabı nûr nesli Hazret-i Fâtıma ile Aliyyü'l-Murtezâ'dan meydana gelecektir.

Nihayetsiz olan mülkün seyyidi Kevser havuzunun sâhibi Cenâb-ı Peygamberin erkek çocukları yaşamamıştı. Kureyş kâfirleri, Nebiler sultanına **«Ebter=Nesli kesik!»** demek küstahlığını göstermişlerdi. Yüce Allah bunun üzerine Kevser sûresini nazil buyurmuş, Habibini gönülleri sulayan Kevser'le mükafatlandırmıştı. Kevser, Nebiler Nebisine verilen havuz ol-

37 Cem'ul-Cevâmi, es-Süyûtî

duğu gibi, sayısız nimetleri de havi büyük bir ikramdır. Bu büyük ikramlardan biri de şüphesiz ki Fâtıma-i Zehrâ'dır. Aziz ve Celil olan Allah, Resûlüne Fâtıma-i Zehrâ gibi bir cennet çiçeği ihsan buyurmuş ve neslinin bu yolla türeyeceğini ve âleme dal budak salacağını müjdelemiştir. Kafası kanayan kâfirlerin hayretli bakışları arasında Fâtıma-i Zehrâ bir ebediyet incisi gibi cihan toprağına düşmüştür. Yüce Allah, Resûlüne ferman buyurmuştur:

— (Ey Habîbim) **Sana buğz eden** (yok mu? İşte asıl) **zürriyetsiz olan şüphesiz ki odur.**

İnsanlık hûrisi Fâtıma-i Zehrâ ile ilim ve hikmet kutbu Hazret-i Ali arasındaki zifaf deminden, en derin, en ince ve en esrarlı mânâlardan biri işte bu âyet-i celîlenin verdiği müjdenin tahakkukudur. Kapkara insanlığı sabun suyu yerine güneşle yıkamaya memur bulunan nûr nesli, ilâhî müjde ve hikmet gereğince bu iki insanın ocağından çağlayacaktır.

Evet, nûr nesli Fâtıma ile Ali ağacının en ulvî meyvesi olarak cihan toprağına gelmiş olacaktır. Bu güneş güneş pırıldayan nesil, Allah Resûlünün kızıyla, amcasının oğlundan türeyecektir. Biri doğrudan doğruya Nebiler Nebisinin nûrundan gelirken, öbürü o nûrun âile mecrasından gelmekte, o iz ve o kaynaktan çağlamakta ve böylece Peygamber soyu yalnız ikisi arasında mayalaşmakta.

O nûrdan bir zerrecik taşıyanlara ne devlet...

Şimdi sıra çocuklarının dünyaya gelişinde. İşte ilk çocukları Hazret-i Hasan...

Hazret-i Hasan (r.a.) ın Doğumu

Peygamber beldesi Medine. Takvimler, Hicretin 3. yılının Ramazan ayının 15. salı gününü gösteriyor.

Hazret-i Ali ile Fâtıma-i Zehrâ'nın evinde dalga dalga bir heyecan. Peygamber kızı derin ve ince Fâtıma (radıyallahü anhâ) ellerini açmış gönül gönül duâ ediyor.

Kara kara gözleri inci tanesi yaşlarla dopdolu...

Kâinatın Efendisi Ümmü Seleme ile Zeynep Bint-i Cahş'a emir buyuruyor:

— Kızım Fâtıma'nın kolaylıkla doğum yapabilmesi için yanında Âyetel-Kürsi'yi, Muavvezeteyn'yi ve şu âyet-i celîleyi okuyunuz:

— «Şüphesiz ki Rabbiniz, gökleri ve yeri 6 günde yaratan, sonra emri arş üzerinde hâkim olan Allah'tır. Kendisini durmayıp kovalayan gündüze geceyi O bürüyüp örter. Güneşi, ayı, yıldızları (hepsi de emrine bağlı olarak) **yaratan O. Haberin olsun ki yaratmak da emretmek de O'na mahsustur. Âlemlerin Rabbi olan Allah'ın şânı ne yücedir.»** [38]

Ümmü Seleme ve Zeynep Bint-i Cahş Hazretleri Fâtıma-i Zehrâ'nın evine koştular.

Nûr şehri Medine tatlı bir sıcaklık içinde. Kıvrım kıvrım uzayan yollarda acele acele giden iki kadın. Nihayet küçük bir evin kapısı önüne varıp durdular ve kapıyı çaldılar:

— Tık, tık, tıkkk!..

İçeriden Fâtıma-ı Zehrâ'nın sesi aksetti:

— Kim o?

Cevap verdiler:

— Biziz, yavrucuğum!

Kapı açıldı ve misafirler buyur edildi.

Peygamber kızı Fâtıma (radıyallahü anhâ) hurma lifinden yapılma yatağının üzerinde tevekkül ve teslimiyetle bekleyip duruyordu.

---

38 Â'raf: 54.

Yine kapıda bir tıkırtı var. Bu defa gelen, Nebiler Nebisinin halası Hazret-i Safiyye'nin azadlı cariyelerinden Selmâ Hatun. Fâtıma-i Zehrâ'ya doğum yaptıracak ebe.

Dillerinde Kur'ân'dan âyetler. Yüzlerinde görülmemiş bir ışık.

Ve işte beklenen saat. Peygamber kızı Fâtıma ile Allah arslanı Ali'nin gün kadar aydın oğulları dünyaya geliyor.

Evin içini dolduran bir çocuk çığlığı.

Ümmü Seleme Hazretleri nûr çocuğu kapıyor ve doya doya öpüyor. Bu doğan çocuk nûr neslinin iki erkek kolbaşısından biri olan Hazret-i Hasan'dır.

Ümmü Seleme'nin kucağında çığlık atıyor.

O kadar beyaz, o kadar güzel, o kadar tatlı bir bebek. Sanki cennet bahçesinden koparılmış taze bir çiçek.

Hemen peygamberler peygamberine haber uçurdular:

— Müjde ey Allah'ın Resûlü, bir oğlunuz oldu!..

Rahmet Peygamber güneş güneş tebessüm buyurdular ve derhal mübârek kızlarının yanına koştular.

Kapıya varıp izin istediler.

Kapı açıldı, Allah'ın Resûlü içeri girdiler ve mübârek kızlarının evini şereflendirdiler. Bembeyaz bir yüzle yatan Fâtıma-i Zehrâ'yı alnından öpüp tebrik ettiler ve mini mini torunlarını istediler.

Cennet ufkundan cihan sarayına bir top inci gibi düşen mini mini bebeği kucağına aldılar. Sevgilerin en güzeli ile nûr çocuğu bağırlarına basıp okşadılar. Nûr dudaklarla nûr çocuğu defalarca öptükten sonra sağ kulaklarına ezan, sol kulaklarına da kamet okudular...

Ve duâ buyurdular:

— Yâ Rabbi! Ben onu seviyorum, Sen de sev. Onu seveni de sev!..

Süt Anne

Allah sevgilisi, topyekûn zaman ve mekânın ve bütün mahlûkatının Peygamberi, amcası Abbas'ın zevcesi Ümmül Fadl'ın evine gitti. Ümmül Fadl, Allah'ın Resûlünü birdenbire ve heyecan içinde karşısında görünce sordu:

— Ey Allah'ın Resûlü, telâşınız nedir?

Allah'ın Resûlü şöyle buyurdu:

— Hayırdır İnşaallah!.. Fâtıma-i Zehrâ'nın bir oğlu oldu. Sen, onu da Kusem'in sütü ile emzir!..

Ümmül Fadl şevk ve saâdetle atıldı:

— Emrin başım üstüne, ey Allah'ın Resûlü!..

Böylece Hazret-i Hasan'ı bir müddet Ümmül Fadl emzirdi.

❖ ❖ ❖

Esmâ Bint-i Umeys'den:

Hasan doğunca Allah'ın Resûlü Fâtıma'nın evine geldi ve:

— Ey Esma, dedi; gösteriniz bana oğlumu!..

Hasan sarı bir hırkaya sarılı idi. Onu bu halde görünce buyurdular ki:

— Çocuğu sarı hırkaya sarmayınız!..

Bunun üzerine yavruyu beyaz bir hırkaya sarıp verdim:

— Buyurun ey Allah'ın Resûlü, işte oğlunuz!..

Nihayetsiz olan mülkün seyyidi, yavruyu kucağına aldı. Sağ kulağına ezan, sol kulağına da kamet okudu.

❖ ❖ ❖

Âlemlerin efendisi 7. gün olunca yine mübârek kızlarının evine geldiler. Hazret-i Hasan'ı yine kucağına alıp sevdikten ve öptükten sonra saçlarını kestiler ve fakirlere, kesilen saçla-

rın ağırlığınca altın sadaka verdiler ve akîka[39] kurbanını kestiler.

Fâtıma-i Zehrâ ile Allah arslanı Ali'nin evinde görülmemiş bir ışık ve nûr çağlayanı.

Yüzlerde oynaşan nokta nokta elmaslar ve saâdet çizgileri...

Oğluma Ne İsim Verdiniz?

«Hasan» ismini ona yakıştıran Allah'ın Resûlü.

Şecaat ve ulviyyet mâdeni Hazret-i Ali (radıyallahü anhâ) den:

— Çocuğun doğuşunda Allah'ın Resûlü evimizi şereflendirip onu nûr yatağı hâline getirdiler. Yavrunun kulağına ezan okudular ve başını tıraş ettirip ağırlığınca altını sadaka ettiler, ayrıca akîka kurbanı kestiler ve sonra bize dönüp sordular:

— Oğluma ne isim verdiniz?

Kendilerine:

— Ey Allah'ın Resûlü, dedim; Harb veya Cafer isimlerinden birini düşünüyorum!..

Buyurdular ki:

— Oğlumun ismini ben koyacağım!..

— Lütfetmiş olursunuz, ey Allah'ın Resûlü!..

— İsmi **«Hasan»** olsun!

— Emriniz başım üstüne.

Bu isim, Araplarda ilk defa duyuluyordu. Hazret-i Musa'nın, kardeşi Hazret-i Harun'un oğluna verilen Süryani ismin Arapça karşılığı...

❖ ❖ ❖

39 **Haşiye**: Doğan erkek ve kız çocukları için, doğumlarının 7. günü kurban kesilir ve buna Akîka denir. Kesilecek kurban, erkek çocuklar için 2, kız çocukları için birer koyundur.

Rivayetlerin biri de şöyle:

Bilgi güneşi ve ilim kutbu Hazret-i Ali (radıyallahü anhâ), Nebiler sultanının mübârek huzuruna çıkıyor:

— Ey Allah'ın Resûlü, diyor; oğlunuzu **«Harb»** veya **«Cafer»** isimlerinden biriyle adlandırmayı düşünüyorum. Ne emredersiniz?

O anda meleklerin sultanı Cebrâil iniyor ve Allah'ın Resûlüne hitap ediyor:

— Ey Allah'ın Resûlü! Ali sana Harun'un Musa'ya nisbeti gibidir. Sen de onun oğluna, Harun'un oğluna koyduğu ismi ver.

Bunun üzerine varlığın sebebi olan Peygamber, Hazret-i Harun'un oğluna ait adın Arapça karşılığı olan **«El-Hasen»** ismini veriyorlar.

Ve nûr neslinin iki temel dalından biri olan Hazret-i Hasan böylece ismiyle beraber gönüllere nakşediliyor.

Nebiler Nebisi, mübârek torunlarına isim olarak **«Hasan»** adını verdikleri gibi, künye olarak da **«Ebû Muhammed»** künyesini koydular.

Yine Allah'ın elçisi buyurur ki:

— Koyacağınız isimleri peygamberlerin isimlerinden koyunuz. İsimlerin Allah'a sevgili olanı, Abdullah ve Abdurrahman'dır.

İsimlerin güzeli: Haris ve Hemmam, çirkini de Harb ve Mürre'dir. [40]

Muhakkak ki siz kıyamet günü, kendi isimleriniz ve babalarınızın isimleriyle çağırılacaksınız, öyle olunca, isimlerinizi güzel koyunuz. [41]

❖ ❖ ❖

40 Ebû Dâvud – Sünen.

41 Ahmed b. Hanbel – Müsned.

Nihayetsiz olan mülkün seyyidi ve Kevser havuzunun sâhibi, mübârek torunlarını cennet ufkundan cihan toprağına düşmüş bir inci gibi görüyorlar ve öyle seviyorlardı. Mini mini Hasan'ın damağına yumuşak hurma sürmüşlerdi.

İnsanlık hûrisi derin ve ince Fâtıma mukaddes babasına dedi ki:

— Ey Allah'ın Resûlü! Oğlum için akîka kurbanı olarak bir deve veya iki koç keseyim mi?

Rahmet Peygamber:

— Hayır, buyurdular; sen onun saçını kes!.. Saçının ağırlığınca gümüşü yoksullara sadaka olarak dağıt.

Mini mini Hasan için böyle nice güzel şeyler yapıldı ve Hasan aynı zamanda sünnet ettirildi.

Künyeleri

Ebû Muhammed.

Lâkapları; Takî, Seyyid ve Varis. Haseb ve Neseb itibariyle cihanda bir tane.

Kâinatın Efendisi:

— Bu Hasan bendendir, buyururlardı.

Peygamber kızı Fâtıma-i Zehrâ (radıyallahü anhâ), nûr yumağı yavrusunu tertemiz kucağında zıplata zıplata büyütüyor ve onun kulağına şöyle ninniler söylüyor:

— Hazret-i Muhammed (sallallahü aleyhi ve sellem) e benzeyen, babası Ali'ye benzemeyen oğul!..

Gerçekten Hazret-i Hasan, Nebiler Nebisine en çok benzeyen insandı. Hiç kimse, Allah'ın Resûlüne onun kadar benzer değildi.

Enes bin Mâlik Hazretleri demiştir ki:

— Hazret-i Hasan'la Hazret-i Fâtıma kadar, Allah'ın Resûlüne benzeyen bir kimse yoktu.

Allah'ın Resûlü onun hakkında şöyle buyurmuşlardır:

— Sûret ve siyret bakımından bana benziyorsun![42]

Şu hâle bir bakınız. Rikkat ve merhamet mâdeni Hazret-i Ebu Bekir bir gün, Mescid-i Nebevi'de ikindi namazını kıldırdıktan sonra Allah'ın arslanı Hazret-i Ali ile çıkıp biraz yürüdüler. O anda küçük çocukların oynadığı bir mevkiye geldiler. Peygamber çiçeği Hazret-i Hasan da o çocukların arasında oynuyordu. En büyük sıddîkiyet ve teslimiyet örneği Hazret-i Ebu Bekir (radıyallahü anhâ) onu oynar bir halde görünce ilerledi ve tutup omuzuna aldı; gönlünün tâ derinliklerinden taşan bir sevgi ile şöyle buyurdu:

— Babam fedâ olsun buna ki, bu Allah'ın Resûlüne benzer. Ali'ye değil!..

Hem böyle söylüyor, hem de Hazret-i Hasan'ı omuzunda hoplatıp duruyordu. Bu manzarayı gören İmam-ı Ali (kerremallahü veche) de tatlı tatlı gülüyordu.[43]

Nûr neslinin babaları olarak Nebiler Nebisini en ileri derecedeki benzerlikle andıran Hazret-i Hasan, Allah'ın Resûlü tarafından, o türlü bir sevgi ile sevildi ki, o nazenin torununu yere çömelip mukaddes sırtına çıkarır ve bu vaziyette dizi üstünde yürürdü.

Ve mukaddes gönlünü arşa açar duâ buyururdu:

— Allahım! Ben bunu seviyorum, onu sen de sev! Onu seveni de sev! [44]

Kâinatın yaradılış sebebi ve Allah'ın sevgilisi bir gün Hazret-i Hasan'ı öpmüşlerdi. O an Temimli Akra b. Haris isimli biri de oradaydı. Bu hâli görünce hemen atıldı:

— Ey Allah'ın Resûlü, dedi; benim on çocuğum vardır. Onlardan hiçbirini öpmem!..

---

42 Buhari ve Müslim.

43 Buharî.

44 Müslim.

Ebedî hayat müjdecisi mukaddes gözleriyle derin derin baktılar ve buyurdular:

— Allah senin kalbinden merhameti çıkarınca ben sana ne yapabilirim?

Yine Peygamber ölçüsü:

— Merhamet etmeyene merhamet olunmaz!...

❖ ❖ ❖

Sahabiler sarayının sultanlarından Ebû Hüreyre (radıyallahü anhâ) den:

— Bir gün Allah'ın Resûlü ile birlikte sokağa çıktım. O benimle konuşmuyor, ben de onunla konuşmuyorum. Nihayet Benî Kaynuka pazarına geldi. Sonra ayrıldı gitti. Ve Fâtıma-i Zehrâ'nın evine gelerek seslendi:

— Ufaklık burada mı? Ufaklık burada mı?

Bu sözleriyle Hazret-i Hasan'ı kastediyorlardı. Anladı ki, annesi onu tertemiz yıkayıp giydirmek ve boynuna güzel kokulu gerdanlık takmak için alıkoymuş. Hazret-i Hasan çok geçmeden koşa koşa geldi. Hemen Allah'ın Resûlünün kucağına atıldı, birbirlerine sarıldılar. Allah'ın sevgilisi bu halde iken buyurdular ki:

— Allahım! Ben bunu seviyorum! Onu Sen de sev! Onu seveni de sev!..

Benim Oğlum Efendidir

Hakkın nazlı Nebisi bir gün Mescid-i Saâdet'te ve minber üzerindeydi. Buraların ve ötelerin en ince hikmetleri üzerinde konuşuyordu, Gayb âşina gözlerle âlemi sözüyorlardı. Hazret-i Hasan da yanında idi. Rahmet Peygamber bir kere sahabilerine, bir kere de Hazret-i Hasan'a nazar buyurdular ve sonra şöyle dediler:

— Benim oğlum efendidir. Yakın bir gelecekte Allahü Teâlâ Müslümanlardan iki büyük tâifenin arasını bununla düzeltir.

Gerçekten de zaman gelecek, Peygamberler Peygamberinin mukaddes torunu hâkimiyet yüzüğüne tekmeyi vuracak ve hilâfet makamını bırakacaktır.

Hazret-i Hüseyin'in Doğumu

Hazret-i Hasan ve Hüseyin. Nûr neslinin iki zirve noktası. Fâtıma-Ali ağacının kâinatı kuşatıcı iki temel dalı.

Şimdi sıra Hazret-i Hüseyin'de. Yukarıda da işaret ettiğimiz gibi Nebiler Nebisinin nesli, Hazret-i Hasan ve Hüseyin'le devam etmiştir. İlâhî vaad ve müjde gereğince nûr nesli, Hazret-i Hasan ve Hüseyin'den o türlü dallanıp budaklanacaktır ki, koca İslâm zemini üzerinde en ileri ve en üstün mânâ kahramanları hep bu kaynaktan yetişip çağlayacaktır.

Abdullah b. Abbas (radıyallahü anhâ) den:

— Ben ve babam Abbas, Nebiyyi Ekrem'in yanında oturuyorduk. Ali b. Ebî Tâlib, selâm verip içeri girdi. Allah'ın Resûlü ayağa kalktılar. Sonra onu kucakladı. İki gözünün arasından öpüp sağ yanına oturttu.

Abbas:

— Ey Allah'ın Resûlü, dedi; bunu çok mu seviyorsun?

Kâinatın efendisi:

— Ey amca, dediler; vallahi, onu çok sevişimin sebebi: Allah, her peygamberin zürriyetini, o peygamberin kendi sulbünden getirdiği halde benim zürriyetimi, bunun sulbünden getirmiştir. [45]

❖ ❖ ❖

45 Muhibbütlaberî – Riyâzunnaara.

Nûr neslini yürüten iki kolbaşıdan ilki Hasan ve ikincisi de Hazret-i Hüseyin (radıyallahü anhâüm) dir.

Hazret-i Hüseyin, Fâtıma-i Zehrâ'nın ikinci oğlu olup, Hasan'ın doğumundan 10 ay 20 gün sonra dünyaya geldi.

Hazret-i Hüseyin, Hicretin 4. yılı Şaban ayının 5. günü nûr yatağı Medine'de doğdu. İnsanlık hûrisi Cenâb-ı Fâtıma, Hazret-i Hasan'ın doğumundan 50 gece sonra Hüseyin'e hamile kalmıştı.

Hazret-i Hüseyin (radıyallahü anhâ) yine Fâtıma ile Ali'nin küçük evlerinde bir saâdet incisi gibi doğdular. Dünyaya geldiklerinde varlığın sebebi olan Peygamber, mübârek kızlarının evlerine koştular ve mini mini torunlarının ağız açmasını, bizzat ağız sulariyle yaptılar ve nûr çocuğun kulağına ezan okudular.

Ümmül Fadl'ın Rüyası

Peygamber amcası Abbas'ın zevcesi Ümmül Fadl, bir gün Allah Resûlünün huzuruna geldi:

— Ey Allah'ın Resûlü, dedi; ben bir rüya gördüm!.

Nebiler sultanı sordular:

— Nedir o gördüğün rüya?

— O çok şiddetli ve mihnetli bir rüya!

— Nedir o söyle.

— Senin vücudundan bir parçanın kesilip evime konulduğunu gördüm!..

— Hayır görmüşsündür inşaallah!.. Fâtıma, bir oğlan doğuracak, sen de ona oğlun Kusem'in sütünü emzireceksin...

Bu rüyadan nice zaman sonra Peygamber kızı derin ve ince Fâtıma Hazret-i Hüseyin'i dünyaya getirdi. Ümmü Fadl, onu alıp götürdü, debeleninceye kadar, ona Kusem'in sütünü emzirdi.

Ümmü Fadl'dan

— Bir gün Hüseyin'i alıp Resûlüllah'a götürmüştüm. Allah'ın Resûlünü görünce üzerine atıldı. O da onu öptü, sevdi. Sonra eteğine oturttu. Oturunca, Resûlüllah'ın kucağına akıttı.

Allah'ın Resûlü:

— Ey Ümmü Fadl, buyurdu; al tut oğlumu, üzerime akıttı...

Hüseyin'i hemen aldım ve çıkıştım:

— Â çocuk! Resûlüllah'ın üzerine akıttın da üzdün onu.

Çocuk çığlığı bastı.

Nebiler nebisi dediler ki:

— Ey Ümmü Fadl! Allah iyiliğini versin, Allah seni esirgesin. Sen oğlumun canını acıtıp ağlatmakla beni üzdün.

Kâinatın efendisinin rahmet hazinesi kalbi onların sevgisiyle bir okyanus gibi dalgalanıyordu. Hüseyin'in doğumunun 7. günü akîka kurbanı olarak iki koç kestirdi, ismini koydu ve emir verdi:

— Ey Fâtıma! Hüseyin'in saçını kes, saçının ağırlığınca sadaka ver!..

Derin ve ince Fâtıma, mini mini Hüseyin'in saçını kesti, kesilen saç tartıldı, ağırlığı bir dirhem geldi. Kesilen saçın ağırlığınca gümüşü de fakirlere dağıttı.

❖ ❖ ❖

Hazret-i Hüseyin'in bu adı alışı, aynen Hazret-i Hasan'ın isimlendiriş şeklini hatırlatıyor.

Allah'ın yenilmez arslanı ve evliyalar sultanı Hazret-i Ali'den:

— Ben, harbi, darbı sever bir adamdım. Hasan doğduğu zaman ona «Harb» ismini koymuştum. Resûlüllah geldi ve dedi:

— Gösteriniz oğlumu bana!.. Ne isim koydunuz oğluma?

— Harb ismini koydum, ey Allah'ın Resûlü!..

— Hayır! O, Hasan'dır.

Hüseyin doğduğu zaman da yine Harb ismini koydum. Kâinatın fahri yine geldi ve yine aynı şeyleri sordu:

— Gösteriniz oğlumu bana! Ne isim koydunuz ona? Yine aynı cevabı verdim:.

— Harb ismini koydum, ey Allah'ın Resûlü!

— Hayır, buyurdular; O, Hüseyin'dir!..

Üçüncü oğlum doğduğu zaman da yine aynı şeyler oldu. Ona da Muhsin ismini uygun gördüler. Ve buyurdular:

— Ben, bunlara Harun (aleyhisselâmın) **oğulları olan Şebber, Şebîr ve Müşebbîr isimlerini koydum.** [46]

❖ ❖ ❖

Allah'ın sevgilisi, topyekûn zaman ve mekânın ve bütün mahlukatın Peygamberinin o iki parlak inciye karşı sevgisi pek derindi. Onları kâh kucağında taşır, kâh omuzuna alır, kâh dizüstü eğilir sırtına bindirir ve bu vaziyette gezdirirdi.

Ebû Eyyûb-i Ensârî Hazretlerinden:

— Bir gün Allah Resûlünün mübârek huzurlarına girmiştim. Hasan'la Hüseyin, önünde oynuyorlardı.

— Ey Allah'ın Resûlü, dedim; bunları çok mu seviyorsunuz?

Kâinatın yaratılış sebebi ve Allah sevgilisi buyurdular ki:

— Nasıl sevmem? Bunlar benim dünyada kokladığım iki çiçektir. [47]

Nebiyyi Âhirzamanın o iki çiçeğe karşı sevgisi işte bu kadar derin ve manâlı idi. Onların îman aynası berrak yüzlerine bakıp bakıp buyururdu:

— Allahım! Ben bunları seviyorum. Sen de sev.

---

46 Ahmed b. Hanbel.

47 Zehebî.

— Hasan ve Hüseyin'i seven, beni sevmiş, onlara kin tutan da, bana kin tutmuş olur.

— Hasan ve Hüseyin, Cennetlik gençlerin iki efendisidir!..[48]

Hazret-i Hüseyin'in künyesi Ebû Abdullah; lâkapları da Ez'zeki ve Es'sapt.

Hazret-i Hüseyin (radıyallahü anhâ), bir kudret fidanı idi. Gayet serbest ve kuvvetli yetişmişlerdi. Pek cesur ve atılgan, âlim ve zâhid idi. Nebiler tarafından sevgilerin en güzeliyle seviliyordu.

Şecaat ve ulviyyet mâdeni Hazret-i Ali'den:

— Hasan, Allah'ın Resûlüne, göğüsten başına kadar olan kısmında, Hüseyin de bundan aşağı kısmında çok benzerdi.

Kâinatın Efendisi bir gün, sahabileriyle birlikte dâvet edildiği bir yere gidiyordu.

O sırada Hazret-i Hüseyin de sokakta çocuklarla zıplayıp duruyordu. Varlığın sebebi olan Cenâb-ı Peygamber, sahabîlerini geride bırakarak ilerlediler ve mübârek ellerini açtılar. Güneş güneş pırıldayan torunlarını tutmak istiyorlardı. Ne var ki, mini mini Hüseyin, bir o yana, bir bu yana kaçıyordu.

Nebiler Nebisi hem gülüyor, hem de Hüseyin'i tutmaya çalışıyordu. En sonunda onu tuttu. Bir elini, onun kafasının arkasına, bir elini de çenesinin altına koyup bu güzel çiçeği öptü, öptü.

Sonra da sahabîlerine dönüp şöyle buyurdu:

— Hüseyin bendendir. Ben de Hüseyin'denim!.

Allah'ı seven, Hüseyin'i sever. Hüseyin, torunlardan bir torundur! [49]

48 Ahmed b. Hanbel

49 Ahmed b. Hanbel

O saâdet dolu günlerden biriydi. Allah'ın Sevgilisi namaz kılıyorlardı. Kulağına bir çocuk sesi geldi. Namazını bitirince hemen dışarı çıktı. Biraz sonra geri geldi. Kendisinden bunun sebebini sordular:

— Ey Allah'ın Resûlü! Telâşınızın ve dışarı çıkışınızın sebebi nedir?

Buyurdular ki:

— Bir çocuk ağlaması duydum. Onu Hüseyin sandım.

Sonra mübârek ellerini açıp duâ ettiler:

— Ey Rabbim! Hüseyin'i ağlatanı affetme!..

Yine günlerden biri idi. Nebiler Nebisi bir yerde oturuyordu. Hazret-i Hasan ile Hüseyin güreşe başladılar.

Kâinatın Fahri onları tebessümle seyrediyor ve:

— Ha gayret Hasan, diyordu; göreyim seni, yakala Hüseyin'i.

Peygamberler Peygamberinin Hasan'ın tarafını tutuşu, Hazret-i Ali'nin tuhafına gitti.

— Ey Allah'ın Resûlü, dedi; sen Hüseyin'i kayırmalı değil miydin? Hasan daha büyüktür.

Allah'ın Resûlü buyurdular ki:

— (Yâ Ali!) **Baksana, şu Cebrâil de Hüseyin'e** (Ha gayret Hüseyin, göreyim seni!) **diyor.**

❖ ❖ ❖

Enes bin Mâlik Hazretlerinden:

— Yağmur meleği, Yüce Allah'tan izin alarak Allah Resûlünün huzuruna geldi. Allah'ın Resûlü Ümmü Seleme'ye emir buyurdular:

— Ey Ümmü Seleme! Kapıyı üzerimize kapa, yanımıza kimseyi bırakma!..

Ümmü Seleme Hazretleri, Peygamber kapısının önüne duvar gibi dikildi. Tam o an Hüseyin koşa koşa geldi ve kapıya yük-

lendi. Ümmü Seleme Hazretleri aldığı emir gereğince ona mani olmak istedi:

— Dur yavrucuğum!..

Mini mini Hüseyin diretti:

— Olmaz!.. Dedemi göreceğim.

Ümmü Seleme tatlı tatlı gülümsedi:

— Hele sabırlı ol iki gözümün nûru oğlum.

Tabii ki o anda Hüseyin küçük bir çocuktu. Ve aklına eseni yapmak istiyordu:

— Dedemi görmeliyim!...

— Biraz sabırlı ol, elbet göreceksin!..

Fakat dinleyen kim?.. Hazret-i Hüseyin kapıyı zorlayıp içeri girdi ve Allah Resûlünün kucağına atıldı.

Allah'ın elçisi gülümsediler ve onu omzuna alıp sevdiler, öptüler, başını okşadılar. Melek bu manzaraya, bakıp durdu. Sonra da:

— Ey Allah'ın Resûlü, dedi; onu çok mu seviyorsun?

— Evet, çok seviyorum!...

— İyi ama, ümmetin onu öldürecektir.

— Nasıl olur?

— Evet! Dilersen onun öldürüleceği yeri de sana göstereyim?

— Göster!..

Bunun üzerine melek bir avuç ıslak ve kızıl toprağı Peygamberler Peygamberine gösterdi.

Ümmü Seleme Hazretleri de o toprağı alıp elbisesinin eteğine koydu.

Nihayetsiz olan mülkün seyyidi ve Kevser havuzunun sâhibi Cenâb-ı Mustafa'nın bu hususta ki ihbar ve müşahedeleri, 50 yıl sonra, Kerbelâ çölünde müthiş bir facia olarak vuku buldu.

Peygamberler Peygamberinin kokladığı bu cennet çiçeği Hicretin 61. yılı, muharremin 10. günü, dudaklarını ıslatacak bir damla sudan bile mahrum bırakılarak asîler tarafından şehid edildi.

Ne yer ve ne gök, o âna değin böyle bir cinayeti görmedi.

❖ ❖ ❖

Cenâb-ı Ali ve Fâtıma-i Zehrâ'nın üçüncü oğulları ise Muhsin'di. Ona «Muhsin» adını Nebiler Nebisi koymuşlardı. Ne var ki, bu nûr çocuk yaşayıp muammer olamadı. Bu güzel yavrunun vefatında Allah'ın Resûlü, yanlarına sahabîlerden bazılarını alıp Fâtıma-i Zehrâ'nın evine teşrif buyurdular.

Nûr çocuk Fâtıma-i Zehrâ'nın kucağında son nefeslerini veriyordu. Bu hâli gören rahmet Peygamber dayanamadılar ve mübârek gözlerinden inci taneleri gibi yaşlar döktüler.

Sahabîlerden Sa'd bin Ubâde Hazretleri sordu:

— Anam babam sana fedâ olsun, ey Allah'ın Resûlü, bu nedir?

Hâlik-i Azîmin muhterem Peygamberi şöyle buyurdu:

— Bu, Cenâb-ı Hakkın, kullarının kalbine koymuş olduğu bir rahmettir. Allah, kullarından ancak merhametli olanlara rahmet buyurur.» [50]

Ve Fâtıma-i Zehrâ'nın göz nûru bebeği Medine'de toprağa verildi. Fâtıma'nın gözyaşı incileri eteklerine döküldü nice bir zaman.

Zeyneb (r. a.)

Fâtıma-Ali ağacının ulvî meyvelerinden biri. Babası, ulviyyet mâdeni ve Allah arslanı Ali (kerremallahü veche).

Annesi insanlık hûrisi ve cennet kadınlarının efendisi Fâtıma-i Zehrâ.

---

50 Buhâri

Hazret-i Zeynep, peygamberler peygamberi hayatta iken dünyaya gelmişlerdi. Allah'ın Resûlü onun saçlarını da tel tel okşamış, nar çiçeğine benzeyen yanaklarından öpmüştü.

Âlem kadınlarının sultanı Fâtıma-i Zehrâ, Zeyneb'in kulaklarına Kelime-i Tevhid ninnileri söyleyerek büyütüyordu. Zeyneb küçük yaşta hem mübârek dedesinden, hem de annesinden mahrum kaldı. Allah Resûlünün ilâhî visale erişlerinden 6 ay kadar sonra da Fâtıma-i Zehrâ, bu elemler ve dertler dünyasına vedâ etti.

İlim ve hikmet kutbu Cenâb-ı Ali, şefkat ve merhamet kucağını açmış, Fâtıma-i Zehrâ'dan kendisine birer ebediyet incisi olarak kalan yavrularını sînesine basmıştı.

Günleri geceler, geceleri günler takip ederken zaman ırmağı da akıp duruyordu. Bu zaman zarfında Zeyneb de büyüyüp kemâle ermiş bulunuyordu. Artık evlenme çağına gelmişti. Allah'ın yenilmez arslanı Hazret-i Ali, onu Cafer'in oğlu Abdullah ile evlendirdi. Zeyneb'in hayatında yepyeni bir akış başlamış bulunuyordu.

Bu sâadet dolu evlilikten dördü erkek, biri kız olmak üzere beş çocuğu dünyaya geldi.

Erkekler: **Ali, Avnü'l-Ekber, Abbas ve Muhammed.**

Kız: **Ümmü Gülsüm...**

Fâtıma-i Zehrâ'nın gül fidanı olan Zeyneb, ilim ve irfanla bezeli mübârek bir sultandı. Söz söylemeye başladı mı billûr sular gibi çağlar, gönüllere gayb incileri yağdırırdı. Hâyâ ve edeb bakımından da bir taneydi. Kahramanlık ve celâdet tarafı da tıpkı arslan babası gibi idi.

Yürekleri eritip kavuran ve bir kezzap yağmuru gibi felâket olan Kerbelâ'da ağabeyi Hüseyin (radıyallahü anhâ) in hemen yanıbaşındaydı. O masumlar üzerine mızraklar, oklar, taşlar dalga dalga inerken Zeyneb'in feryadı göklere yükseliyordu.

Peygamberler peygamberinin nazla büyütüp kokladığı mübârek evlâtları dudaklarını ıslatacak kadar bile sudan mahrum bırakılmıştı. Güneşin alev okları beyinleri delip ciğerlerin zarını çatlatırken, altı bin kişilik bir ordu da zehirli akrepler gibi kanlı pençesini o masumların gırtlağına uzatıvermişti.

Kanlı eller, çölü bir mengene gibi sıkıyor, Peygamber evlâtları her taraftan ateş çemberinin içine alınıyordu. Öyle bir an geldi ki, Zeyneb çığlık koparark sıcak kumların üstüne düştü ve kendinden geçti.

Cennet gençlerinin efendisi Hazret-i Hüseyin (radıyallahü anhâ), hemen Zeyneb'in başucuna geldi ve ona şöyle dedi:

— Â iki gözümün nûru kardeşim Allah'a sığın!.. Bil ki, bütün dünya ehli ölür. Semâ ehli de bâki kalmaz. Yüce Allah'ın zatından başka her şey helâktedir. Annem, babam ve kardeşim benden daha hayırlıydılar. Ne var ki, onlar da öldüler.

Sıcak kumlar üstünde çırpınan Zeyneb'in îman dudakları usul usul kıpırdadı:

— Evet, aziz kardeşim hep öldüler!..

Hazret-i Hüseyin (radıyallahü anhâ) öğüdünü şöyle noktaladı:

— Ey kardeşim! Öyle ise sen de Yüce Allah'a dayan ve sabır bineğine atla.

Zeynep (radıyallahü anhâ) bir damla hâlinde çırpındı:

— İnşaallah öyle yaparım!..

❖ ❖ ❖

Taşların sînesini delen, gökleri eriten bu manzara uzun müddet devam etti. Nihayet çırpınan birer alev gibi 70 cengâver toprağa serildi. Hazret-i Hüseyin'in önünde et ve kemikten bir hisar meydana getiren bu kahramanlar teker teker cennete uçtular.

Nasipsiz asîlerin kılıç ve mızrakları bu defa peygamber torunu Hazret-i Hüseyin'e uzandı.

O cennet çiçeğinin mübârek vücudunda 72 kılıç ve 33 mızrak yarası ve nice darbe eseri meydana geldi.

Cenâb-ı Hüseyin'den geride kalanlar Kûfe'ye getirildi. Getirilirken de canavarlıklarını göstermek maksadiyle şehitlerin kanlar içinde yatan mübârek cesetlerinin yanından geçirildiler. O an, Hazret-i Zeyneb bir îman âbidesi gibi dimdik durdu ve haykırdı:

— Yâ Resûlallah, âh!.. Sana gökyüzünün melekleri salât ve selâm etsin. İşte Hüseyin kanlara garkolmuş, mübârek vücudu delik deşik, kızların esir, zürriyetin maktul!..

Kûfe'de kan emen bir vali... İsmi İbn-i Ziyad. Peygamber torunları bu nasipsiz adamın huzuruna getirildi. Korkunç cani, geride kalan küçük çocukların bile boynunun vurulmasını emretti:

— Çabuk, Hüseyin'den geride kalanların boynunu vurun!..

Hazret-i Zeyneb, hor ve hakir elbiseler giyinip tanınmaz bir kıyafete bürünmüştü.

Zâlim vali onu görünce sordu:

— Bu kadın da kim?

Cevap verdiler:

— Fâtıma-i Zehrâ'nın kızı Zeyneb!..

İbn-i Ziyad'ın gözleri vahşî bir canavarın gözleri gibi yuvalarında fır fır döndü. Kin ve nefretinden içinin kirini dışarı akıttı:

— Hamdolsun Allah'a ki, ayıp ve kusurlarınızı ortaya döktü ve sizi rüsvay etti.

Hazret-i Zeyneb bir arslan edasiyle başını kaldırdı. Bu sırtlan yürekli adamın kara yüzüne tükürecek gibi oldu ve gönlünün tâ derinliklerinden gelen bir sesle haykırdı:

— Âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamd olsun ki, Muhammed Aleyhisselâma mensubiyetle bizi şereflendirmiş ve bizi hususî bir temizlikle de temizlemiştir.

Ey İbn-i Ziyâd!.. Hayır, iş senin dediğin gibi değildir. Allah, ancak fâsıkları rezil ve rüsvay eder. Allah'ın Resûlünü yalanlayan ve onun itaatinden çıkan kimseden daha yalancı kim olabilir ki?

İbn-i Ziyad'ın yılan dili ağzının içinde döndü:

— Ey kadın! Ev halkınıza Allah'ın yaptığını nasıl görüyorsun, nasıl izah edeceksin?

Hazret-i Zeyneb, inciler dolu gönlünden şu âyetle cevap verdi:

— Ey İbn-i Ziyâd! Buna da, şu âyetle cevap vereyim. Yüce Allah buyuruyor ki: **«Şöyle de: Siz evlerinizde olsaydınız bile üzerinize öldürülmesi yazılmış** (takdir edilmiş) **olanlar yine muhakkak yatacakları** (öldürülecekleri) **yerlere çıkıp gidecektir.** [51]

Bilmiş ol ki, Allah, âhirette seninle onları bir araya getirecek, Allah'ın huzurunda bu döktüğün kanların hesabını nasıl vereceksin?

Zâlim vali öfkesinden deliye döndü. Hazret-i Zeyneb'e de bir şey yapamadı.

Fâtıma-i Zehrâ'nın şefkat kucağında bir cennet çiçeği gibi büyüyen Zeyneb nihayet bu dertler ve elemler dolu dünyayı terk etti. Mübârek bedenini Kahire'de toprağa verdiler.

Ümmü Gülsüm

Hazret-i Ali ve Hazret-i Fâtıma'nın ikinci kızları. Allah'ın sevgilisinin öpüp kokladığı bir çiçek.

O da, tıpkı diğer nûr kardeşleri gibi küçük yaşta, iken dededen ve anneden yetim kaldı. Hazret-i Ali (kerremallahü veche)

51 Ali İmrân: 154.

nin aydın bakışlarının altında büyüdü. Ulviyyet mâdeni Hazret-i Ali, o solmaz çiçeklere bütün gönül kapılarını açmış ve onları şefkatle yumak yumak sarmıştı.

Bu cihan bahçesinde bir gonca gibi büyüyen Ümmü Gülsüm, aynı zamanda ilim ve irfan pınarından da nasibini almıştı. Hak ve adâlet güneşi Hazret-i Ömer (radıyallahü anhâ) ona talip olmuş ve onu babasından istemişti:

— Yâ Ali, Ümmü Gülsüm'e talibim, ne dersin?

Hazret-i Murteza:

— Yâ Ömer, dedi; o henüz küçüktür!..

Hazret-i Ömer'in bütün gayesi Peygamber âilesine katılmaktı. Bunun için böyle bir çâre düşünmüştü. Hazret-i Ali'den rica etti:

— Yâ Ali! Benim bu evliliğe talip olmaktaki gayem, Peygamber âilesine katılmaktan başka bir şey değildir.

— Müsaade et, düşüneyim, yâ Ömer!

— Düşün ve beni bu nimetten mahrum etme!..

Allah'ın yenilmez arslanı düşündü ve Hazret-i Ömer'in inciler dolu kalbini kıramadı. Mübârek kızı Ümmü Gülsüm'ü 40 bin dirhem gümüş mehir ile Cenâb-ı Ömer'e nikâhladı.

Koca dinin ve koca devletin reisi Hazret-i Ömer saâdetinden uçacak gibi oldu.

Fâtıma-i Zehrâ'nın nazlı kızı Ümmü Gülsüm'ün Hazret-i Ömer'den Zeyd isminde bir oğlu oldu. İşte bu Zeyd b. Ömer şerefli iki dedesi olduğu için **«Zü'l-Hilâleyn»** diye lâkaplandırıldı.

Ne var ki, zaman ırmağı akıyor, ömür güneşi ölüm kuyusuna doğru akıyordu. Ve kader ağlarını durmadan örüyordu. Hazreti Ömer'in bu ulviyet dolu evliliği uzun sürmeyecekti. Koca dinin ve koca devletin reisi ve Allah Resûlünün halifesi bir suikaste kurban gidecekti.

Cihan denilen bu toprak bir kere daha kana bulanacak, insanlıktan nasibi olmayan bedbahtlar Hazret-i Ömer gibi muhteşem bir halifeye hançer saplayacaklardı.

Evet, olan oldu. Ümmü Gülsüm Hazret-i Ömer'siz kaldı. Gözyaşlarının selinde boğulmamak için sabır incilerini ömür ipine dizdi.

Ümmü Gülsüm'ün buram buram tüten acı ve ızdırabı dinmek bilmiyordu. Hazret-i Ali mübârek kızının böyle eriyip gitmesine seyirci kalamazdı. 4 ay, 10 günlük iddet dolduktan sonra Ümmü Gülsüm'ü ikinci defa evlendirdi.

Ümmü Gülsüm, Cafer'in oğlu Avn ile yeni bir hayata başladı. Gel gör ki, ölüm rüzgârı bu zevcini de Ümmü Gülsüm'ün elinden aldı. Ümmü Gülsüm yine iki eli koynunda kaldı.

Yine iddet dolduktan sonra üçüncü bir evlilik. O da kısa zamanda vefat etti.

Bu defa da Abdullah b. Cafer, Ümmü Gülsüm'e izdivaç teklif etti. Ümmü Gülsüm mazeret bulmak için çırpındı:

— Esma bint-i Umeys'ten utanıyorum. Çünkü onun iki oğlu, kendileriyle evli bulunduğum sırada vefat ettiler. Bir üçüncüsünün de böyle olmasından korkuyorum!..

Abdullah ricasını tekrarladı:

— Korkun yersiz, yâ Ümmü Gülsüm!..

— Hayır, korkuyorum...

— Korkma ve beni bu saâdetten mahrum etme!..

Ümmü Gülsüm, Abdullah'ın ricalarını geri çeviremedi:

— Dediğin gibi olsun!..

Nihayet Abdullah b. Cafer'e nikâh edildi. Abdullah'ın saâdetine ve sevincine diyecek yok.

Ümmü Gülsüm, Abdullah'ın nikâhı altında iken öteler âlemine göçtü. Bu dünya bahçesinden göçmeyen, gitmeyen kim vardı ki?..

Sitti Rukayye

Hazret-i Ali ile Fâtıma-i Zehrâ'nın son çocukları. Sitti ve Seyyide unvanlarıyla anılmıştır.

Hazret-i Hüseyin'le beraber belâlı Kerbelâ'ya kadar o da gitti. Zâlim mızraklar ve oklara hedef oldu. Nasipsizlerden biri, Rukayye'ye öldürmek kasdı ile bir canavar gibi üzerine atıldı. O pâk ve temiz çiçek, gönlünü çırpınan bir alev gibi dalgalandırdı ve Yüce Allah'a yalvardı. Allah, onun imdadına yetişti. Cani ve asî adamın eli havadan inmeye fırsat bulamadan ölüm onu yakaladı.

Hazret-i Rukayye henüz kadınlık çağına ulaşamadan bu temeli çürük dünyaya vedâ etti.

Elmas renkli inciler gibi pırıldayan bu nûr yumağı, insan ömrünün baharında kara toprağa indi. Kabri Mısır topraklarındadır ve hâlen ziyaret olunmaktadır.

Hazret-i Ali ve Hazret-i Fâtıma'nın mübârek çocukları işte bunlardır. Nebiler Nebisi buyururlar ki:

— «Her sebeb ve neseb, kıyamet gününde kesilir. Benim sebeb ve nesebim bunlardan hariçtir ki, kesilmez.» [52]

Onlara Karşı Vazifemiz

Azîz ve Celil olan Allah, Nebiler Nebisini âlemlere rahmet olarak göndermiş, ona **«Sevgilim!»** diye hitap buyurmuş, bütün âlemleri onun yüzü suyu hürmetine yaratmıştır. Ona karşı ve onun nesline karşı mü'minlerin sevgi beslemelerini farz kılmıştır. Şu âyet-i celîle bu pırıltıları aksettirmektedir:

— (Habîbim) **de ki: «Ben bu** (tebliğime) **karşı akrabalıka sevgiden başka hiçbir mükâfat istemiyorum.»**([53])

52 Hâkim ve Beyhâki.

53 Şûra: 23.

Nebiler sultanının sahabîlerinden bazıları sordular:

— Ey Allah'ın Resûlü! Bu âyet-i kerîmedeki **«Kurba=Yakınlık»** kelimesiyle üzerimize sevgisi vacip olanlar kimlerdir?

Allah sevgilisi buyurdular ki:

— Ali, Fâtıma ve çocuklarıdır![54]

Yine Kâinatın Efendisi buyururlar:

— Ben, Ali, Fâtıma, Hasan ve Hüseyin kıyamet gününde arşın altında bir kubbedeyiz.

Allah Resûlünün amcası Hazret-i Abbas (radıyallahü anhâ), hastalığı esnasında Nebiler Nebisini ziyarete gelmişti. Kendisinden sonra, ilim ve hikmet kutbu Hazret-i Ali kapıya geldi:

— Müsaade var mı? diye seslendi.

İzin verdiler, Hazret-i Ali, Hasan ve Hüseyin'le birlikte yüksek huzura geldi.

Abbas (radıyallahü anhâ):

— Ey Allah'ın Resûlü, dedi; senin evlâtların bunlar!..

Allah'ın Resûlü:

— Evet, amca, buyurdu, evlâtlarım onlar!..

— Çok mu seversin bunları?

— Evet!

— Sen onları sevdiğin gibi, Allah da seni sevsin! (55)

❖ ❖ ❖

Bir başka gün de Allah'ın Resûlü Mescid-i Saâdette hutbe okuyordu. Cennet gençlerinin iki muhterem efendisi Hasan'la Hüseyin kırmızı gömleklerini giyinmiş oldukları halde salına salına ve iki tarafa baka baka kendisine doğru yavaş yavaş yürü-

54 Kadı Beyzâvi.

55 İbn-i Asâkir.

yorlardı. Bu manzarayı gören Allah'ın Resûlü hemen minberden indi. Onları önüne oturttuktan sonra şu âyeti okudu:

— **Herhalde mallarınız ve çocuklarınız** (sizin için) **bir belâ ve imtihandır.** [56]

Âl-i Abâ

Ehl-i Beyt kadrosunu yukarıda çizdikten sonra şimdi de «Âl-i Abâ» tâbirinin kaynağına inelim:

Bir gün insanlığın efendisi yine, nefislerini Allah'a adamış mübârek kızlarının evini şereflendirdiler. Cömertlik denizi ve bilgi güneşi Hazret-i Ali (kerremallahü veche) biraz evvel küçük bir et parçası getirmiş, et pişirilmiş, fakat henüz ortaya konulup yenmemiştir.

Cennet kadınlarının efendisi Hazret-i Fâtıma-i Zehrâ çırpınan bir alev gibi evin içinde dönüp duruyordu. Nihayet pişirdiği eti mukaddes babasının önüne getirip koydu ve dedi:

— Ey benim babam, lütfen buyurun, hep beraber yiyelim!..

Allah Resûlünün tebessümleri güneşleri gölgede bırakacak kadar müthiş.

— Peki, kızım, dediler, yiyelim!..

Beşi birden sofranın etrafında halka oldular.

Hem nasıl bir manzara? Evvelâ biri, bütün âlemlerin var oluşuna sebep olan Allah sevgilisi. Ve onun etrafında, güneş etrafındaki yıldızlar gibi pervâneleşen Cennet çiçekleri, Fâtıma-i Zehrâ, Aliyyü'l-Mürtezâ, Hasan ve Hüseyin.

Varlığın nûru ve iki cihanın saâdet güneşi Cenâb-ı Peygamber, mübârek kızları Fâtıma'yı sağlarına, Allah'ın yenilmez arslanı Ali'yi de sollarına aldılar. Hasan ve Hüseyin'i de kucaklarına oturttuktan sonra, bu mübârek topluluğu abalarının içinde kuşattılar.

---

56 Tegabün, âyet: 15.

Harikulade bir manzara. Hem de hiçbir ressamın hayâl edemeyeceği bir eda, bir ilâhî pırıltı.

Nihayetsiz olan mülkün seyyidi ve Kevser çeşmelerinin mâliki, yanlarında ve kucaklarında bulunanları böylece madde ve mânâ çadırının içine aldıktan sonra, mübârek ellerini Allah'ın hacet kapısına açtılar:

— Ey Rabbim, dediler; bunlar benim Ehl-i Beytim'dir. Hayırlılarım, yakınlarım ve has kimselerimdir. Bunlardan senin rızana aykırı olan kötülük, günah, şek ve şüpheleri, bütün kötülükleri ve şeytanın kışkırtmalarını giderip onları koru. Kötü ahlâklardan ve diğer gizli ve açık ayıplardan tam olarak temizle.

Ve bu Peygamber gönlünden arşa yükselen duâya, bütün gök ehli 'âmin' dedi.

İmam-ı Müslim'in iffet ve ismet sadefi Hazret-i Aişe (radıyallahü anhâ) den tahriç ettiği bir rivayet de şöyle:

— Nebiler Nebisi bir sabah, üzerinde siyah kıldan ma'mul, nakışlı bir aba olduğu halde çıkmıştı. Derken Fâtıma geldi. Onu bu abanın içerisine aldı. Sonra Ali geldi. Onu aldı; sonra Hasan geldi. Onu aldı; sonra Hüseyin geldi; onu da aldı. Bu suretle hepsi abanın içine girmiş oldular. Sonra:

— Ey ehl-i beyt, Allah sizden ancak kiri gidermek ve sizi tertemiz yapmak ister.»

Âyetini okudu.

❖ ❖ ❖

Ömer b. Ebi Seleme'den:

— Ey ehl-i beyt, Allah sizden ancak kiri gidermek ve sizi tertemiz yapmak ister. [57]

Âyeti, Ümmü Seleme'nin evinde nazil oldu.

Allah'ın Resûlü, Fâtıma-i Zehrâ'yı, Hasan'ı, Hüseyin'i çağırdı. Onları bir örtü ile bürüyüp örttü. O sırada Hazret-i Ali, arka-

57 Ahzap: 33.

da, geride bulunuyordu. Onu da örtü ile bürüdü, örttü. Sonra da şöyle buyurdu:

— Allahım! Bunlar benim ehl-i beytimdir! Bunlardan günah kirini gider, kendilerini tertemiz yap!..

Bu manzarayı gören Ümmü Seleme şevkle atıldı:

— Yâ Nebiyallâh! Ben de onlarla birlikte miyim?

Allah'ın sevgilisi ona hitaben dediler ki:

— Sen yerindesin ve bana hayırlısın! [58]

❖ ❖ ❖

İşte gönlünde bir damla îman ışığı taşıyan her mü'minin îman dudağını ıslatması gereken pınar.

Zeyd b. Erkam (radıyallahü anhâ) den:

— Allah'ın Resûlü bir gün, Hazret-i Ali, Hazret-i Fâtıma ve Hüseyin'e hitaben buyurdular ki:

— Ben size karşı savaşanla savaşçı, barışanla da barışçıyım! [59]

Hâlik-i Azîm'in muhterem Peygamberi buyururlar ki:

— Ben, Ali, Fâtıma, Hasan ve Hüseyin kıyamet gününde arşın altında bir kubbedeyiz...

Bu ebediyet kubbesinin altında serinlemek isteyenler ehl-i beyt'e karşı dağ gibi bir muhabbet beslemelidir.

En büyük sıddîkiyet ve teslimiyet örneği Hazret-i Ebu Bekir (radıyallahü anhâ), bir gün sahabîlere şöyle dedi:

— Ey insanlar! Allah'ın Resûlünü ve ehl-i beytini koruyunuz! Onlara sakın eziyet ve zulüm etmeyiniz. İyi biliniz ki, ben Nebiler Nebisinin akrabasını ziyaret etmeyi kendi akrabamı ziyarete tercih eder ve onları bütün yakınlarımdan daha çok severim!..

---

58 Tirmizi.

59 Tirmizi.

Evet, o çiçekler sevilmeden cennet kokusunu duymak imkânsızdır.

❖ ❖ ❖

Şu mısralar hakikati aksettiren bir ayna gibi pırıldamaktadır. Şâir diyor ki:

«Yâ ehle beyti Resûlillâhi hubbeküm
Ferzun minâllâhi fil Kur'âni enzelehû.

Ve kefâküm min azîmil kadri enneküm
Menlem yusallia leyküm lâ salâtehû.»

Ey Peygamberler Peygamberinin ehl-i beyti!

Allahü Teâlâ, indirdiği Kur'ân-ı Kerîm'inde sizleri sevmeyi ümmet-i Muhammed'e farz kılmıştır.

Sizin Allah katındaki şeref ve üstünlüğünüze delâlet etmez mi ki, namaz kılan bir kimse teşehhüdden sonra Allah'ın elçisine ve size salât-ü selâm getirmeyecek olursa onun namazı tam makbul olmaz.

Sahabîler sarayının sultanlarından Ebu Zer Hazretleri buyurur ki:

— Yaylar ve kemerler gibi daima rükû ve secde hâlinde namaz kılsanız bile kâinatın efendisinin âl ve çocuklarına saygı ve sevgi beslemedikçe ibâdet ve tâatınızın zevk ve lezzetini, iyi tesir ve faydasını bulamazsınız!..

Bütün bu levhalar gösteriyor ki, onlara karşı sevgi ve muhabbetimiz hiçbir zaman eksilmeyecektir.

Hilkatin Fâtihası, nübüvvetin hâtimesi, insaniyetin melce-i hürriyet ve adâletin banisi, iki cihanın efendisi, alınlarda bir ışık hâlinde kendilerine kadar nebi nebi gelen ve kendilerinde temelleşen bu ilâhî nûru, kendilerinden sonra da bütün zaman

ve mekân boyunca, nesil nesil kıvılcımlandırmak ve kararan insanlığa saçmakla vazifeli torunlarına aktardı.

O cennet çiçeklerini öyle bir muhabbetle sevdi ki bu sevgiden bir başka âlem meydana geldi.

Buyurdular ki:

— Her kız çocuğunun, oğulları o kıza, yâni analarına nisbet olunurlar. Ancak Fâtıma'nın çocukları bu hükmün dışındadır. Zira onların velîleri benim. Onlar sahih neseble benim sayılırlar. Kısacası onların babaları benim. [60]

— Her ana çocuğunun bir akrabası vardır. Bundan Fâtıma'nın iki çocuğu hariçtir ki, onların yakını ve akrabası benim. [61]

— Her sebep ve neseb, kıyamet gününde kesilir. Benim sebep ve nesebim bundan hariçtir ki, kesilmez.[62]

Evet, ilâhî vaad ve müjde gereğince nûr nesli Hazret-i Hasan ve Hazret-i Hüseyin'den o türlü ırmak olup çağladı ki, koca İslâm zemini içinde en ileri mânâ kahramanları hep bu kaynaktan fışkırdı ve kuruyan dudaklara îman balını değdirdi.

Fâtıma-Ali ağacının, cihanı kuşatıcı iki ulvî ve temel dalı işte bunlardı.

Nokta Nokta

Sehl b. Sa'd (radıyallahü anhâ) den:

— Bir gün Allah'ın yenilmez arslanı Hazret-i Ali evine geldi. Fâtıma-i Zehrâ (radıyallahü anhâ) nûr yumağı çocukları ile oturuyordu. Ne var ki, Hazret-i Hasan ve Hazret-i Hüseyin ağlıyordu. Hazret-i Ali'nin yüreğine sanki bir mızrak saplandı:

60 El-Fethu'l-Kebir, es-Süyûtî.

61 Taberânî.

62 Buhari.

— Yâ Fâtıma, dedi; çocuklar niçin ağlıyor?

Peygamberler peygamberinin nazlı kızı cevap verdi:

— Açtırlar, yâ Ali, onun için ağlıyorlar!..

İlim güneşi Ali (kerremallahü veche):

— O halde, dedi; ben çarşıya çıkayım.

Ve hemen çarşının yolunu tuttu. Medine'nin kıvrım kıvrım uzayan caddelerinde düşüne düşüne gidiyordu. İleride, yolun ortasında gözleri kamaştıran bir pırıltı gördü. Varıp baktı. Bu bir altındı. Ateş gibi ışıldayıp duruyordu. Eğilip bu altını aldı ve derhal Hazret-i Fâtıma'nın yanına döndü, kapıdan bir rüzgâr gibi içeri girdi:

— Yâ Fâtıma, dedi; al bak, bir altın buldum. Ne dersin? Bununla çocuklara bir şey alalım mı?

Derin ve ince Fâtıma'nın yüzünde görülmemiş bir ışık pırıldadı:

— Yâ Ali, dedi; olur, git bununla biraz un al.

Hazret-i Ali çarşının yolunu tuttu. Un satan bir yahudinin dükkânına vardı. Yahudi onu görünce:

— Ey delikanlı, dedi; peygamberlik iddia eden büyük adamın damadı sensin öyle mi?

— Evet, benim!..

— Ne istiyorsun?

— Şu altını rehin olarak al da, biraz un ver.

— Sen altınını cebine koy ve istediğin kadar un al.

Gerçekten de yahudi Hazret-i Ali'ye ihtiyaçlarının miktarınca un verdi. Hazret-i Ali yine evinin yolunu tuttu. Eve gelip olanları bir bir Fâtıma-i Zehrâ'ya anlattı. Peygamber kızı Fâtıma memnun oldu ve dedi:

— Yâ Ali, şimdi def alan kasaba git, bir parça et al.

— Pekâlâ, öyle olsun!..

Ve yine yola koyuldu Hazret-i Murteza. Kasaba varıp elindeki altını rehin verdi ve bir parça et aldı, yine evine döndü.

Hazret-i Fâtıma hemen hamur yapıp ekmek pişirdi ve bir miktar da Allah'ın Resûlüne gönderdi. Nebiler Nebisi ekmeği aldılar ve mübârek kızlarının evini şereflendirdiler. Fâtıma-ı Zehrâ, sevincinden ve saâdetinden uçacak gibi olmuştu:

— Ey canım babam, dedi; bu ekmeğin nasıl elde edildiğini size anlatayım mı? Eğer bunu helâl görürseniz hep beraber yeriz, caiz değilse yemeyiz.

Ve olanları Allah'ın Resûlüne anlattı. Kâinatın Efendisi hayâl üstü bir gülümseyişle onu dinlediler ve sonra emir buyurdular:

— **Hemen Besmele çekip yeyiniz!..**

Hepsi sofranın etrafında halka oldular ve besmele çekip ekmeğe el attılar. Birden kapıları güm güm çalındı:

— İzin var mı?

Kapıyı hemen açtılar. Kapıda bir çocuk duruyordu. Sordular:

— Ne istiyorsun, â yavrum?

Çocuk tane tane konuştu:

— Yemin ederim ki o altın benimdi.

Allah'ın Resûlü derhal alâkalandılar ve çocuğa sordular:

— O altın senin mi?

— Evet, ey Allah'ın Resûlü, çarşıda düşürdüm, Ali bulmuş.

— Üzülme o halde, altınını sana vereceğim.

Ve Hazret-i Ali'ye emir buyurdular:

— Yâ Ali, git de kasaba de ki: Allah'ın Resûlü sana selâm etti, sende rehin olan o altını istiyor. Senin paran peygamber tarafından ödenecektir.

Ulviyyet mâdeni Hazret-i Ali kasabın yanına gitti ve nebiler sultanının emirlerini bildirdi. Kasap hemen o altını geri verdi, Hazret-i Ali de geri getirip Kâinatın Efendisine teslim etti.

Allah'ın Resûlü altını alıp çocuğun avucuna koydu:

— Al yavrum, işte altının.

Çocuk sevine sevine çarşının yolunu tuttu.

Fâtıma-i Zehrâ'nın Şefkati

İnsanlık hûrisi Cenâb-ı Fâtıma (radıyallahü anhâ) inciler dolu bir gönlün sâhibi idi. Bir eliyle un öğütür, bir eliyle mini mini yavrularını emzirir, bir yandan da Kur'ân okurdu. O bu dünya güzeline gönül vermemişti. Öteler âleminin gurubsuz semâsına tutkundu. Dünyanın bütün acılarına katlanır, ömür nefeslerini Rabbini zikrederek tüketirdi.

O saâdet dolu günlerden biri idi. Peygamberler peygamberinin bağrı yanık sevdâlısı Hazret-i Bilâl-i Habeşî (radıyallahü anhâ), sabah namazına biraz gecikmişti. Allah'ın sevgilisi:

— Yâ Bilâl, dediler; bugün geç kaldın sana ne engel oldu?

Hazret-i Bilâl (radıyallahü anhâ) bir alev gibi çırpındı:

— Anam babam sana fedâ olsun, ey Allah'ın Resûlü, mübârek kızınız Fâtıma'ya uğradım. Baktım ki, el değirmeninde un öğütüyor, bir taraftan da çocuğu ağlıyor ve kendini rahatsız ediyordu. Onun bu hâline acıyıp da dedim ki: Ey cennet kadınlarının efendisi! Müsâade edersen unu ben öğüteyim veya çocuğu avutup uyutayım.

Fâtıma-i Zehrâ ak çiçekli bir gül dalı gibi duruyordu:

— Yâ Bilâl, buyurdu; çocuğa bakmaya ben senden daha lâyığım.

Bunun üzerine ben de biraz değirmende un çektim, o sebepten geciktim.

Evet, ey zamanımızın nimetler içinde yüzen hanımları! Bu nimetin şükrünü edaya çalışıyor musunuz?

Yine o ışık dolu günlerden biri. Allah'ın Resûlü bir öğle üzeri mübârek evlerinden çıktılar. Hâlid b. Ebû Eyyûb el-Ansârî Hazretlerinin evini şereflendireceklerdi. Yolda en büyük sıddîkiyet ve teslimiyet örneği Hazret-i Ebu Bekir ve Hazret-i Ömer'le karşılaştı. O anda hepsi açtı. Nebiler Nebisi onlarla beraber Hazret-i Halid'in evine vardı ve kapıyı çaldı:

— Müsâade var mı?

Hazret-i Halid'in zevcesi Fâtımatü'l Ensârî bir ceylân gibi sıçradı ve İnsanlığın Efendisini eve buyur etti. O anda Hazret-i Halid evde yoktu. Peygamberler peygamberi çok kere gider, orada süt içerdi. Ne var ki, bugün geç kalmış, kendisi için ayrılan sütü de çocuklar içmişti.

Resûl-i Ekrem Efendimiz:

— Yâ Fâtıma, dediler; Ebû Eyyûb nerede?

— Bahçede ey Allah'ın Resûlü! Hemen haber göndereyim.

Hazret-i Halid'e derhal haber uçurdular. Hazret-i Halid koşa koşa nebiler sultanının huzuruna geldi ve:

— Merhaba ey Allah'ın Resûlü, dedi; bugün geç kaldınız ve bu vakit uğramazdınız, hayırdır inşaallah!..

— Hayırdır, yâ Halid!.. Arkadaşlarım ve ben şu anda aç bulunuyoruz.

— Anam babam size fedâ olsun, ey Allah'ın Resûlü!

Ebû Eyyûb bir kuş gibi bahçeye uçtu, bahçeden hurma getirdi. Bir de keçi kesti. Ümmü Eyyûb yarısını suda kaynattı, yarısını da kebap yaptı. Güzel bir yemek sofrası donatıp insanlığın Efendisine takdim etti. Allah'ın Resûlü, kendi mübârek elleriyle önce biraz et ve ekmek ayırarak Hazret-i Hâlid'e uzattı:

— Bu eti ve ekmeği kızım Fâtıma-i Zehrâ'ya götür. Kızım kaç gündür açtır. Bu gibi nimetleri çoktan beri yememiştir!..[63]

63 Et-Tsrğîb ve't-Terhib, c. 2.

Hazret-i Halid (radıyallahü anhâ):

— Emrin başım üstüne, ey Allah'ın Resûlü, dedi ve Cenâb-ı Fâtıma'ya bu etle ekmeği götürüp verdi.

Âlem kadınlarının sultânı Hazret-i Fâtıma işte böyle sıkıntılarla mücâdele ediyordu. Onun elmas renkli incilerle bezeli gönlü dünyanın yeşilliğine ve sevgisine kaymıyor, ebedî âlemin pırıltılarını ve billûr saraylarını arzu ediyordu. Bütün gayesi: Rabbın rızası idi.

Seneler böylece akıp gitti, nihayet harplerden ganimetler alındı ve Allah'ın Resûlü ele geçirilen bu ganimetlerden lâyık olanlara verdiği gibi, Hayber cenginden sonra elde edilen ganimetten mübârek kızları Fâtımâ-i Zehrâ'ya da vermişlerdir.

Hazret-i Fâtıma'nın gönlü zengindi. Gözü toktu, eline geçenleri de fakirlere tasadduk etmekten büyük zevk alıyordu. Zâten hayat arkadaşı Hazret-i Ali de cömertlik deniziydi.

Şöyle ki:

Bir gün Hazret-i Ali (kerremallahü veche) nin elinde dört dirhem parası vardı. Bunun birini gizli, öbürünü açık, daha öbürünü gündüz, sonuncusunu da gece sadaka olarak verdi. Bu hâdiseyi haber alan Kâinatın Efendisi, bu dört veriş tarzının sebebini sordular:

— Yâ Ali, neden böyle yaptın?

Ulviyyet mâdeni Ali (kerremallahü veche) cevap verdi:

— Birinden biri kabul edilir ümidiyle, ey Allah'ın Resûlü!..

Bunun üzerine ilâhî ferman geldi:

«Mallarını gece gündüz, gizli, aşikâr (Hak yolunda) **harcayanlar** (yok mu?), **işte onların, Rableri katında mükâfatları vardır. Onlara hiçbir korku da yoktur, onlar mahzun da olacak değillerdir.»** [64]

64 Bakara: 271.

Allah gâyesinde birleşen bu iki mübârek insan ümmet için bulunmaz bir nümunedir. Onların çocukları da bu ümmetin göz nûrudur.

Müthiş Ağrı

Cennet kadınlarının seyyidi Fâtıma-i Zehrâ'nın bir gün dişi ağrıdı. Hem öyle bir müthiş ağrı ki, sanki beynine çiviler çakılıyordu. Hemen mübârek babasının yüksek huzuruna koştu ve dedi:

— Ey benim babam, dişim ağrıyor!..

Herkesin imdadına yetişen Cenâb-ı Mustafa (sallallahü aleyhi ve sellem) derhal sağ elinin şehâdet parmağını, ağrıyan dişin üzerine koydu ve Yüce Allah'a gönül gönül duâ etti:

— Allah'ın adiyle zâtına yöneldim, her şeyde kudretiyle tecellî eden, Celâl ve İzzet sâhibi olan Allahım... (Nasıl ki) Meryem senin ol emrinle Hazret-i İsa'yı dünyaya getirdi ve ondan başka çocuk getirmedi. İşte îlâhî tecellîlerine dayanarak Fâtıma Bintü Hatice'nin tutulduğu dertten derhal şifâ bulmasını senden dilerim.[65]

Ve peygamber kızı derin ve ince Fâtıma'nın dişinin ağrısı birden kesildi.

Muazzez sahabîlerden Enes b. Mâlik (radıyallahü anhâ) den:

— Allah'ın Resûlü mübârek kızları Fâtıma'ya dediler ki: **«Yâ Fâtıma! Sana tavsiye edeceğim şeyi dinlemene bir engel var mı?»**

Derin ve ince Fâtıma (radıyallahü anhâ) çiçek çiçek gülümsedi:

— Hayır, ey benim babam!..

— O halde sabah akşam şu duâyı oku:

«Ey ezelî ve ebedî hükümdar, ey kudretiyle bütün âlemi var eden Allah! Merhametine sığınarak senden,

65 Mevâhibii'l-Ledünniye

gözümü açıp kapayacak pek az bir zaman bile beni bana bırakma. Benim bütün iş ve hallerimi lütfunla düzeltiver ey Rabbim!»[66]

Fâtıma-i Zehrâ artık bu duâyı dilinden düşürmedi ve öteler âleminin ebedî nimetlerine mazhar oldu.

Hazret-i Ali ve Hazret-i Fâtıma'nın Aç Kalışları

Cihanın nûrlarla pırıldadığı bir gündü. Allah'ın Resûlü, mübârek kızlarının evini şereflendirdiler. Bir köşeye oturup sordular:

— Torunlarım Hasan ile Hüseyin nerede?

O gün Hazret-i Ali ve Fâtıma-i Zehrâ aç idi. Evlerinde ağızlarına atacak bir lokma bile yoktu. Nûr çocuklar da bir şey bulup yiyememişti.

Hazret-i Ali (kerremallahü veche):

— Ey Allah'ın Resûlü, dedi; onları bir yere götürdüm. Sizi görünce ağlamalarından korktum. Zira şu anda sizde de bir şey yok.

Bunun üzerine Allah'ın Resûlü, o iki nûr yumağı yavrunun bulunduğu yere gitti. Onları, bir hurma bahçesinde ağaçların dibinde havuz başında oynarken gördü. Önlerinde de hurma artığı vardı. Hazret-i Ali'ye emir buyurdu:

— Yâ Ali! Sıcak basmadan yavrularımı götürsen iyi olur!..

Allah'ın arslanı boynunu büktü:

— Ey Allah'ın Resûlü, evimizde hiçbir şey yok. Aç karnına sabahladılar. Şurada biraz istirahat buyursan da, Fâtıma'ya götürmek için bir miktar hurma toplasam olmaz mı?

Kâinatın Efendisi Hazret-i Ali'ye müsâade buyurdular. O da, insanlık hûrisi Cenâb-ı Fâtıma'ya biraz hurma topladı.

Sonra hurmaları bir bohçaya koydu. Çocuklardan birini Allah'ın Resûlü, diğerini de Hazret-i Ali kucağına aldı. Hurma

66 Hakim.

bahçesinden ayrılıp yola revan oldular. Yolda, birinin aldığı çocuğu diğeri, diğerinin aldığı çocuğu da öbürü alarak Fâtıma-i Zehrâ'nın evine kadar geldiler.

Hazret-i Fâtıma, bu manzarayı görünce tatlı bir edâ ile gülümsedi. [67]

Atâ'dan:

İlim kutbu Hazret-i Ali'nin şöyle dediğini söylediler:

— Günlerdir, ne bizim, ne de nebiler sultânının evinde yiyecek hiçbir şey yoktu. Dışarıya çıktım. Yolda, bir dinar gördüm. Alsam mı, almasam mı diye bir zaman düşündüm. Açlığın verdiği bitkinlik sebebiyle almak mecburiyetinde kaldım. Sonra çarşıya gidip onunla un aldım. Unu, eve Fâtıma-i Zehrâ'ya getirdim:

— Yâ Fâtıma, dedim, hamur yoğur ve ekmek yap!

Fâtıma, hamur yoğurmaya başladı. O kadar halsiz ve bitkindi ki, dik duramıyor, sallanıyor ve her sallanışında zülüfleri leğenin kenarına değiyordu. Nihayet bin zahmetle ekmeği pişirdi ve sofraya koydu. Ben de bu sırada, durumu âlemin Fahrine anlatmıştım. Allah'ın Resûlü buyurdular ki:

— Yiyebilirsiniz. O, Allah'ın size lütfettiği bir rızıktır.

İşte o sultanlar böyle sıkıntılar içinde çırpınıyorlardı. Hatta açlık sebebiyle karınlarına taş bağladıkları bile oluyordu. Evet, öyleyken bir kere olsun hallerinden şikâyet etmiyorlardı. Onların bütün gıdası zikir ve fikirdi.

Hazret-i Huzeyfe'den:

Bir gündü. Anneme dedim ki: Ey anneciğim, bana müsâade et de, gidip Allah'ın Resûlü ile beraber akşam namazını kılayım. Benim ve senin için Yüce Allah'a istiğfar edivermesini rica edeyim.

---

67 Taberânî.

Annem izin verdi:

— Â ay yüzlü oğlum, sana müsâade ettim, git ve benim için de duâ et!..

Hemen yola koyuldum ve Peygamber mescidine vardım. Akşam namazını Kâinatın Efendisinin arkasında kıldım. Nebiler Nebisi, akşamla yatsı arası yine nafile namazlar kıldılar ve sonra yatsı namazını cemâatle birlikte edâ ettiler. Evlerine avdet ederken peşlerine düştüm.

Peşlerinde birinin olduğunu ayak sesimden anladılar ve dediler:

— Bu kim? Yâ Huzeyfe sen misin?

Hemen atıldım:

— Evet, ey Allah'ın Resûlü, benim!..

— Allah Teâlâ seni ve ananı avf ve mağfiret eylesin. Ne istiyorsun bakalım?

— Sizin hayır duânızı, ey Allah'ın Resûlü!..

— Dinle yâ Huzeyfe, bugün inen bir melek bu geceye kadar yeryüzüne hiç inmemiştir. Bu gece de ancak, Rabbim'den bana selâm getirmek ve Fâtıma-i Zehrâ'nın, bütün cennetlik kadınların üstünü olduğunu, Hasan'la Hüseyin'in de cennetlik gençlerin en ileri gelenleri olduklarını bana müjdelemek için Yüce Rabbimin izni ile gelmiştir.

❖ ❖ ❖

Evet: O insanlık hûrisi Fâtıma-i Zehrâ (radıyallahü anhâ), Allah Resûlünden bir parçadır. Cenâb-ı Hatice vâlidemizin aydın bakışlarının ışığı altında bir ebediyet incisi gibi büyümüştür. Kâinatın Efendisinin en solmaz çiçeğidir.

Ona karşı buyururlardı ki:

— Kızım Fâtıma, dikkat et, bütün mü'min kadınların veya Muhammed ümmeti kadınlarının büyüğü olmana râzı değil misin? [68]

68 Hakim ve Beyhakî.

Cenâb-ı Fâtıma'nın nar çiçeğine benzeyen yüzü bu müjdeyi alınca nokta nokta elmasla pırıldardı. Cihan günlerini onun kadar süslemiş bir çiçek tasavvur edilemez.

O bir ışık, bir nûrdu,
Tatlı, berrak, billûrdu.

Açmıştı çiçek çiçek,
Solmak bilmeyen bir renk...

Nasiplerin nasibi,
Derin, mavi, gök gibi...

Güneş ona bahçevan,
O yeşil bir erguvan.

Dört yanı hûri melek,
Tâc olmuş ona felek.

Onu koklamış Nebi,
Taze bir çiçek gibi...

❖ ❖ ❖

Fâtıma-i Zehrâ'ya kim denk olabilir ki? Kâinatın Fahri bütün ömrünce bu cihan lâlesini koklayıp durmuş ve onun hakkında:

— Fâtımetü bid'atün minnî=Fâtıma benden bir parçadır, buyurmuş.

Şimdi şu hâle bir bakalım:

Allah'ın Sevgilisi, topyekûn zaman ve mekânın ve bütün mahlûkatın Peygamberi 9. yılın recep ayında, 10. bin atlı, 30 bin yayalık bir ordu ile Tebük seferine çıktılar.

Susuz, insanları eriten, kavuran, kurutan müthiş bir sıcak. Gökyüzünde güneşin fıkır fıkır kaynadığı bir elemde, çok zahmetli bir sefer.

Münâfık nefeslerin havaya üflediği zehir de ayrı bir dert. Izdırabı büyütmeyi hedef tutan kundakçılara ilâhî ihtar. Âyet nâzil oldu:

— «Münâfıklar sıcak havada yola çıkılmasını kötü göstermek istediler. Onlara de ki: Hararet bakımından cehennem ateşi her şeyden üstündür. Eğer bilselerdi böyle söylemezlerdi.» [69]

Artık İslâm, şevket ve haşmet devrinde. Müslümanlarda görülmemiş bir gayret. Herkes malını mülkünü, atını, davarını, imkânını, canıyla beraber Nebiler Sultanının tuttuğu tepsi üzerine döktü.

Sahabîler sarayının eşsiz sultanı Hazret-i Ebu Bekir (radıyallahü anhâ), bütün servetini Allah Elçisinin önüne döktü.

Hazret-i Osman (radıyallahü anhâ), bin altını hırkasına sarıp getirdi ve insanlığın efendisine teslim etti. Allah'ın Resûlü mübârek elleriyle altınları karıştırdılar ve buyurdular:

— Bundan böyle Osman'a yaptığı zarar vermez!..

Bütün Müslüman kadınlar da zînetlerini hak uğrunda fedâ ettiler. Medine muhafızlığına Allah'ın yenilmez arslanı Hazret-i Ali bırakıldı. Peygamber ordusu billûrî bir ırmak gibi vadiler boyu akıp gitti.

Sahabîlerden üç kişi bu sefere iştirak etmediler. Bunlardan biri de Ebû Lübâbe idi. Sonradan hata ettiğini anladı, içine bir ateştir düştü, gözyaşlarını damla damla akıttı. Dövüne dövüne tevbe etmeye başladı. Hem o kadar ki, Mescid-i Nebevi'ye koştu, mescit içindeki bir direğe kendisini bağladı ve yemini bastı:

— Allah'ın Resûlü gelip, kendi mübârek elleriyle beni bu direkten çözüp afvederek kurtarmadıkça yemek yemeyeceğim, su

69 Tevbe: 18.

içmeyeceğim ve ölünceye dek böylece, Cenâb-ı Hakka ve O'nun Resûlüne karşı pişmanlığımı göstereceğim!..

Hazret-i Ebû Lübâbe'nin her zerresinde bir îman volkanı kaynıyordu. Îmanı harekete geçmiş, his ve nefsin tepesine yumruğu indirmişti. Artık pişmanlıkla zârı zârı ağlıyordu. Yedi gün, yedi gece böylece bağlı kaldı. Namaz vakitlerinde kızı Lübâbe gelip çözüyor, namazdan sonra yine aynı direğe bağlıyordu.

Ebû Lübâbe (radıyallahü anhâ), o müddet içinde ağzına ne tek lokma ekmek, ne de bir damla su koydu.

Güneşin harareti beyinleri deler, ciğerlere işlerken, dili damağı kuruyup çatlarken bile bir damla su içmiyordu. Öyle derûnî bir aşkla ağlıyordu, öyle gözyaşı döküyordu ki, nihayet baygın düştü ve kendinden geçti.

Sonra onun bu hâlini Peygamberler Peygamberinin nazlı kızı Cenâb-ı Fâtıma-i Zehrâ gördü. İnciler dolu gönlü bir alev gibi çırpındı. Ona acıdı, şefkat ve merhamet elini uzatıp onu çözmek istedi. Ne var ki, Ebû Lübâbe çatlamış dudaklarını aralayıp itiraz etti:

— Yâ Fâtıma, yeminim var. Ancak bizzat Allah'ın Resûlü çözebilir!..

Varlığın sebebi olan Cenâb-ı Peygamber (sallallâhü aleyhi ve sellem), bu sözleri duyunca buyurdular ki:

— Fâtıma benden bir parçadır!

Yâni, hâ o çözmüş, hâ ben.

İşte Fâtıma-i Zehrâ'nın Allah Resûlü katındaki derecesi.

Ebû Lübâbe yemininde sebat ettiğinden Allah Resûlü veya Fâtıma-i Zehrâ tarafından ipleri çözülerek kurtarılmıştır.

Şimdi kısaca onu da tanıtalım:

Hazret-i Ebû Lübâbe, Medineli sahabelerdendir. Evs kabilesinin ileri gelenlerinden olup Akâbe ashabı ve onların başkanlarındandı. Uhud ve ondan sonraki gazalarda bulundu ve nice kâfirin ciğerini deldi.

Bedir cenginde Allah'ın Resûlü onu Medine'de kaymakam olarak vazifelendirdi. Bizzat savaşta bulunmadığı halde ganimetten ona da pay ayrılmıştır. Bu bakımdan yine Bedir ehlinden sayılır.

Benî Kaynûka seferinde de Nebiyyi Ekrem Efendimiz tarafından Medine'de kaymakam olarak bırakılmıştı. Sadece Tebük seferinden geri kalmıştı, bundan da çok pişman oldu ve tevbesinin kabul edildiğine dâir âyet indi.

Evimizde Bir Şey Var mı?

Yine o saâdet dolu günlerden biriydi. Bilgi güneşi Hazret-i Ali (radıyallahü anhâ), edep ve hâyâ incisi Fâtıma-i Zehrâ'ya:

— Yâ Fâtıma, dedi; evimizde yiyecek bir şey var mı?

İnsanlık hûrisi Cenâb-ı Fâtıma ak çiçekli bir dal gibi salınıp:

— Hayır, yâ Ali, dedi; yalnız 6 akçemiz vardır. Çarşıya çıkıp bu para ile yavrularımıza bir şey alırsan elbet bizi sevindirmiş olursun.

— Pekâlâ, ey benim sevdiklerim. Gidip bir şeyler alayım!..

Müslümanlık tarlasının mahsulü Hazret-i Fâtıma, İmam-ı Ali'nin eline 6 akçeyi verdi. Allah arslanı hemen çarşının yolunu tuttu. Mübârek evinden ayrılıp bir sokağa dalmıştı ki, iki adamın gırtlak gırtlağa kavga ettiklerini gördü. Biri, öbürünün yakasına pençeyi takmış haykırıyordu:

— Ey adam, hakkımı ver!..

Öbürü yalvarıyordu:

— Ne olur insaf et. Allah için yakamı bırak; bana üç-beş gün müsâade eyle. Elbet imkân bulur bulmaz borcumu ödeyeceğim.

Öteki elini mengene gibi yapmış, adamı bırakmıyordu:

— Hayır, hayır! Bir dakika müsâade edemem. Çünkü ben de sıkıntı içindeyim.

— Allah iyilik edenleri sever.

— Biliyorum ama, ben de himmete muhtaç bir adamım.

— Öyle de olsa sen yine insafı elden bırakma. Bana biraz daha mühlet ver.

— Ey lâf anlamaz adam! Sıkıntı içindeyim diyorum, sen tutup bana nasihat ediyorsun.

— Elimden ancak bu kadar geliyor.

— Bilmem ben. Hele davran, bir şeyler yap, bir çâre düşün.

— Çâre Kafdağı'nın ardında â dostum!

Alacaklı adam artık tam çıldırmak üzereydi ki, Allah'ın yenilmez arslanı ve evliyalar sultanı Hazret-i Ali aralarına girdi ve dedi:

— Ey Allah'ın kulları, niçin kavga ediyorsunuz?

Hak sâhibi avaz avaz bağırdı:

— Bu adam borcunu ödemiyor!..

— Kaç para borcu var?

— 6 akçe.

— O 6 akçeyi ben versem, bu müslüman kardeşini bırakır mısın?

— Hakkımı aldıktan sonra niçin bırakmayayım ki?

— Al o halde... İşte 6 akçe.

— Çok lütufkârsınız, teşekkür ederim!..

İlim ve hikmet kutbu Hazret-i Ali (kerremallahü veche), elinde bulunan paranın hepsini, evet, sadece karınlarını doyurabilecek ve zarurî ihtiyaçlarını karşılayacak olan 6 akçeyi o adama verdi. İki müslümanın sıkıntısını gidermek için kendi nefsini feda etti.

İki adam, hayretli bakışlarla oradan uzaklaştılar.

❖ ❖ ❖

Biraz sonra İmam-ı Ali, eli boş olarak evine döndü ve kapıyı tıkırdattı:

— Tık, tık, tıkk!..

İçeriden Peygamber kızı derin ve ince Fâtıma seslendi:

— Kim o?

— Benim, yâ Fâtıma!..

Kapı hemen açıldı. Mini mini Hasan ve Hüseyin bir kuş yavrusu gibi çırpına çırpına babalarının kucağına atıldılar.

Çocuk saffetinin en ulvî tezahürü. Gözleri ümit ışıklariyle pırıl pırıl:

— Baba, baba! Hani meyvelerimiz?

Şecaat ve ulviyyet mâdeni Hazret-i Ali, kuzularını kucakladı:

— Aziz yavrularım, sabırlı olunuz!..

İki nûr çocuk en tatlı edâlarla yine sordular:

— Hani meyvelerimiz? Bize meyve almak için gitmiştin...

— Evet, yavrularım, onun için gitmiştim.

— Ama elin boş geldin.

— Müsâade ediniz de olanları anlatayım.

İki cennet çiçeği boyunlarını büküp bir köşeye oturdular. Bu manzara Cenâb-ı Ali'nin inciler dolu gönlünü sızlattı. Mübârek zevcesine hitap buyurdular:

— Yâ Fâtıma, sen âlemlere rahmet olanın kızı ve çocuklarımın anasısın. Verdiğin para ile iki müslümanı sıkıntıdan kurtardım, işte bu yüzden eli boş olarak döndüm, beni bağışla.

Hazret-i Fâtıma (radıyallahü anhâ) derin derin baktı, yüzünde görülmemiş bir ışık peyda oldu:

— Yâ Ali, dedi; çok yerinde bir iş yapmışsın. Ben de olsam, öyle hareket ederdim. Allah'a hamd olsun ki, o bize kâfidir!..

O iki cennet efendisi, Hazret-i Hasan ve Hazret-i Hüseyin, çocukluk saffetinin en ince ve derin demindeler. Naz ve edâ ile sızlanıp duruyorlar:

— Baba, baba! Hani meyvelerimiz?

Cömertlik denizi Hazret-i Ali (radıyallahü anhâ), bu hâle kederlenerek evden çıktı. Allah Resûlünün mübârek huzuruna gitmek için yola koyuldu.

Peygamber şehri Medine'nin ışıklar dolu caddesi ve orada, yolun tam ortasında bir adam ve elinde devesi.

İmam-ı Ali'nin önüne duvar gibi durdu:

— Bu deveyi satıyorum, alır mısın?

Bilgi güneşi Cenâb-ı Ali karşılık verdi:

— Ne ile alayım? Param yok ki...

— Senden para isteyen kim? Veresiye de veririm.

— O halde ben de alırım!

— Al hayrını gör. Deve senindir!.

— Peki kaça veriyorsun?

— 100 akçeye.

— O şartla kabul ettim!.

Şecaat ve ulviyyet mâdeni Hazret-i Ali deveyi aldı. Yularından tutup götürüyordu ki, bu defa da yoluna bir başka adam dikildi:

— Yâ Ali!

Hazret-i Ali başını kaldırıp baktı:

— Buyur, bir arzun mu var?

— Evet, bir arzum olacak.

— Hemen söyle.

— Şu deveyi bana satar mısın?

— Satarım!.

— 300 akçe versem razı olur musun?

— Oldum, gitti!..

Ve biraz evvel almış olduğu deveyi 300 akçeye bu tanımadığı adama sattı, parayı cübbesinin cebine koyup çarşının yolunu

tuttu. Nûr yumağı yavrularına yiyecek ve meyve aldı. Sonra aydınlık bir yüzle kapıya gelip çaldı:

— Tak, tak, takk!..

Yine Peygamber kızı derin ve ince Fâtıma (radıyallahü anhâ) içeriden seslendi:

— Kim o?

— Ali bin Ebu Talib.

Kapı hemen açıldı, Hazret-i Ali içeri girdi. Bu defa zenbili dolu ve neş'esi yerindeydi.

İnsanlık hûrisi Fâtıma-i Zehrâ hayret edip sordu:

— Yâ Ali, bunları ne ile aldın?

Hazret-i Ali (radıyallahü anhâ), gün kadar aydınlık yüzünü mübârek zevcesine çevirip dedi:

— Yâ Fâtıma! Yüce Allah bire karşı bin verdi.

Fâtıma (radıyallahü anhâ) nın yüzünde nokta nokta bir elmas:

— O'na hamd olsun, o ne güzel bir vekildir!

Cennet gençlerinin iki efendisi Hazret-i Hasan ve Hüseyin sevinçlerinden zıplıyorlardı. Bir tatlı huzur evin her köşesine damla damla inivermişti. Zaten onların evi bir saâdet ocağıydı. Orada gece gündüz Kur'ân okunur, semadan deste deste nûrlar inerdi. Bir başka güzellik, bir başka âlemdi onların âlemi.

❖ ❖ ❖

Allah'ın yenilmez arslanı ve evliyalar sultanı Hazret-i Ali, olup bitenleri tane tane anlattı ve âlemlere rahmet olan Allah Elçisinin mübârek huzuruna gitmek için yine evden adımını dışarı attı.

İşte tam o an, Allah'ın Sevgilisi ve iki cihanın saâdet güneşi karşılarında beliriverdi.

Allah'ın Resûlü, mübârek kızlarını ziyaret maksadiyle yola çıkmışlardı. Hazret-i Ali, birdenbire Allah'ın Resûlünü karşısında görünce hayret etti.

Ezelden ebede kadar her gün, bir gün evvelki dünün ve bir gün sonraki yarının Peygamberi güneş güneş gülüyorlardı. Mübârek dişleri inci gibi pırıltılar saçıyordu:

— Yâ Ali, buyurdular, deveyi kimden aldın, kime sattın?

Hazret-i Murtezâ bir alev gibi çırpındı:

— Allah ve Resûlü daha iyi bilir.

— Yâ Ali, sana deve satan Cebrâil, satın alan da İsrafil'di. Deve de cennet develerindendi. O müslümanı sıkıntıdan kurtardığın için Yüce Allah seni bu türlü mükâfatlandırdı.

Hazret-i Ali (radıyallahü anhâ), sevincinden ve saâdetinden uçacak gibi oldu.

Hazret-i Ali (kerremallahü veche) namaza durunca öyle vecd ve istiğrak içinde kalırdı ki, çok kere secdegâhı gözyaşlarının seli ile ıslanırdı. Yüzünün rengi değişir, kalbi ilâhî bir ürperişlerle ürperirdi. Dostlarına nasihat ederken derdi ki:

— Huşusuz namazda, boş şeylerden imtinasız oruçta, tefekkürsüz okumakta, iffetsiz ilimde, sahavetsiz malda, muhafazasız kardeşlikte, bekası olmayan nimette, ihlâssız duâda hiçbir hayır yoktur!..

Ve yine buyururdu ki:

— Takvâdan daha aziz kerem, İslâm'dan daha yüksek şeref, tövbeden daha başarılı şefaatçi, takvâdan daha güzel elbise, cehâletten daha zengin dert ve akılsızlıktan daha cimri hastalık olmaz.

❖ ❖ ❖

İnsanlık hûrisi Cenâb-ı Fâtıma-i Zehrâ da bir başka güzelliğin sâhibi idi. Müslüman hanımlara mükemmel bir örnekti. Ömür ırmağını kevserleştirip cennet gölüne akıtmasını bilmişti.

Bir taraftan değirmen döndürür, bir taraftan da Kur'an okurdu. Gözyaşlarının incileri, ne incilerdi öyle?..

Sevgisi, gönül aydınlatan bir nûrdu, sözü, sulh yapan bir hikmetti. Bakışı, kalbleri delen bir elmastı. O denizler gibi mavi, fezalar kadar derindi. Melekler ona hayran, cennet ona âşıktı. Sanki çölde açan bir ebediyet lâlesi idi. Sedef, sanki onun gülümseyen dudaklarıydı da dişleri de sedefin içindeki inciler. Yüzündeki aydınlık güneş pırıltısından ibaretti. Başında kâinatın efendisine ait tacdan bir akis gezdiriyordu. Hasılı o mükemmel bir anneydi.

Hazret-i Hasan ve Hazret-i Hüseyin ise arşın iki küpesi.

Peygamberlik Ağacından Bir Yemiş

Cihan günlerinin saâdet cennetlerine döndüğü bir demdi. Hazret-i Ali (radıyallahü anhâ), Allah'ın sevgilisi ile beraberdi. Kâinatın efendisi mesafelere hayat veren gözlerle İmam-ı Ali'ye baktılar ve dediler:

— Yâ Ali, Allah'ı sever misin?

Allah arslanı Ali (radıyallahü anhâ), çarpılmış gibi oldu:

— Evet, dedi; severim, ey Allah'ın Resûlü!..

Rahmet Peygamber yine sordu:

— Allah'ın Resûlünü sever misin?

Hazret-i Ali'nin vücudu diken diken:

— Evet, severim, ey Allah'ın Resûlü.

— Peygamber'in kızı Fâtıma-i Zehrâ'yı sever misin?

— Severim, ey Allah'ın Resûlü!..

— Hasan'la Hüseyin'i sever misin?

— Evet.

— Yâ Ali, gönül bir, sevgi dört. Bir tek gönüle bunca sevgiyi nasıl sığdırıyorsun?..

İlim beldesinin kapısı Cenâb-ı Ali donup kaldı. Allah Resûlüne cevap veremedi. Sonra yüksek huzurdan çıkıp evinin yolunu tuttu. Mübârek yüzünde keder ve üzüntünün çizgileri benek benekti. Kapıdan adımını içeri atar atmaz, Cenâb-ı Fâtıma (radıyallahü anhâ) onun yüzündeki değişikliği ve üzüntüyü anladı ve dedi:

— Yâ Ali, niçin üzgünsünüz? Eğer üzüntün dünya için ise bu size yakışmaz. Ama âhiret içinse söyle de biz de bilelim.

Hazret-i Ali, kara kara gözlerini insanlık hûrisi Cenâb-ı Fâtıma'nın nûr yuvası yüzüne dikti, bir zaman öyle baktıktan sonra, Nebiler Nebisi ile arasında geçen konuşmayı tane tane anlattı ve sordu:

— Ne dersin, yâ Fâtıma?

Peygamberlik ağacının en ulvî çiçeği Hazret-i Fâtıma güneş güneş gülümsedi:

— Yâ Ali, dedi; bu sorunun cevabı o kadar zor değil.

— Nasıl, yani?..

— Git, Nebiler Nebisine de ki: Ey Allah'ın Resûlü, ey cihanın kıblesi, ey herkesin imdadına yetişen Cenâb-ı Mustafa; bir insanın nasıl sağ, sol, ön, arka, alt, üst gibi yönleri varsa, insanın gönlünün de öyle türlü cihetleri vardır. İşte ben de Aziz ve Celîl olan Allah'ı akıl ve imanımla, Allah'ın Resûlünü ruhumla, Fâtıma-i Zehrâ'yı insanî nefsimle, Hasan ile Hüseyin'i de tabii babalık şefkat ve merhametimle severim. Böylece gönlümün her bir cihetinde bir başka sevgi harman edilmiştir.

— Teşekkür ederim, yâ Fâtıma!..

Ve İslâm'ın mücâhidi, ilim ve bilgi güneşi Hazret-i Ali (kerremallahü veche), tekrar Nebiyyi Âhir zamanın mübârek huzuruna koştu. Kapıya varıp izin istedi:

— İzniniz var mı, ey Allah'ın Resûlü?

Kendisi hemen huzura alındı. Hazret-i Ali'nin dilinin üstündeki düğüm çözülmüştü. Fâtıma-i Zehrâ'dan duyduklarını aynen bir bir anlattı.

Onu sükûnet ile dinleyen Allah Resûlünün mübârek yanaklarında kırmızı bir gül belirdi. Buyurdular ki:

— Yâ Ali! Bu getirdiğin, senin değil, ancak Peygamberlik ağacının dalından koparılmış bir çiçektir!..

Hazret-i Ali'nin dudakları usul usul kıpırdadı:

— Öyledir, ey Allah'ın Resûlü!..

Yine bir başka gün. Sahabîleri, Allah Resûlünün etrafında halka halka olmuştu. Varlığın sebebi olan Peygamber (sallallâhü aleyhi ve sellem) buyurdular ki:

— Ey ümmet ve ashabım, kadın için en hayırlı şey nedir?

Sahabiler başlarını eğip sustular. Hazret-i Ali bile cevap veremedi ve hemen evine koştu, durumu Fâtıma-i Zehrâ'ya anlattı. Ondan şu cevabı aldı:

— Fenâ erkeklerin her türlü saldırılarından kadınlık şeref ve namusunu koruyup gizlemektir!..

Hazret-i Ali yine Peygamber huzuruna döndü ve Peygamber kızının dediklerini, yine Peygamber'e arz etti. Bunun üzerine Kâinatın Fahri buyurdular ki:

— Fâtıma-i Zehrâ benim vücudumun bir parçasıdır!..

❖ ❖ ❖

İncelik, derinlik ve zarafet timsâli Cenâb-ı Fâtıma, Allah Resûlünün sevgisi ile öyle bir dolmuştu ki, bir nefes olsun ondan ayrı kalmaya gönlü razı olmazdı. Hattâ savaşlara bile katıldığı olurdu. Müslümanları imtihan süzgecinden geçiren Uhud savaşına bile katılmıştı. O müthiş anda mücahidlere su taşır ve yaralıların yaralarını yıkar, ilâçlayıp sarardı.

Kâfirler her yandan Allah'ın Resûlüne ok yağdırıyorlardı. Bir hikmet icabı, Allah'ın Sevgilisi yüzünden yaralanmıştı.

Mübârek başlarına giydikleri miğfer de kırılmıştı. İnci tanelerinden daha parlak olan dişlerinden biri de şehid olmuştu.

Binbir çileden ve sıkıntıdan sonra düşman bozulup gitmişti. Fâtıma-i Zehrâ, mübârek babalarının etrafında dönen tehlikeyi görmüştü. Babasının yaralanmasına çok üzülmüş ve gözleri yaşlarla dolmuştu. İmam-ı Ali ve daha niceleri kahramanlıklarının en yücesine ermişlerdi. Düşman dağılıp gidince müslümanlar toplandılar. Allah'ın Resûlü mübârek başlarını eğmiş, Hazret-i Ali, kalkanının içine su doldurup gelmiş. Fâtıma-i Zehrâ da mübârek elleriyle babasının yüzündeki yaraları yıkıyordu. Ne var ki, yıkadıkça kan sızıyordu. Nihayet Hazret-i Fâtıma taze ve temiz bir hasır parçasını ateşte iyice yakıp kül etti ve o külü getirip yaranın üstüne bastırdı. Kan derhal dindi ve herkesi sonsuz bir sevinç kapladı.

Abdullah b. Mes'ûd Hazretlerinden:

— Allah'ın Resûlü bir yandan yüzünden akan kanları silerken, öbür taraftan da şöyle diyordu: «**Allah'ın Peygamberlerinden birinin, kavmi tarafından** (benim gibi) **yüzünden akıtılan kanları sildiğini hatırladığını** (halka hikâye ediyor) **ve: Yâ Rabbi, Benini kavmini afv ve mağfiret eyle, çünkü câhildirler. Onlarla hidâyet eyle, zira benim kim olduğumu bilmiyorlar.**» diye duâ ediyordu.

Uhud savaşının kahramanlarından biri de Peygamber amcası Hazret-i Hamza (radıyallahü anhâ) idi. Kâfirleri devire devire ilerliyordu. O gün tam 36 tane kâfirin canını cehenneme yollamıştı.

Vahşi isimli Habeşli bir köle vardı. Peygamber amcası Hazret-i Hamza'yı öldürmek karşılığı azad edilecekti. Ayrıca Ebu Süfyan'ın karısı Hind onu, servete, saâdete boğacaktı.

Vahşi, bir taşın arkasına gizlendi. Büyük kahraman ve büyük insan Hamza'yı kollamaya başladı. Peygamber amcası Hazret-i Hamza (radıyallahü anhâ), cenk sahnesinde kükremiş

bir arslan gibi fır fır dönüyor, önüne çıkan küfür fedâilerini bir bir yere seriyordu. Nihayet kâfirleri devire devire Vahşi'nin olduğu yere yaklaştı.

Vahşi, gayet iyi bildiği uzaktan silâh atma sanatıyla, siperden mızrağını attı ve Peygamber amcası, Uhud savaşının eşsiz kahramanını yere serdi. Büyük bahadırın mübârek vücudundan oluk oluk kanlar kızgın kumlar üstüne aktı. Ve Hazret-i Hamza oracıkta şehid oldu.

Nebiler Nebisinin kadri yüce kızı Hazret-i Fâtıma (radıyallahü anhâ), Cenâb-ı Hamza'yı hiçbir zaman unutmadı. Sağlığında nasıl sevip saydı ise, şehid olduktan ve Uhud dağının eteklerine gömüldükten sonra da unutmadı.

Her yıl gider, büyük şehidin kabrini ziyaret eder, başucunda durur, gözyaşı incilerini sıcak kumların sînesine akıtırdı.

Yine rivâyete göre: Peygamber kızı derinlik ve incelik timsâli Fâtıma-i Zehrâ şehidlerin kabirlerine gider, onları selâmlar, sonra bir buğu gibi mübârek yuvasına dönerdi.

Fitne ve fesada sebebiyet vermemek şartiyle kabirleri kadınlar da ziyaret edebilirler. Yeter ki, yüksek sesle bağırıp çağırmasınlar.

❖ ❖ ❖

Bedir cenginde dünyayı şah damarından biçen İslâm kılıcı artık kılıfından çıkarılmıştı. Uhud bir hezimet değil, müthiş bir imtihan oldu. Peşinden nice cenkler...

Peygamber kızı Fâtıma-i Zehrâ, mübârek babasiyle Mekke fethinde de beraber bulundu. İslâm ordusu, 8. hicret yılı ramazanın 2'sinde yola revân oldu. Kedîd isimli su başına vardılar ve orada iftar ettiler.

Yine yollar boyu akıp gittiler, Mekke'ye inen tepeler üzerine birer yıldız gibi kondular. Onbin noktada ateş yaktılar. Mekke, olanca ahalisiyle hayrette. Hem öyle bir hayret ki, bir kedinin

akvaryumdaki renkli balıklara baktığı gibi bakıyorlar tepeler üstüne.

Kimse bilemiyor: Bu şenlik, bu donanma, bu şehrâyin neyin nesi?

Peygamber ordusu nûrdan bir ırmak gibi Mekke içine aktı ve Mekke ebedî olarak İslâm'ın oldu. Bir zamanlar dağdan indirilmiş bir canavar gibi boynuna ip takıp sokak sokak sürükledikleri Hazret-i Bilâl-i Habeşi, Kâbe'nin damı üzerine çıkıp ezan okudu ve bütün Mekke ufukları tel tel ürperdi.

Ve Mekke halkı topyekûn İslâm'ın nûr deryasına dalıp ebedî saâdete erdi.

❖ ❖ ❖

Hazret-i Ali'nin kız kardeşi Ümmü Hânî'den:

— Mekke'nin fethinde Allah'ın Resûlü şehre girdiğinde kendi evlerine indiler. Ben bunu duydum. O anda kardeşim Ali ile tartışıyordum. Mesele şu idi: Kocam Hübeyre b. Vehb el-Mahzûmî'nin, eski zevcesinden bir oğlu vardı. Hübeyre îman etmeyip kaçmıştı. Ali fena halde öfkelenmişti: Hübeyre'nin oğlunu bari bulup öldüreyim, diye arıyordu. Ben:

— Yâ Ali, diyordum, o çocuk Müslümanlığa meyillidir, Müslümanlığı sever. Bunun için ben de ona garanti verdim.

Ali köpürdü:

— Bulursam öldüreceğim!..

Ben kalkıp Nebiler Sultanının evlerine gittim. Baktım ki, evin bir köşesinde Fâtıma-i Zehrâ bir perde tutmuş, arkasında Allah'ın Resûlü gusl ediyordu. Kapıdan içeri girerken selâm verdim. Allah'ın Resûlü:

— Kimsin? diye sordular:

— Ey Allah'ın Resûlü, dedim: Amcanız Ebu Talib'in kızı Ümmü Hânî'yim.

— Merhaba Ümmü Hânî, dediler.

Sonra kurulanıp ihramına sarılarak meydana çıktılar ve 8 rek'at kuşluk namazı kıldılar. Namazı bitirince tekrar bana dönüp:

— Ey Ümmü Hânî, dediler; nasılsın?

Hemen cevap verdim:

— Teşekkür ederim, ey Allah'ın Resûlü. Anamın oğlu Ali, üvey oğlum İbn-i Hübeyr'i öldürmek istiyor. Halbuki, ben ona garanti vermiştim.

— Ey Ümmü Hânî, senin garanti verdiğin kimseye biz de garanti verdik. [70]

❖ ❖ ❖

Allah'ın sevgilisi ve onun nûr ordusu ve nûr kızı Fâtıma-i Zehrâ, 15 gün Mekke'de kaldıktan sonra Peygamber beldesi Medine'ye döndüler.

Hazret-i Fâtima-i Zehrâ (radıyallahü anhâ), bütün yollar boyunca mübârek babasının hizmetinde ve emrinde bir pervane gibi dönüp durdu.

Bozulan Anlaşma

Hicretin 6. yılı zilkade ayında, Allah'ın Resûlü, Kâbe'yi ziyareti murad ettiler. Yanlarına 1500 sahabî aldılar ve Medine'den hareketle vadiler boyu akıp gittiler.

Mekke'den 4-5 saat uzaklıkta Hudeybiye isimli köye indiler. Su kenarına oturdular. Sahabîler tarafından suya hücum. Çölün alev alev kavurduğu ciğerlerini tek damla fazlasını taşıyamaz bir sünger gibi suya kandılar. Ne var ki, su da çabucak bitti, yatağın ıslak dibi göründü.

Nihayetsiz olan mülkün seyyidi, tirkeşlerinden bir ok çıkarıp buyurdular:

---

70 Müslim.

— Şunu suyun kaynak noktasına koyunuz!..

Bütün gözler o noktaya dikildi. Su birden habbe habbe kaynadı ve taştı.

Sahabîlerden bir kişi, Nebiler Sultanının bildirisini Kureyş'e anlatmak üzere Mekke'nin yolunu tuttu.

Kafası kanayan Kureyş kâfirleri önce kahkaha ile güldüler. Sonra sulha rızâ gösterdiler.

Sulh yapıldı.

Ne var ki, yapılan sulhu yine Kureyş kâfirleri tek taraflı olarak bozdular. Bu defa da dünya kendilerine dar geldi. Başbuğları Ebu Süfyan'ı hemen peygamber şehri Medine'ye gönderdiler:

— Git ve onunla anlaş!..

Ebu Süfyan, binbir ümitle çölleri aştı ve nûr beldesi Medine'ye vasıl oldu.

Şimdi ne yapacaktı?

Nebiler Nebisinin nikâhında bulunan kızı Ümmü Habîbe'ye başvurdu. Ümmü Habîbe, babası olacak bu adama hiç yüz vermedi. Ebû Süfyan içi kan ağlayarak acındıracak sözler söyledi. Ümmü Habîbe Hazretleri bunun üzerine Ebû Süfyan'ı evine aldı.

Ebû Süfyan rahat bir nefes alırım ümidiyle yürüdü, evin bir köşesine ilişip oturdu. Halbuki o yer, Peygamberler Peygamberinin oturduğu bir yerdi.

İman ve İslâm ile şereflenen ve en büyük saâdete eren Ümmü Habîbe Hazretleri bir kaplan gibi koştu ve babası olacak kâfir adamın yakasından tutup sarstı ve avaz avaz bağırdı:

— Ey baba! Oraya Allah'ın Resûlü oturuyor, O'nun oturduğu yere Allah'ın düşmanı nasıl oturabilir ki?..

— Aman kızım, dedi; neler yapıyorsun? Ben sana güvenerek geldim. Sen aracı ol da şu anlaşmayı yenileyelim. Zira bu işin sonu Kureyş için çok kötü olacaktır!

Ümmü Habîbe (radıyallahü anhâ), ona kapının yolunu gösterdi:

— Hiç benden böyle bir şey bekleme. Bir kâfire yardım edecek kadar küçülemem!..

Ebû Süfyan çaresiz kaldı. Resûl-i Ekrem efendimize hâlini arz etti, ne ki, o da kabul buyurmadı. Daha sonra Hazret-i Ebu Bekir'in kapısını çaldı, ondan da bir şey elde edemedi. Hazret-i Osman, Hazret-i Ali ve daha nicelerine başvurdu. Aldığı cevap aynıydı:

— Biz kendiliğimizden kimseye ahd ve eman veremeyiz. Allah'ın Resûlü kimi himaye ederse biz de onu himayemiz altına alırız.

Kureyş'in reisi Ebû Süfyan şaşkın ve bitkin. Tuttu Hazret-i Ömer'e derdini döktü. Yüce Faruk (radıyallahü anhâ) bir gök gibi gürledi:

— Ben mi size şefaat edeceğim? Bu cihan bahçesinde eğer hiçbir kimse kalmasa da bir karınca bile bana yoldaş olsa, onu yanıma alır da sizinle savaşırım!..

Ebû Süfyan'ın ümit dalları bir bir koptu. Medine kendisine dar gelmeye başladı. Herkesten ümidini kesince Peygamber kızı derin ve ince Fâtıma'nın huzuruna vardı. Fâtıma-i Zehrâ (radıyallahü anhâ), göz nûru yavrusu Hazret-i Hasan ile beraberdi. Ebû Süfyan çırpına çırpına atıldı:

— Ey Muhammed'in sevgili kızı, bari sen beni himaye et!..

Fâtıma-i Zehrâ (radıyallahü anhâ):

— Yâ Ebû Süfyan, dedi; ben bir kadınım, kimseyi himaye edemem!..

Ebû Süfyan diretti:

— Yâ Fâtıma, o halde oğluna söyle de, halkın huzurunda beni himaye ettiğini ilân etsin. Bana bu bile kâfi. Zira senin bu çocuğun, dünyanın sonuna kadar bütün halkın büyüğü olarak anılacaktır!..

— Yâ Ebâ Süfyan! Benim Bu çocuğum henüz küçüktür. Kimseyi himaye edecek ve kimseye söz ve garanti verecek yaşta değildir!..

— Öyle olsun, yâ Fâtıma!..

Ebû Süfyan başı önde Mekke'ye döndü. Ve Mekke'nin fethinde kendisine saâdet kapısı açıldı, İslâm deryasına daldı, bütün kötülüklerden ve kirlerden temizlendi. Ayrıca İslâm'a büyük hizmetleri de oldu.

Cömertliğin Böylesi

Arşın iki küpesi Hazret-i Hasan ve Hazret-i Hüseyin (radıyallahü anhâ) bir gün hastalanmışlardı. Var oluşun hikmeti, ölümsüzlük rehberi, gerçek hayatın kurucusu, yıkılmaz çatının mimarı, Allah'ın Sevgilisi, sahabîlerinden bazı kimselerle torunlarını ziyarete geldiler.

Nûr yumağı iki yavru. Cennet gençlerinin iki muhterem efendisi hasta idi.

Allah arslanı Hazret-i Ali, kâinatın Fahrini ve sahabîleri evinin baş köşesine oturttu. Varlığın sebebi olan Cenâb-ı Peygamber, birer ebediyet incisi olan torunlarını sevdiler ve kokladılar.

Orada bulunan sahabîler:

— Yâ Ali, dediler; çocukların için bir nezir yapmak ister misin?

Bilgi güneşi Cenâb-ı Ali:

— Elbet isterim, buyurdu.

Sordular:

— Ne yapmak istiyorsun?

Cevap verdi:

— Allah rızâsı için 3 gün oruç tutacağım!

— Allah nezrini kabul buyursun!

— Âmîn!..

Cenâb-ı Ali'nin evini şereflendiren misafirler nihayet gittiler. Hazret-i Ali ile insanlık hûrisi Hazret-i Fâtıma-i Zehrâ, Yüce Mevlâ'nın rızâsını taleb ve O'na şükür etmek gayesiyle 3 gün oruç tutmaya nezir ettiler.

Nûr salkımı yavrularının şifâ bulmasını Yüce Allah'tan dilediler. Şânı pek yüce olan Allah onları mahzun etmedi. Hazret-i Hasan ve Hazret-i Hüseyin tez zamanda şifâ buldular.

Bunun üzerine o iki mübârek insan nezirlerini yerine getirmek gayesiyle 3 günlük oruca başladılar.

Nûr beldesi Medine sıcaktan damla damla eriyor, her taraf fıkır fıkır kaynıyordu. Fakat o iki mübârek insan kuruyan dudaklarla akşamın olmasını bekliyordu. Ne var ki, iftar edecek bir şeyleri de yoktu.

İlim ve hikmet kutbu Hazret-i Ali (radıyallahü anhâ) çarşının yolunu tuttu. Hem gidiyor, hem derin derin düşünüyordu. Hayberli Şemun isminde bir yahûdinin yanına vardı:

— Ey Şemun, dedi; ödünç olarak üç çömlek arpa verebilir misin?

Yahudi:

— Evet, dedi; istediğin kadar al!..

İmam-ı Ali üç çömlek arpayı alıp evinin yolunu tuttu:

— Yâ Fâtıma; dedi; istediğin kadar ekmek yap! İşte sana üç çömlek arpa!..

Hazret-i Fâtıma-i Zehrâ (radıyallahü anhâ) çiçek çiçek gülümsedi. Arpanın bir kısmını el değirmeninde öğütüp şahıs başına birer adet ekmek yaptı.

Medine'nin tepesinde ateşten bir dağ gibi duran güneş, şimdi tepeler ardında göz kırpıyordu. Güneşin batmasına az bir zaman kalmış, iftar zamanı yaklaşmıştı.

Hazret-i Ali ve Hazret-i Fâtıma'nın saâdet yuvalan tatlı bir nûrla apaydınlıktı. Dillerinde zikir ve gönül gönül duâ, ezanın okunmasını bekliyorlardı.

İşte tam iftar vakti. Kapılarının önünde bir ayak sesi duydular. Bir miskin kapının tokmağını tutup vurdu:

— Tak, tak tak!..

— Kim o?

Miskin selâmla karşılık verdi:

— Esselâmü aleyküm, ey Allah Resûlünün Ehl-i Beyti!

— Ve aleyküm selâm! Buyurun, bir arzunuz, bir isteğiniz mi var?

— Evet, yâ Ali!

— Ne istiyorsunuz?

— Ben Müslüman bir fakirim, beni doyurunuz ki, Allah da sizleri cennet nimetleriyle mükâfatlandırsın!..

— Pekâlâ, buyur, şu ekmekle karnını doyur!..

O iki ilâhî çift, o iki nûrdan insan derhal sofralarındaki iftar yemeklerini fakire ikram ettiler.

Fakirin yüzünde nokta nokta elmaslar gezinmeye başladı. Fakir saâdetinden uçacak gibi oldu.

Ulviyyet mâdeni Cenâb-ı Ali, kara kara gözlerini insanlık hûrisi Fâtıma-i Zehrâ'ya dikti:

— Ey insanların en hayırlısının kızı, dedi; ey îmân ve şerefin kemâline sâhip olan Fâtıma! Görüyorsun ki, ciğerler parçalayıcı haliyle kapıda boynu bükük duran şu miskin, açlığını bizlere arz ederken, hâl lisaniyle de Yüce Allah'a naz ve niyaz etmektedir.

Cenâb-ı Fâtıma-i Zehrâ (radıyallahü anhâ), çırpınan bir alev gibi dalgalandı:

— Ey amcam oğlu Ali, dedi; emriniz başım üstüne. Siz ne arzu ediyorsanız, benim arzum da odur. Ne var ki, o miskini memnun edecek dünyalığa mâlik değilim. Ancak aç bir kimseyi

doyurmak suretiyle hayra erebilirim. Şu anda mâlik olduğumuz iftarlığımızı öylece o miskine veriyorum!..

Böylece, ekmekten bir lokma almadan iftarlıklarını o fakire verdiler, kendileri de oruçlarını su ile açtılar.

❖ ❖ ❖

Ertesi gün yine oruçlular. Yine sıcaktan dudakları şerha şerha çatlamış ve dilleri kurumuş bir haldeler. Yine arpanın ikinci çömleğini öğütüp ekmek yaptılar. Yine iftar ânını bekliyorlar.

Yine kapılarında bir ayak sesi, bir çocuk kapıyı yumrukluyor:

— Güm, güm, güm!

Kevser sâkisi Hazret-i Ali koştu:

— Kim o?

— Esselâmü aleyküm!..

— Ve aleyküm selâm! Bir dileğin mi var çocuğum!

— Size sığındım, ey Allah Resûlünün Ehl-i Beyt'i!

— Derdini söyle de çâre arayalım.

— Ben muhacir çocuklarından bir yetimim! Babam Akâbe cenginde şehid oldu. Şimdi çâresiz kaldım. Beni doyurunuz ki, Allah da sizleri cennet yemekleri ile doyursun!..

Hazret-i Ali'nin îman aynası berrak yüzünde keder çizgileri benek benek gezindi. Zavallı çocuğun hâli onu üzmüş bulunuyordu:

— Yavrucuğum, dedi; kederlenme, şimdi senin karnını doyururum!

İçeri koşup Cenâb-ı Fâtıma'ya durumu anlattı. Derhal iftar edecekleri ekmekleri bu yetime verdiler. Oruçlarını yine su ile açtılar, yine aç olarak yattılar.

❖ ❖ ❖

Sabah oldu, güneş ufuklar arkasından başını gösterdi. Hazret-i Fâtıma (radıyallahü anhâ), el değirmeninin başına geçti, üçüncü çömlek arpayı öğütmeye başladı. Bir eliyle değirmen döndürüyor, bir eliyle yavrularını kucaklıyor, dili ile de Kur'ân okuyordu. Alnında biriken yıldız yıldız terleri elinin tersiyle silip inciler gibi yere döküyordu. Sonra öğüttüğü arpayı ekmek yaptı. Yine akşamın olmasını beklemeye koyuldular.

Kapılarında bir ses daha. Bu da kim ola? Kapının halkasını tutmuş vurup duruyor:

— Tık, tık, tıkkk!..

Yine İmam-ı Ali koştu ve seslendi:

— Kim o?

Kapının ardından cılız bir ses yükseldi:

— Bir esîr!..

— Kimi aramıştınız?

— Siz, yâ Ali!..

— Buyurun, işte karşınızdayım!..

— Ben bir esîrim, ey Allah Resûlünün Ehl-i Beyt'i! Bana ikram ediniz ki, Yüce Allah da sizlere cennetini ihsan buyursun.

— O halde gel al şu ekmekleri de karnını güzelce doyur.

— Çok teşekkür ederim!..

Peygamber kızı ile Peygamber damadı bu defa da bütün yemeklerini o adama ikram ettiler. Ve kendileri yine su ile oruçlarını açtılar. Ertesi güne yine aç olarak çıktılar.

Âlemde bundan daha güzel bir levha var mıdır? İşte o irfan incileri böyle bir saâdetin sâhibi idiler.

Bu güzel hareketleri üzerine âyet-i kerîme nazil oldu:

«(Yemeğe olan) **sevgi** (lerine ve iştihâlarına) **rağmen yoksulu, yetimi, esîri doyururlardı.**» [71]

71 El-İnsan: 8.

Cennet nûru

İbn-i Abbas Hazretlerinden: Allah'ın Resûlü buyurdular ki:

— Cennet ehli cennette bulundukları sırada birdenbire güneş ziyası gibi bir nûrun cenneti aydınlatmakta olduğunu görecekler ve dönüp Rıdvana:

— Ey Rıdvan (Cennetin hadimi!) Biz dünyada iken Rabbimiz bize **«Cennet ehli, cennette ne güneş, ne de ay görecekler!»** buyurmuştu. O halde bu nedir? diye soracaklar. Rıdvan onlara şu cevabı verecek:

— Gördüğünüz ne güneş, ne de ay ziyasıdır. Ali ve Fâtıma'nın tebessüm buyurmaları neticesinde cennet nûrlara gark oldu.

Ulviyyetin bu derecesi...

❖ ❖ ❖

Nebiler Nebisinin arşa yükselen duâsı. Bir gün şöyle duâ buyurdular:

— Allahım! Bereketini, rahmetini, mağfiretini ve rızânı, Hazret-i İbrahim üzerine ve Âl-i üzerine ihsan ettin.

Allahım! Onlar **(Ali, Fâtıma, Hasan ve Hüseyin)** bendendir, ben de onlardanım. Bereketini, rahmetini ve rızânı benim ve onların üzerine ihsan buyur. [72]

Fâtıma-i Zehrâ'yı Ağlatan Hâdise

Yine İbn-i Abbas (radıyallahü anhâ) den: Ben Nebiyyi Ekrem'in mübârek huzurunda bulunuyordum. Fâtıma-i Zehrâ ağlayarak geldi, gözyaşları inci taneleri gibi eteklerine dökülüyordu:

— İki gözümün nûru babam, dedi; Hasan ve Hüseyin evden çıkmışlardı. Aradan epeyce zaman geçmesine rağmen hâlâ gelmediler. Ali de evde yok, bu yavrularımı kim bulup getirecek?

72 Hazret-i Peygamberin dilinden 4 Halifesi ve Ashabı.

Varlığın sebebi olan Cenâb-ı Peygamber, mübârek kızlarını teselli ettiler::

— Yâ Fâtıma, canım benim! Üzülme, Allah Azze ve Celle onları muhafaza eder.

Sonra ellerini ulvîlik âlemlerine kaldırıp duâ buyurdular:

— Ey Rabbi Rahîmim! Eğer iki torunum denizde iseler inâyet kayığın ile sahile ilet. Eğer sahrada iseler, hidâyet rehberinle evlerine döndür.

O anda gökler âleminin sultan meleği Hazret-i Cibril geldi ve Allah'ın Resûlüne hitap etti:

— Ey Allah'ın Resûlü! Onlar dünyadakilerin büyüklerindendirler. Anneleri daha yüksektir. Siz mübârek gönlünüzü hoş tutunuz ki, yavrularınız Neccâroğulları'nın bahçesinde emniyet içindedirler. Rahman olan Allah onları muhafaza için iki melek vazifelendirdi. Şimdi kanatları ile onları örtüyorlar.

Kâinatın efendisinin mübârek yüzlerinde gökleri aydınlatacak bir tebessüm belirdi. Hemen ayağa kalktılar ve o bahçeye gittiler. İki cennet çiçeği orada oynuyorlardı. Mübârek dedelerini görünce kanatlı kuş gibi uçtular ve Resûlüllah'ın kucağına atıldılar. Allah'ın sevgilisi onları derin derin kokladı ve sonra geri döndü.

Hazret-i Hasan'ı bizzat kendileri taşıyorlardı. Hazret-i Hüseyin de bir melek tarafından taşınıyordu.

Yolda sahabîlerinden Halid b. Zeyd'e rastladılar: Hazret-i Halid meleği göremediği için Nebiler Sultanının iki torununu da kucağında taşıdığını sanarak bir gül dalı gibi yaprak yaprak titredi:

— Anam babam sana fedâ olsun, ey Allah'ın Resûlü, dedi, çocukların birini bana veriniz de ben taşıyayım.

Allah'ın Resûlü buyurdular ki:

— Yâ Ebâ Eyyûb!, Bunlar dünyada mükerrem, ukbâda muhteremdirler. Anneleri bunlardan daha üstündür.

Evet:

O Fâtıma ki, bir nûr ve ışıktı,
Kadın âleminin göğüne çıktı!..

Ey Cibril Benzini Soluk Görüyorum

Cihan günlerinin saâdet cennetlerine döndüğü bir gündü. Meleklerin sultanı Hazret-i Cibril Nebiler Nebisinin huzuruna geldi. Ne var ki, bu defa benzi soluktu, yüzünde benek benek keder çizgileri geziniyordu. Allah'ın Resûlü bu hâle bakıp buyurdular:

— Ey Cibril, benzini soluk görüyorum, neyin var?

Cebrâil (Aleyhisselâm) şöyle dedi:

— Ey Allah'ın Resûlü; sana öyle bir zamanda geldim ki, şu anda, Allahü Teâlâ cehennem ateşine körüklenme emrini verdi. Cehennemin hak olduğunu, ateşin hak olduğunu, kabir azabının hak olduğunu ve Allah'ın hesap soracağını bilene yakışır mı ki, bunlardan emin olmadıkça, sürûr duysun, yüzü gülsün.

Allah sevgilisinin mübârek gönlüne de keder ve ızdırap damla damla indi:

— Ey Cebrâil, dedi; bana cehennemi anlat!

Cebrâil:

— Anlatayım, ey Allah'ın Resûlü, dedi; Azîz ve Celîl olan Allah cehennemi yarattıktan sonra, bin sene ateş yaktı; ateş kıpkırmızı oldu. Bin sene daha yaktı; ateş bembeyaz kor hâline geldi. Bin sene daha yaktı, kapkara oldu. Artık ne alevi söner ne de koru biter.

Seni hak Peygamber gönderen Allah'a yemin ederim ki, eğer o cehennemden iğne ucu kadar bir yer açılsa, onun sıcaklığından dünya ehli tamamen yanar. Seni Peygamber gönderen hak-

kı için; cehennem ehlinin giydiklerinden biri, yerle semâ arası bir yere asılsa, onun kötü kokusundan ve hararetinden yer ehli topyekûn yanar, ölür.

Seni Peygamber gönderenin hakkı için; Allah'ın kitabında anlattığı cehennem zincirlerinden bir arşın boyu bir dağın üzerine konsa, yerin yedi katına kadar dağ erir; batar, toz olur.

(Ey Allah'ın Resûlü), Cehennem ateşi şiddetlidir. Uçurumu derindir. Zîneti kızgın demirdir. İçkisi kaynar sudur. Elbisesi kat kat ateştir.

Allah'ın vahyini hâmil olan Cebrâil bundan sonra cehennemin katlarını, oraya gireceklerin sıfatlarını bir bir sayıp döktü. Ve sonra sustu.

Allah'ın Resûlü onun bu hâlini gördüler ve dediler:

— (Ey Cebrâil, seni ne kadar ihlâsla sevdiğimi bilirsin). Yedinci katı bana anlatmayacak mısın?

— Anlatayım, ey Allah'ın Resûlü! Ümmetinden büyük günah işleyenler ordadır. Bunlar, ölmeden evvel günahlarına tevbe etmemiş olanlardır.

O herkesin imdadına yetişen, her darda kalana elini uzatan ve âlemlere rahmet olan Allah'ın Resûlü bunu duyunca bayılıverdiler. Cebrâil (aleyhisselâm), Hakkın nazlı nebisinin mübârek başını kucağına aldı. Ayılıncaya kadar öylece tuttu.

Bir müddet sonra Kâinatın Efendisi gözlerini açtı ve şöyle buyurdu:

— Ey Cebrâil! Felâketim büyük. Hüznüm çok. Acaba ümmetimden cehenneme giren olacak mı?

— Evet, ey Allah'ın Resûlü, ümmetinin büyük günah işleyenleri oraya girecektir.

— Yâ Rabbi, senden ümmetimi dilerim!..

Allah Resûlünün gözlerinden şebnem damlası gibi yaşlar akmaya başladı. O deniz huylu, o tertemiz Peygamber ağlıyor-

du. Cebrâil de onunla beraber ağladı. Sonra da kâinatın Fahri mübârek evlerine çekildiler ve kapılarını herkese kapattılar. Artık sadece namazdan namaza çıkıyor, namaz bitince, tekrar hâne-i saâdetlerine dönüyordu.

Ümmetinin derdiyle durmadan gözyaşı döküyordu. Allah'a yalvarıyor, yalvarıyordu. İki gün böylece geçti. Üçüncü gün, ümmetinin en büyüğü, en faziletlisi; en gözdesi Hazret-i Ebu Bekir (radıyallahü anha), kapısına geldi ve ona seslendi:

— Ey Rahmet evinin sâhibi, ey âlemlerin Seyyidi! Cihanın kıblesi! Size selâm olsun. Mübârek cemâlinizi görmeye izin var mı?

Hilm âlemi yüce Sıddîk (radıyallahü anhâ) durup dinledi. Ne var ki, ona cevap verilmedi. Ağlaya inleye geri döndü.

Bir müddet sonra, Hazret-i Selmân-ı Farisî (radıyallahü anhâ) geldi. O da mübârek kapının önünde durup Allah elçisine seslendi:

— Ey Rahmet evinin sâhibi, ey âlemlerin Seyyidi! Size selâm olsun. Mübârek huzurunuza girmeye izin var mı?

Ne ki, ona dahi cevap veren olmadı. Selmân-ı Farisî Hazretlerinin de göz pınarları akmaya başladı. Hem ağlıyor, hem inliyor, hem de feryâd ediyordu. Düşe kalka, ağlaya inleye, Fâtıma-i Zehrâ'nın evine gitti ve kapıyı tıkırdattı:

— Selâm sana, ey Nebiler Sultanının gözünün nûru!..

İçeriden Fâtıma-i Zehrâ'nın sesi duyuldu:

— Ve aleyküm selâm!.. Bir şey mi arzu ettiniz, ey Selmân?

— Evet, ey Allah Resûlü'nün gözünün nûru!..

— Nedir derdiniz?

— Derdim o ki, Cenâb-ı Peygamber hâne-i saâdetlerine kapandılar ve hiç kimseyi huzurlarına kabul buyurmadılar. Durmadan da gözyaşı döküyorlar.

Hazret-i Fâtıma (radıyallahü anhâ) inledi:

— Vay başıma gelenler!..

Ve hemen mukaddes babasının kapısına koştu. Yaralı bir ceylân gibi gidiyor, bir taraftan da gözyaşı incilerini yollara döküyordu. Nihayet kapının önüne gelip kapıyı çaldı:

— Tık, tık, tıkkk! Ey Allah'ın Resûlü, ben Fâtıma'yım, iznin var mı?

Nihayetsiz olan mülkün seyyidi ve Kevser havuzunun sâhibi o esnada yine secdede idi. Ve yine ağlıyor, gözyaşı döküyordu. Secdeden başını kaldırdı ve şöyle buyurdu:

— Gözümün nûru Fâtıma ile aramda bir şey yok. Ona kapıyı açın, gelsin!..

İnsanlık hûrisi Fâtıma-i Zehrâ (radıyallahü anhâ), içeriye yaralı bir kuş gibi süzüldü. İman aynası berrak yüzünde ızdırap nokta nokta olmuştu. Kâinatın efendisinin de mübârek yüzü sararmış ve değişmişti. Mübârek gözleri de yaş akıtıyordu. Bu hâli gören Fâtıma-i Zehrâ dehşetle atıldı:

— Ey benim babam, sana ne oldu?

Allah'ın Resûlü mübârek kızlarına tatlı tatlı baktılar ve dediler:

— Bana Cebrâil geldi, ey Fâtıma!.. Bana cehennem ahvalinden anlattı. Ümmetim için ağlayıp duruyorum.[73]

O anda Fâtıma-i Zehrâ da çırpınan bir alev gibi dalgalandı ve gözyaşlarını tutamaz oldu.

❖ ❖ ❖

Evet, ey mü'minler! İşin şakası yok. Önümüzde uzun bir yol var. Bizim için ağlayan, gözyaşı döken rahmet Peygamberin sünnetine sarılmaktan başka çâre de bilemiyorum.

Bu âşık-ı zâre yâ Resûlallah,
Senden olur çâre yâ Resûlallah!..

---

73 Ebu'l Leys Semerkandî.

Ey Kerem Denizi

Yine saâdet devrinde bir gündü. İhtiyar bir adam Allah Resûlünün nûr bağışlayan huzuruna geldi de dedi ki:

— Ey varlığın sebebi olan Peygamber, ey hakkında **«Le amruk=Ömrün için»** diye Allahü Teâlâ'nın and içtiği zât!.. Görüyorsun ki ihtiyarım. Üstelik ne yiyeceğim, ne de giyeceğim var. Ben de huzurunda bulut gibi ağlıyorum. Zira bulut ağlamadıkça yeşillik nasıl gülsün? Çocuk ağlamadıkça süt nasıl coşsun? Bana bir kere bak ki ebedî olarak kurtulayım!..

O anda Nebiler Sultanının yanında verecek bir şey yoktu. O fazilet güneşi ve kerem denizi buyurdu ki:

— Ey safanın engini, seni bir yere göndereyim de ihtiyacını gidersin.

— Emrin başım üstüne, ey Allah'ın Resûlü!..

Bunun üzerine Cenâb-ı Mustafa (sallallâhü aleyhi ve sellem), Ebu Zer Hazretlerine emir buyurdular:

— Yâ Ebâ Zer! Bu ihtiyarı kızım Fâtıma-i Zehrâ'ya götür!..

Ebu Zer (radıyallahü anhâ) deniz deniz çağladı:

— Emredersin, ey Allah'ın Resûlü!..

Takvânın destanlık kahramanı Hazret-i Ebu Zer ihtiyarın önüne düştü, cennet kadınlarının seyyidi Fâtıma-i Zehrâ'nın yanına götürdü:

— Ey cennetin çiçeği, dedi; bu ihtiyarı Allah'ın Resûlü gönderdi. Bunun ihtiyacını görünüz, gönlünü alınız.

Cenâb-ı Fâtıma (radıyallahü anhâ) bir gül dalı gibi titredi, îman aynası berrak yüzünde görülmemiş bir ışık peyda oldu:

— Peki, dedi; Hasan'la Hüseyin'in üzerine örttüğüm örtüyü vereyim!

Ve o iki sultanın üzerinden örtüyü alıp getirdi, ihtiyara uzattı:

— Al, ey bahtlı kişi, ihtiyacını bununla gider!..

Lütuflara uğramış ihtiyar can ırmağını dalgalandırdı:

— Ey deniz huylu Fâtıma, bu benim ne işime yarar?

— Bunu istemiyorsun, öyle mi?

— Evet...

— Sen öyle bir yerden geliyorsun ki, ne yapsam, onun karşılığını veremem. Bilmem ki gönlünü nasıl hoş edeyim de rızânı alayım?..

— Ey nübüvvet ağacının dalında yetişen gonca! Bu hâkir ihtiyar senin kapında köledir, ne verirsen ona razı olur.

Ay yüzlü Fâtıma (radıyallahü anhâ) boynundan gerdanlığa benzer bir şey çıkardı. Bu, kendisine amcası Hazret-i Hamza'nın hediyesiydi:

— Ey iyi kişi, dedi; işine yarar mı?

İhtiyarın yüzü aydınlandı:

— Evet, dedi.

— Al o halde, bizim kapımızdan eli boş dönme.

— Ey Kâbe mumu gibi ışıklar saçan Fâtıma! Ey nûrla gıdalanan Hak goncası, lütuf ve keremin beni bahtiyar etti, bilmem ki sana nasıl teşekkür etsem. Şu toprak canım incilerle doldu. Allah senden râzı olsun.

— Âmîn!..

İhtiyarın gözü gönlü neş'eden karasız bir hâle gelmişti. Cenâb-ı Fâtıma'nın huzurundan ayrıldı ve mescidin yolunu tuttu. O ihtiyar adam şimdi bir ceylân gibi çevik oluvermişti.

Bahtiyar ihtiyar koşa koşa mescidden içeri girdi, Allah Resûlünün mübârek huzurunda durdu ve sahabîlere seslendi:

— Bunu benden satın alacak var mı?

Ebedî hayat müjdecisi sordular:

— Kaça satıyorsun?

İhtiyar deniz deniz köpürdü:

— Anam babam sana fedâ olsun, ey Allah'ın Resûlü; bunu öyle bir parayla satmak istiyorum ki, hem bir binek hayvanına sâhip olayım, hem de elimde biraz para kalsın.

İhtiyarın bu hâli, insanlığın efendisinin bile hoşuna gitmişti.

Sahabîlerden biri ileri atıldı:

— Ey lütuflara uğramış ihtiyar, dedi; ben onu senden istediğin fiyata alıyorum!..

— Al öyleyse. O şartla ben de veriyorum!..

❖ ❖ ❖

İhtiyar saâdetinden ve sevincinden ak çiçekli bir söğüt dalı gibi salınıp duruyordu.

O gerdanlığı alan gönlü duru sahabî pınar gibi çağladı, kölesini çağırıp şöyle dedi:

— Bunu götür Allah'ın Resûlüne takdim et. Seni de onun hürmetine âzâd ediyorum!

Kölenin siyah dudakları tatlı bir gülüşle açıldı, bembeyaz dişleri siyah dudaklarının arasında bir inci gibi pırıldadı:

— Emriniz başım üstüne, ey sâhibim!..

Ve Nebiler Sultanının yüksek huzuruna vardı, gerdanlığı ona uzattı:

— Buyurunuz, ey Allah'ın Resûlü, dedi; efendimin size hediyesidir!..

Peygamberler Peygamberi emir buyurdular:

— Bunu kızım Fâtıma'ya götürüp ver.

Köle, rüzgâr önündeki bir yaprak gibi uçtu. Peygamber kızı derin ve ince Fâtıma'nın kapısına varıp mübârek kapıyı çaldı:

— Tık, tık, tıkk!..

— Kim o?

— Bir köle!

— Ne istemiştiniz?

— Ey insanların en hayırlısının kızı, ey cömertlik denizi! Beni size Allah'ın Resûlü gönderdi ve bunu size vermemi istedi.

— Teşekkür ederim!..

Ve gerdanlık tekrar Fâtıma-i Zehrâ'nın eline geçmiş oldu. Yüce Allah'ın hikmetine bakınız ki, o gerdanlık hem bir ihtiyarın ihtiyacını giderdi, hem bir köleyi hürriyetine kavuşturdu, hem de tekrar insanlık hûrisi Fâtıma-i Zehrâ'ya geri geldi.

Ey insan! Elini yumma, cömert ol. Cenâb-ı Hakkın seni mahrum edeceğini mi zannediyorsun? Hayır!.. O, bire on, hattâ yediyüz misline kadar verir. Yeter ki, sen O'nun için vermeyi bil. O'nun için ağlayan göz ne gözdür? O'nun aşkıyle yanıp kavrulan yürek nasıl bir yürektir?

Cenâb-ı Fâtıma'nın hâline bak da bir nûr elde etmeye çalış. Ağlamak istersen gözyaşı dökenlere acı. Merhamete nail olmayı murad edersen zayıflara şefkat kanadını aç, düşkünlerin elinden tut...

Ben de İsterim

Allah'ın Resûlü, bir gün yine mübârek kızlarının evini şereflendirdiler. Zâten sık sık Fâtıma-i Zehrâ'nın ziyaretine gitmek âdetleriydi. Oraya gider, alınlarında bir ışık hâlinde kendilerine kadar nebi nebi gelen ve kendilerinde temelleşen nûru, kendilerinden sonra da nesil nesil kıvılcımlandırmak ve kararan insanlığa saçmakla vazifeli torunlarına büyük bir muhabbet gösterirlerdi. Onlarla oynar, kâh omzuna alıp gezdirir, kâh sırtına bindirir, kâh kucağında zıplatırdı. Lütuf ve keremini onların üzerine saçıp dururdu.

İşte o gün yine mübârek kızlarının ve torunlarının yanındalar. Hasan ve Hüseyin (radıyallahü anhâ) ile şakalaşmaktadır.

Hazret-i Hasan çiçek çiçek gülümseyişle atıldı:

— Susadım, aziz dedem!..

Allah'ın sevgilisi, topyekûn zaman ve mekânın ve bütün mahlûkatın Peygamberi derhal kalktılar, raftan bir tas aldılar, avluya çıktılar ve orada gezinip duran koyundan süt sağarak getirdiler:

— Al iki gözümün nûru oğlum!..

Peygamberler Peygamberinin mübârek torunu Hasan (radıyallahü anhâ), tası minicik elleriyle kavradı, dudaklarına götürdü ve ağzından çenesine süt damlaları yuvarlanarak, nefes nefes içti.

Bu manzaraya tatlı bir tebessümle nazar buyuran Allah Resûlünün yanında, ikinci torun, Hazret-i Hasan'dan bir yaş küçük mini mini Hüseyin. Güzel, parlak, şirin, ışıklı, sevimli, çekici gibi sıfatlar, ayaklarına pabuç bile olamaz. İşte o kerem nûru, cennet çiçeği Hüseyin, ağabeyinin iştiha ve keyfi karşısında birdenbire coştu ve ağlamaklı bir edâ ile Nebiler Nebisinin kucağına atıldı:

— Ben de isterim!..

Çocuk saffetinin bu en masum tecellisinden haz duyan Kâinatın Efendisi, Hüseyin'in başını okşadı:

— Sabret, â küçüğüm, sana da içireceğim!..

Fakat mini mini Hüseyin tutturdu:

— Ben de isterim, ben de isterim!..

O anda odaya Hazret-i Fâtıma-i Zehrâ (radıyallahü anhâ) girdi; Hasan'ın çenesinden aşağı akan süt damlalarını ve zevk dolu hâlini gördü, Hüseyin'in de kırgın tavrına baktı ve ikisine karşı Nebiler Nebisinin gülümseyişlerine nazar etti:

— Ey Allah'ın Resûlü, dedi; galiba Hasan'ı Hüseyin'den fazla seviyorsunuz!..

Nihayetsiz olan mülkün seyyidi ve Kevser havuzunun sâhibi buyurdular ki:

— Hayır kızım, öyle değil!.. Ben seni ve Ali'yi nasıl eşit bir sevgiyle seviyorsam, Hasan ve Hüseyin'i de aynı eşitlikte seviyorum. Zira ben, sen Ali, Hasan ve Hüseyin, bugün bir arada olduğumuz gibi, yarın, kıyamet gününde de beraber olacağız!..[74]

Bu ebediyet müjdesini alan Cenâb-ı Fâtıma'nın mübârek yüzünde görülmemiş bir ışık peyda oldu. Ve yanakları kırmızı güller gibi yaprak yaprak pembeleşti...

❖ ❖ ❖

Kâinatın Fahri'nin Hazret-i Ali'ye hitabı:

— Yâ Ali! Sana nübüvvetle üstün gelirim ve benden sonra da peygamberlik yoktur. Sen ise, yedi şeyle insanlara üstün gelirsin ki, bunlarda Kureyş'den hiç kimse karşı çıkamaz:

1 — Onlardan, Allah'a ilk îman edensin,

2 — Allah'ın ahdini en çok yerine getirenlerisin,

3 — Allah'ın emrine en ziyade bir kuvvetle bağlananlarısın,

4 — Kıyafetçe en güzellerisin,

5 — Tebaa hakkında en çok adâleti gözetenlerisin,

6 — Hükümde en isabetlilerisin,

7 — Allah katında, meziyyet bakımından en büyüklerisin.

❖ ❖ ❖

Yine Resûl-i Ekrem (sallallâhü aleyhi ve sellem) buyururlar ki:

— Kıyamet koptuğu zaman, arşın ortasından bana şöyle nida edilecek:

— «Ey Peygamber! Senin baban Hazret-i İbrahim ne güzel bir babadır! Ve senin kardeşin Ali de ne güzel bir kardeştir!»

74 Üstul-Gabe.

İşte Fâtıma, Ali, Hasan ve Hüseyin (radıyallahü anhâüm ecmeîn) böyle şan ve şerefin sâhibidirler.

Bir gün Hazret-i Hasan (radıyallahü anhâ), Nebiler Sultanının yanında idi. Hazineye ait sadakadan bir hurma alıp mini mini ağzına koydu. Onun bu hâlini gören Allah'ın Resûlü şöyle buyurdu:

— Â, oğlum Hasan! Aldığın hurmayı bırak, bilmiyor musun ki biz, sadaka yemeyiz!..

Kâinatın efendisinin pak nesli için sadaka almak haram kılınmıştır. Ancak Resûl-i Ekrem hediyeyi kabul buyururlardı ve o hediyeden mübârek torunlarına da verirlerdi.

Allah'ın Resûlü mübârek kızlarını ve torunlarını sık sık ziyaret ederlerdi. Yine böyle ziyaretlerinden birinde Cenâb-ı Fâtıma, Allah'ın sevgilisine yemek ikram etti, sofrada süt ve hurma pekmezinden pişirilmiş yemekler vardı. Et olduğu da rivayet edilir.

Yemekler tatlı bir sohbet ile bitirildi. O an, Peygamber bülbülü Hazret-i Bilâl (radıyallahü anhâ) kapıya gelip seslendi:

— Namaza ey Allah Resûlünün Ehl-i Beyt'i!..

Varlığın sebebi olan Cenâb-ı Peygamber derhal namaza kalktı. Hazret-i Fâtıma (radıyallahü anhâ), babasının eteklerinden tutup:

— Ey benim babam, dedi; abdest almayacak mısınız?

O duymuştu ki, ateşin değdiği bir şeyi yiyen kimse abdest almalıdır.

Allah'ın Resûlü tatlı tatlı gülümsediler ve buyurdular:

— Kızım! Sizin en iyi, temiz ve güzel yemeğiniz ateşin değdiği şey değil midir?[75]

Yine bir başka gün, Allah'ın Resûlü mübârek kızlarına uğradılar. Sabah olduğu halde Fâtıma-i Zehrâ uyuyordu. Onun başucuna varıp mübârek ayağı ile dürttüler, Fâtıma-i Zehrâ kara kara gözlerini açtı ve mukaddes babasını başında bekler

75 Müsned.

görünce hemen yerinden fırladı. Kâinatın Fahri ona hitaben dediler ki:

— Ey benim kızcağızım! Kalk, Rabbimin rızkına hazırlan, gafil olma. Zira âlemleri rızıklandıran Cenâb-ı Hak Teâlâ insanların rızıklarını şafağın sökmesiyle güneşin doğması arasında dağıtır.[76]

Mefkûre iklimi cennetin, mefkûre çapında nazik ve narin çiçeği Hazret-i Fâtıma (radıyallahü anhâ) ya bir gün Allah'ın Resûlü şöyle dedi:

— Allahü Teâlâ şüphesiz sana azap etmeyeceği gibi senin çocuklarına da azap etmeyecektir!..[77]

Bu ilâhî müjdeyi alan Fâtıma-i Zehrâ gönül gönül çağladı. Mübârek yüzünde elmaslar nokta nokta oynaştı.

O ki, nübüvvet pınarından su içmiş, gönül aynasını ilâhî aşk ile cilalamış bir sultandı.

O ki, bütün ömrünce başı kesik bir mum gibi yanmış, mübârek babasının etrafında pervane gibi dönüp durmuştu.

O ki, bir başka âlemin kapısına el atmış, bir başka aşkın çırasını gönlünde yakmıştı.

O ki, Müslüman kadınına en büyük bir örnekti. Kâh dili inciler saçar, kâh gözyaşları eteklerine dökülürdü.

O ki, ay yüzlü, şeker huylu, tatlı sözlü bir anneydi.

O ki, onun gönlü bir cömertlik deniziydi. Mini mini yavrusunun üstüne örttüğü örtüyü bir fakire acımış da vermişti. Bununla da kalmamış, şehidlerin efendisi Hazret-i Hamza (radıyallahü anhâ) nın kendisine hediye ettiği bir gerdanlığı da fakirin avucuna koymuştu.

O ki, iki cihanın imdadına yetişen Cenâb-ı Ahmed-i Muhtar'ın en tatlı ve en solmaz bir çiçeğiydi.

Böyle bir çiçeği olan ümmet, ne mübârek bir ümmettir!..

Rabbim, bizi onun şefaatine nail eyle.

---

76 İbnü'n-Neccâr.

77 Kenzü'l-Ummâl Muhtasarı.

Son Fasıl

Vedâ Haccı ve Sonrası

Hicrî 10. yılın kurban bayramına doğru bir ilân:

— Bu yıl Allah'ın Resûlü haccedecek!..

Bütün Arap yarımadası bir acâyip ürperişler içinde dalgalandı. Nûr beldesi Medine'ye doğru çizgiler uzanmaya başladı.

Güzel Medine, her istikametten uzanan ipliklerin bağlandığı çivi. Bu geliş, bu akış ve bu çizgiler, grup grup Medine'ye akan insan sellerinin izleri.

Kâinatın Efendisi zilkade ayında bir gün, yıkandıktan ve öğle namazını edâ ettikten sonra, çevrelerinde dalga dalga sahabî, Medine'den Mekke istikâmetine hareket buyurdular.

Peygamber evinin mensupları da beraberlerinde... Kâbe Hareminin başlangıç noktası olan mevkie gece vakti eriştiler. Geceyi orada geçirdiler. Sabahleyin, güneşin yüzleri yıkayan aydınlığında tekrar guslettiler, ismet sadefi Hazret-i Âişe (radıyallahü anhâ) nm itinalı elleriyle kokulandılar, iki rek'ât namaz kıldılar, ihrama girdiler ve çevresini saran binlerce sahabî ile yola revan oldular.

Kusvâ isimli develerinin sırtında ağır ağır ilerliyorlar. Mübârek dudaklarında hac yolunun hususî nidâsı:

— Lebbeyk, Allahümme, Lebbeyk!..

Dağ, taş, kum, ağaç, zerre, küre, aynı sese ses katıyor:

— Lebbeyk, Allahümme, Lebbeyk!..

Zilhiccenin 4. günü kâinatın îman beşiği olan Mekke'ye vardılar. Benî Şeybe kapısından şehre girdiler.

Kâbe görününce buyurdular:

— Allahım! Şan ve şeref senin evinin!..

Güzel Kâbe'yi tavaf ettiler ve Kâbe'ye bakıp tane tane söylediler:

— «Allah'tan başka İlâh yoktur! Bir ve ortaksız. Mülk O'nun, hamd O'na. Yaşatan O, öldüren O, her şeye kudreti yeten O. Allah'tan başka İlâh yok...»

Hac bütün şartlariyle yerine getirildi. Mekke üzerine akın eden sahabîlerin yekûnu yüzbini geçti.

100. 000 insanı aşan ümmet deryası içinde Arafat meydanına yol aldılar ve orada **«Veda»** hutbelerini verdiler.

İnsan denizini hüzün dalgalarının bastığı bir ân, durdular, gözleriyle yığınları tarayıp sordular:

— Size benden sual olunacak; ne diyeceksiniz?

Sahabî denizi uğuldadı ve bir tatlı ahenkle köpük köpük çağladı:

— Allah'ın emirlerini bildirdi, Peygamberlik vazifesini ifa etti, diyeceğiz!..

Mübârek gözleri semâya doğru, sağ ellerinin şehadet parmağını üç kere kaldırıp indirdiler:

— Şahid ol, yâ Rab, şahid ol, yâ Rab, şahid ol, yâ Rab!..

İşte en can alıcı nokta. Birdenbire Nebiler Nebisinde ilâhî vahyin eritici alâmetleri güneş güneş belirdi:

— «Bugün sizin dininizi kemâle erdirdim, üze-rinizdeki ni'metimi tamamladım ve din olarak Müslümanlığı (verip) **ondan hoşnut oldum.»**

Sahabîler sarayının eşsiz sultanı Hazret-i Ebu Bekir (radıyallahü anhâ), âyet-i kerîmeyi duyar duymaz her şeyi anladı. Ve gözleri birden yaşlarla doldu.

Mekke'de 9 gün kaldıktan sonra yola çıktılar. Yine dalga dalga insan onu takip ediyor. Yolda Humm denilen bir su başında durdular, sahabîlerini çevreleyip onlara hitap ettiler:

— «Haberiniz olsun ki ey insanlar! Ben ancak bir beşerim. Rabbimin elçisinin gelmesi ve benim de ona icabet etmekliğim yaklaşıyor. Ben size iki ağır emanet bırakıyorum. Bunların birincisi Allah'ın kitabıdır. Onda mutlak hidâyet ve nûr vardır. Binâenaleyh sizler Allah'ın kitabını tutunuz ve ona sımsıkı yapışınız.

Böylece Allah'ın kitabına teşvik edip gönülleri ona rağbet ettirdikten sonra yine sözlerine devam buyurdular:

— Diğeri de Ehl-i Beytim'dir. Ben Ehl-i Beytim hakkında sizlere Allah'ı hatırlatıyorum. Ehl-i Beytim hakkında sizlere Allah'ı hatırlatıyorum. Ehl-i Beytim hakkında sizlere Allah'ı hatırlatıyorum!» [78]

Sahabîlerine, Fâtıma-i Zehrâ'yı ve onun çocukları ile efendisi hakkında Allah'ı hatırlatan Peygamber Peygamberi tekrar yola revan oldular.

Güneş ufuklar arkasından başını uzatırken Medine'ye girdiler. Medine, bir başka saâdetle ayaklandı ve insanlığın efendisini istikbal etti.

Cenâb-ı Fâtıma-i Zehrâ'nın nar çiçeğine benzeyen yüzünde ise görülmemiş bir aydınlık pırıldadı. Nebiler Nebisi onu koklayıp öptükten sonra hâne-i saâdetine çekildiler.

Ordu Hazırlığı

Âlemlerin efendisi 26 Safer günü büyük bir ordu hazırlamaya başladı. Bu ordu, Rum illerine, Şam taraflarında «Beka» isimli yere göndereceklerdi. Ordunun başbuğluğuna da evlât makamındaki Üsâme b. Zeyd'i getirdiler ve ona emir buyurdular:

78 Müslim.

— Babanın şehid olduğu yere git ve düşmanı atlarınıza çiğnet!..

Orada, Hazret-i Üsâme'nin babası Zeyd bin Hârise, Bizanslılar tarafından şehid edilmişti.

Allah Resûlünün emri üzerine sancak-ı şerif meydana dikildi. Muazzez sahabîler bölük bölük sancak altına geliyorlardı. Bunlar içinde sahabîler sarayının en büyük sultanları da vardı.

Hazret-i Üsâme (radıyallahü anhâ)nin başbuğluğu, Peygamber emri olarak zevk ve şevkle karşılandı.

Hicretin 11. yılı Safer ayının sonlarında, bir pazartesi günü hareket başladı. Ne var ki, birkaç gün sonra Allah Resûlünün mübârek vücudunda hafif bir kırıklık peyda oldu. Hararetleri yükseldi ve mübârek başları şiddetle ağrımaya başladı.

Hâlik-i Azmin muhterem Peygamberi, rahatsızlıklarının ilk beş gününü, yâni hastalıklarının birinci safhasını ismet timsâli Hazret-i Âişe'den başka muhtelif zevcelerinin yanında geçirdiler. Pazartesi günü gelince, Hazret-i Âişe (radıyallahü anhâ) nin hücresine çekilmek üzere diğer zevcelerinden izin istediler.

İnsanlık hûrisi Cenâb-ı Fâtıma (radıyallahü anhâ), her an mübârek babasının yanında ve hizmetinde.

Nebiler Sultanı, sultan zevceleri Hazret-i Âişe'nin hücresine gelip yatağa uzandılar.

Hastalıkları her ân derinlere doğru biraz daha ilerlemekte. Fâtıma-i Zehrâ da mum gibi erimekte ve babasının başucunda dönüp durmakta.

Kâinatın efendisi, en yakınlarının yardımiyle Mescid-i Saâdete geldiler. Mescidin içi arı kovanı gibi kaynayıp duruyor. Sahabîler, o mübârek yüze hasretle bakıyorlar ve o ebediyet güneşinin rengini biraz daha solmuş görüyorlar.

Allah'ın Resûlü minberdeler, mübârek gözleri ile sahabîlerini süzüyorlar. Kulaklar hakikati süzen bir honi. Hitap buyurdular:

— «Bir kul ki Yüce Allah onu dünyanın ni'metlerinden (istediği kadar) vermekle kendi nezdinde olan (Ukbâ ni'metleri) **arasında muhayyer kıldı. O da Allah nezdindekini ihtiyar etti.»**[79]

Bu söz, Hazret-i Ebu Bekir'in yüreğine bir kurşun gibi işledi ve gözleri yaşlarla dolup taştı. Hıçkırıklar boğazında düğüm düğüm oldu:

— Atalarımız ve analarımız sana fedâ olsun (ey Allah'ın Resûlü)! diyerek inledi.

Bütün sahabîler çarpılmış gibi oldular. Herkesin gözü hilm âlemi yüce Sıddîk (radıyallahü anhâ) ın üzerinde. O, bütün zerrelerinden kan boşanırcasına titreyen bir yaralıdan farksız. Varlığın sebebi olan Cenâb-ı Peygamber (sallallahü aleyhi ve sellem), onun ağladığına şahid olunca şöyle buyurdu:

— «Muhakkak ki arkadaşlığı hususunda da malı hususunda da insanların bana en çok ihlâslısı Ebû Bekir'dir. (Ümmetimden) **kendime bir dost edineydim, şüphesiz Ebû Bekir'i edinirdim. Lâkin İslâm yüzünden** (hâsıl) **olan kardeşlik** (şahsî dostluklardan efdâldir.)»

Ve kelimeleri tane tane söylediler:

— Mescidde Ebû Bekir'in kapısından başka hiçbir küçük kapı bırakılmasın![80]

Allah'ın Resûlü böylece, son emaneti sahabîlerinin en büyüğüne teslim ediyordu.

Sahabîlerin gözyaşları inci taneleri gibi sıcak kumlar üzerine akmaya başladı. Artık herkes ayrılık saatinin gelmiş olduğunu seziyordu.

Yine hitap buyurdular:

— Ey nâs! Kimin arkasına vurdumsa, işte arkam, gelip vursun! Kimin benden alacağı varsa işte malım, gelip alsın!..

79 Müslim.

80 Müslim.

Öğle namazını edâdan sonra yine minbere çıkıp sahabîlerine seslendiler:

— Ey nâs! Kimin arkasına vurdumsa, işte arkam, gelip vursun! Kimin benden alacağı varsa işte malım, gelip alsın!..

Sahabîlerin hâli yaman. Mescidin içi kaynar su hâlinde. Hıçkırıklar boğazlarda düğüm düğüm.

Gözyaşları ve bu hıçkırıklar arasında çalkalanan sahabîlerine:

— Sizi Allah'a ısmarladım! dediler ve Hazret-i Ali'nin kolunda yine ismet timsâli Âişe (radıyallahü anhâ) nin hücresine döndüler.

İnsanlık hûrisi Fâtıma-i Zehrâ (radıyallahü anhâ), çırpınan bir alev gibi titreye titreye mübârek babasına sokuldu. İnsanlığın efendisinde baş ağrısı ve yüksek ateş. Ateşleri o kadar şiddetli ve yüksek ki, bir leğenin içine oturup başlarından yedi güğüm dolusu su döktürüyorlar.

Mübârek alınlarında yıldız yıldız terler birikiyor. Soğuk su banyolariyle ancak bir lâhza nefes alabiliyorlar. Üzerlerindeki örtüye elini değdiren bir alevi tutmuş gibi çığlığı basıyor:

— Ey Allah'ın Resûlü! Ne garip, ne yüksek hararetiniz var. Nasıl tahammül ediyorsunuz?

Tebessümler yağdıran dudakları usul usul kıpırdıyor:

— Biz böyleyiz. Bizim üzerimizdeki belâ şiddetli olur. Ecrimiz de ona göre.

Bu tecelliler karşısında Fâtıma-i Zehrâ'nın ızdırabını hayâl etmeye bile imkân yok.

Fâtıma da başı kesik bir mum gibi yanıp duruyor ve ne yapacağını bilemiyor.

Bir ara, arşın iki küpesi Hazret-i Hasan ve Hazret-i Hüseyin'in elinden tutup Allah Resûlünün yatağının başına getirdi. Gözyaşlarını damla damla akıtarak:

— Ey Allah'ın Resûlü, dedi; bu iki körpe kuzu senin çocuklarındır. Bunlara miras olarak bir şeyler bırakmaz mısın?

Nebiler Nebisi hemen içinde bin kâinat yüzen mübârek gözlerini nûr yumağı yavrularına döndürüp baktılar ve buyurdular:

— Bu oğlum Hasan'a heybet ve ululuğumu, efendiliği: Hüseyin'e ise kahramanlık ve cömertliğimi miras bırakıyorum!..

❖ ❖ ❖

Kâinatın Fahri'nin yanı başlarında yine bir kap su. Hararetten alev alev yanan mübârek ellerini bu suya sokup yüzlerine sürüyorlar.

Mübarek dudaklarından tazarru ve niyaz eksik olmuyor:

— Allahım! Ölüm ânında sekeratımı kolaylaştır!..

Evet, peygamberleri bile titreten bu son ân. Bu ânı düşünmeyen, bu ânın korkusunu taşımayanların kalb ve gönül taşıdıklarına nasıl inanalım.

Nefesler bir bir uçar, ömür son yaşa gelir,
Hiç ummadığın bir ân, Azrail başa gelir!..

❖ ❖ ❖

Bütün sevdiklerinin gözleri önünde eriyen Allah'ın Resûlü. Dünya gittikçe kararıyor ve güneşin rengi soluyor.

Âlemlerin yüzü suyu hürmetine yaratıldığı rahmet peygamber hararetten kuruyan dudaklarını yanı başındaki su ile ıslatıp buyuruyorlar:

— Hayber'de birkaç yıl evvel yediğim zehirli etin acısını, bütün yakıcılığiyle içimde duyuyorum. Acısından kalb damarım kopuyor.

Fâtıma-i Zehrâ'nın hâli bir başka, sahabîlerin hâli bir yaman. Medine'nin hâli ise yürekler parçalayıcı.

Sokaklar, evler, yollar, meydanlar, yüzleri uçuk, başları eğik insanlarla dolu.

Herkes dert ve elem deryasında çırpınmakta, içlerinde hüngür hüngür ağlayanları da var.

Cihan sıddıkı Hazret-i Ebu Bekir ve Hazret-i Abbas (radıyallahü anhâ), Ensar'dan bir topluluğun ağladığını gördüler ve sordular:

— Ne oldu size? Niçin ağlıyorsunuz?

Ensar topluluğunun yüzlerinde benek benek ızdırap çizgileri, cevap veriyorlar:

— Nasıl ağlamayalım? Allah Resûlünün bizimle meclislerini ve sohbetlerini düşünüyoruz.

Sanki bütün Medine, bütün içindekilerle beraber şöyle inlemektedir:

«Kapında bir gedâ-yı hâkisârım yâ Resûlallah,
Garibim, bîkesim, hayrân-ü zârım yâ Resûlallah!»

Garip olmayan, ağlamayan yok ki. Bütün dünya bir garip uğultu içinde.

Rahmet Peygamber, sahabîlerinin bu hâlini öğrenince, biraz su dökünüp hafiflik hissettikten sonra yataklarından kalktılar. Hazret-i Ali ve Fadl b. Abbas'a dayanarak mescide geldiler ve minbere çıktılar. Sükût. Hem nasıl bir sükût? Yıldızlardan gelen sesleri öğütecek kadar müthiş ve gergin bir sükût!..

Sahabîlerin nazarları tek noktada. Hallerinden, edâlarından ayrılık haberleri sızan Allah'ın Resûlüne bakıyorlar.

O iki cihanın engin safası, âlemin rahmeti minberin ilk basamaklarındalar. Mübârek başlarında bir tülbent.

Yüce Allah'a hamd ettiler ve peşinden mescidi dolduran sahabîlerine hitap:

—«Ey insanlar! Bana denildi ki, siz, Peygamberinizin öleceğinden korkuyormuşsunuz. Benden öncekilerden hiçbiri kaldı mı ki, ben de kalayım, Biliniz ki ben Rabbime gidiyorum. Siz de gideceksiniz.

Sizi, muhacirlere hürmet göstermeye ve onları aziz tutmaya dâvet ederim!

Zira Allahü Teâlâ: **«Asra yemin olsun ki, insanlar hüsrandadır. Ancak îman edenlerle sâlih amel işleyenler, hakkı ve sabrı vasiyetleşenler müstesnadır»** buyurdu.

Her şey Allah'ın izniyle cereyan eder. Bir şeyin gecikmesi sizi aceleye sevk etmesin.

Çünkü Aziz ve Celîl olan Allah bir adamın keyfine olarak acele etmez. Allah ile üstünlüğe kalkışana Allahü Teâlâ galebe çalar. Allah'ı aldatmaya kalkışana, Allahü Teâlâ hîlesinin cezasını verir. Tekrar eski hâlinize dönmeyi yeryüzünde bozgunculuk çıkarmayı ve akraba ile münâsebeti kesmeyi mi istiyorsunuz?

Aynı zamanda Ensar'a iyilik etmekle size tavsiye ederim. Zira onlar sizden önce burada yerleşmiş ve îmâna sâhip olmuşlardır. Onlara iyilikte bulununuz.

Onlar meyvelerini sizinle bölüşmediler mi? Onlar size bütün servetleri ile kapılarını açmadılar mı? Kendileri muhtaç iken sizi tercih etmediler mi?

Kim ki iki kişi arasında başkan seçilir ve hükmetmekle vazifelenirse, bunların iyilerinin iyiliklerini kabul etsin, kusurlularının da kusurlarından vazgeçsin. Sakın onlara karşı üstünlük taslamasın.

Ben şimdi önden gidiyorum. Siz de arkamdan geleceksiniz. Uğrak yeriniz havuzdur. Havuzum ise Şam'ın Büsra'sı ile Yemen'in San'ası arasından (daha) **geniştir.**

Kevser oluğundan oraya su dökülür. Onun suyu sütten beyaz kaymaktan yumuşak ve baldan tatlıdır. Bu havuzdan içen bir daha susamaz. Bu ırmağın çakılları inci, yatağı ise misktendir. Yarın mevkıfde ondan içmeyenler, bütün hayırlardan mahrumdurlar demektir. Yarın bana gelmeyi (ve kavuşmayı) **arzu edenler, bugün elini ve dilini lüzumsuz şeylerden çeksin.»** [81]

❖ ❖ ❖

Hâtemül Enbiya'nın bu sözleri gönüllere yıldırımdan birer gülle gibi indi. Sahabîlerin ızdırabı bir buhurdan misâli tütmeye başladı.

Sahabîlerine son hitapları ve son imametleri burada noktalandı. O güne kadar, her ezan sesinde yataklarından kalkıp namaz kıldıkları ve yine hâne-i saâdetlerine döndükleri mescitten, zahirî imamet vazifesine bir daha avdet etmemek üzere çıktılar. Koltuklarında yine Hazret-i Ali ve Fadl b. Abbas.

Kar gibi bembeyaz bir yüzle Hazret-i Âişe'nin odasına gelip yatağa uzandılar.

Peygamber kızı derin ve ince Fâtıma (radıyallahü anhâ), çırpına çırpına geldi, mübârek aya benzeyen yüzünde çizgiler meydana gelmiş. Şimdi kim bilir neler düşünüyor.

Düşünmek, fakat çâre bulamadan düşünmek ne feci. Cenâb-ı Fâtıma, dişlerini canına batırarak bu acıya dayanmak için çırpınıp duruyor.

Allah'ın Resûlünde yine yüksek ateş ve baş ağrısı.

Emir buyurdular:

— Mürü Ebâ Bekrin yusallî binnâsi=Ebu Bekir'e haber verin, nâsa namazı o kıldırsın.

Hazret-i Aişe (radıyallahü anhâ) ak çiçekli bir söğüt dalı gibi titredi:

81 Buharı ve Müslim.

— Babam çok rikkatli insan. Âyetleri okurken hıçkırıklar boğazında düğüm düğüm oluyor. Bu iş elinden gelmez, ey Allah'ın Resûlü!..

Allah'ın sevgilisi, topyekûn zaman ve mekânın ve bütün mahlûkatın Peygamberi emirlerini tekrarladılar:

— Ebu Bekir'e haber verin, namazı o kıldırsın!..

İffet ve ismet sadefi Hazret-i Âişe itiraz edecek oldu:

— Aman, ey Allah'ın Resûlü!..

Emir aynen tekrar edildi:

— Ebu Bekir'e haber verin, namazı o kıldırsın?..

Artık bundan böyle Hazret-i Ebu Bekir (radıyallahü anhâ), Peygamber mescidinde ve sahabîlerin önünde imam.

Allah'ın Resûlü, yüksek ateş altında dalgın yatarlarken, hilm âlemi yüce Sıddîk'ın, mescit tarafından, Allah kelâmını heceleyen tatlı, berrak, yanık ve mest edici sesi geliyor.

Bu mest edici ve yanık sesin gönüllere damla damla indirdiği hüzünle Cenâb-ı Fâtıma büsbütün erimekte.

Hazret-i Ali (kerremallahü veche), herhangi bir şey için dışarıya adımını atacak olsa, sahabîler hemen önünü kesip soruyorlar:

— Ey Ali, Allah'ın Resûlü nasıl?

İmam-ı Ali her defasında hamdle karışık teselli veriyor:

— Allah'a hamd olsun, iyice...

Yine böyle bir ânlarında amcası Abbas ile yüz yüze geldiler. Hazret-i Abbas (radıyallahü anhâ), Cenâb-ı Ali'nin eteklerinden çekti ve onu kuytu bir yere götürüp sordu:

— Amcaoğlunun sıhhati nasıl, yâ Ali?

Ali (radıyallahü anhâ) in dudakları gerildi:

— Hamd olsun, iyice.

Hazret-i Abbas kelimelerin üzerine basa basa konuştu:

— Yâ Ali, yanlış konuştuğunu zannediyorum. Bana kalırsa, Allah'ın Resûlü, son günlerinde. Ben bu hususta tecrübe sâhibiyim ve Abdülmuttaliboğulları'nın ölüm döşeğindeki hallerini çok iyi bilirim.

— Bu senin görüşün, ey amca!..

— Ama tecrübeyle sabit.

— Kaderin ipleri bizim elimizde değil ki...

Allah Resûlü'nün ızdırabının şiddetini hayâl etmeye bile imkân yok. Uzun zaman, kendilerinden geçmiş gibi gözleri kapalı, hareketsiz yatıyorlar. Sık sık da bayıldıkları oluyor.

O şiddetli ve dalgın hallerinde bir şeyi hatırladılar:

— Hepsi 7 altınımız olacak. Hemen sadaka ediniz!

Bunu der demez yine kendilerinden geçtiler. Ayılınca buyurdular:

— O altınları getiriniz!..

İsmet timsâli Hazret-i Âişe (radıyallahü anhâ) altınları getirip verdi:

— Buyurunuz, ey Allah'ın Resûlü!..

Ve altınları alıp sadaka edilmek üzere fakirlere gönderdiler.

Atları dörtnala koşan hastalık arabası artık ölüm sınırına doğru adım adım yaklaşmaktadır.

Allah'ın Resûlü mübârek kızlarını istediler. Dünya kadınlığının en içli örneği Hazret-i Fâtıma-i Zehrâ (radıyallahü anhâ), zaten ilk hastalık anından beri, babasının etrafında şeffaf bir pervane. Dönüyor, düşünüyor, kenarlarda ve köşelerde, hep Allah Resûlünü kolluyor. Zaman zaman başucuna oturup alnına biriken yıldız yıldız terleri ipek elleriyle siliyor. Ve mukaddes babası ile beraber o da günden güne eriyor. Solmaya yüz tutmuş bir çiçek gibi başı eğik ve kalbi yaralı.

Ay yüzlü kızları Fâtıma'yı yanlarına çektiler, yaklaşmasını, kulaklarını dudaklarına kadar yaklaştırmasını işaret ettiler.

Mefkûre iklimi, cennetin mefkûre çapında narin çiçeği Fâtıma başını, Allah Resûlü'nün dudaklarına kadar indirdi.

Sultânü'l Enbiya'nın mübârek dudakları kıpırdadı. O an, insanlık hûrisi Cenâb-ı Fâtıma'nın yüzü yıldırım çarpmış gibi gerildi, yüreğine acılar damla damla indi, gözleri yaşlarla doldu.

Kâinatın Efendisi, onu bir daha kendilerine doğru çektiler ve yine yavaşçacık bir sesle bir şeyler söylediler. Bu defa Hazret-i Fâtıma'nın yüzünde güneşler oynaşmaya başladı ve gözyaşları birden dindi.

İlk söyledikleri söz:

— Ben ölmek üzereyim!..

İşte Fâtıma-i Zehrâ'yı ağlatan, yıldırım gibi çarpan da bu söz. .

Sonra da şöyle dediler:

— Ehl-i Beyt'imden ilkin benim yanıma gelecek olan sensin!..

Ve Fâtıma'yı çiçek çiçek güldüren de bu son kelâm. Gerçekten de öyle olacak. Dünyanın en içli kadın örneği Hazret-i Fâtıma-i Zehrâ, o yıl, içinde bulunduğu 25 yaşını dolduramadan, mübârek babasının peşi sıra cennetteki sarayına geçecektir.

Bu da Peygamberler Peygamberinin mûcizelerinden bir başkası...

❖ ❖ ❖

Varlığın sebebi olan Cenâb-ı Peygamber (sallallahü aleyhi ve sellem), hastalığın şiddetinden hareketsiz yatıyor. Genç başbuğ Hazret-i Üsâme başucuna geldi.

Mübarek gözlerini açtılar, Üsâme'yi gördüler. Fakat bir şey demediler. Mübârek ellerini yükseğe kaldırıp durdular, sonra Hazret-i Üsâme'nin üzerine sürdüler.

İslâm ordusunun genç kumandanına duâ ettikleri anlaşıldı. Ve o gün pazardır. Artık bu yıldızlar dolu semânın altında bir günleri daha kalmıştır.

Pazartesi, dünyaya geliş ve dünyadan göçüş günleri.

İlâhî hikmete bakınız ki, bir pazartesi günü dünyaya geldiler.

Pazartesi günü ilk vahye mazhar oldular.

Pazartesi günü hicret ettiler.

Pazartesi günü Medine'ye girdiler.

Yine bir pazartesi günü, hem de doğdukları ayın pazartesi günü, bekâ âleminin kapıları kendilerine açılmak üzere.

❖ ❖ ❖

İşte o günün şafak vakti, yattıkları yerden pencerenin perdesini aralayıp mescide nazar ettiler. Sahabîlerle dolup taşan mescid. Hazret-i Ebu Bekir (radıyallahü anhâ) mibrabda imam. Yanık ve içli sesiyle tekbir aldı ve Allah kelâmını hecelemeye başladı.

Kâinatın Efendisi o sabah sanki iyi olmuş, sıhhatine kavuşmuş gibiydiler. Öyle ki, pencereden baktıktan biraz sonra kalkıp yürüdüler, mescide girdiler. Ağır ağır ilerlediler.

Hilm âlemi yüce Sıddîk, gelenin Allah Resûlü olduğunu sezdi, yerini Nebiler Sultanına bırakmak ister gibi bir hareket yaptı.

İşaret ettiler:

— Yerinde kal ve namaza devam et!..

Ve Hazret-i Ebu Bekir'in yanında durup namaza başladılar. Namaz biter bitmez görülmemiş bir kaynaşma. Hem de en yakıcı ümidin verdiği bir kaynaşma.

Bütün sahabîler, Allah'ın Elçisi şifaya kavuştu ümidiyle gönül gönül uçarken, Kâinatın Fahri, yine Hazret-i Ali'nin kolunda, kar gibi beyaz yüzleri tebessümler yağdırırken, hücrelerine döndüler. Yine yataklarına uzandılar.

❖ ❖ ❖

Bir zaman sonra yine delikanlı kumandan Hazret-i Üsâme izin isteyip mübârek huzura girdi. Ona hayat bahşeden gözlerle bakıp dediler:

— Artık, Allah'ın bereketiyle git!..

Birden hastalığın müthiş darbeleri peş peşe inmeye başladı. Allah'ın Resûlü ateşler içinde kaldı.

Elleri yine suda, hep yüzlerini siliyorlar.

İnsanlık hûrisi Cenâb-ı Fâtıma, nar çiçeğine benzeyen yüzü solgun, yatağa yanaştı, babasına sokuldu.

Baba ve kız göz göze. Allah'ın Sevgilisi, kadınlar âleminin en derin ve en ince timsâli kızına nazar ediyor. Bir zaman öylece bakışıp kaldılar, birbirlerine tek söz söylemeden sadece bakıştılar. Kim bilir o gözler neler konuştu?

Bu bakışlardan sonra, Allah'ın Resûlünün mübârek dudakları hafif hafif kıpırdadı. Dünyanın en hisli ve içli sözünü söylediler:

— Üzülme kızım! Babana bugünden sonra acı yok.

Fâtıma-i Zehrâ göklere yükselen ızdıraplarla babasına bakıp duruyor.

Ben neyleyim sensiz ey canım baba,
Var mıdır başka bir imkânım baba?

Çırpınan güneş mi, yoksa gönül mü?
Bulunmaz âlemde dermanım baba.

Gök kararır, bulut ağlar, can erir,
Bin ızdırap yüklü her ânım baba!..

Firkat şimşeğinden yanıverdim âh,
Ömürler sürecek hicrânım baba!..

Keski ben ölseydim senin yerine,
Sızlamazdı böyle vicdanım baba!..

Fâtıma-i Zehrâ'nın gönül pınarından hicran damlaları böyle çağlayıp dururken Allah'ın Resûlü de ateşler içinde yanıyordu. Zaman zaman mübârek elini suya batırıyor, sonra yüzüne sürüyordu. Dudaklarından da şu kelimeler dökülüyordu:

— Lâ İlahe İllallah! Ölümün de şiddetleri var! Yâ Rabbi, ölüm korkularına dayanmak için bana yardım et!..

Nihayet ölüm sınırından esen ecel rüzgârı. Yüce Allah'ın değişmez emri, her şeye ve herkese:

— Her can ölümü tadıcıdır!

Çâresiz Allah'ın Sevgilisi de bu ölüm kapısından geçecektir ve şimdi kendisinde ölüm alâmetleri belirmiştir.

Şimdi son demlerindeler. Son ânın bittiği, ilk ânın başladığı noktaya geldiler.

Fâtıma-i Zehrâ (radıyallahü anhâ) şeffaf bir buğu hâlinde damla damla eriyor.

Nebiler Servetinin mübârek başı, ismet sadefi Hazret-i Âişe'nin göğsünde.

Melekler kapının önünde. Cibril isimli Sultan Melek, ölüm meleğinin, içeriye girmek ve Allah'ın emrini yerine getirmek için izin istediğini bildiriyor.

İzin verildi.

Nihayetsiz olan Mülkün Seyyidi ve Kevser havuzunun sâhibi Cenâb-ı Mustafa'nın başlan yine dirâyet ve zarafet timsâli Hazret-i Âişe'nin göğsünde, mübârek gözlerini açtılar, tavana diktiler, şehâdet parmaklarını kaldırdılar ve hecelediler:

— Allahım! Beni Refîk-ı Âlâ'ya ulaştır!..

Ve mübârek başları hareketsiz kaldı. O ân, Peygamberler Peygamberinin en narin çiçeği Hazret-i Fâtıma, vücudundan geçen kül edici cereyanla bayılıverdi ve olduğu yere serildi. Bir müddet sonra usul usul gözlerini açtı, yaşlar dolu sözleriyle et-

rafı süzdü ve içinden kopup gelen en hisli ve dağlayıcı bir sesle şöyle inledi:

«Yâ Ebetah icâbe Rabben de'âhü
Yâ Ebetah Cennetü'l-Firdevs-i me'vâhü
Yâ Ebetah ilâ Cibrîle nen'âhü

Ey benim aziz babam!
Sana, Rabbin dâveti.

Ey benim aziz babam!
Yerin, Firdevs cenneti.

Ey benim aziz babam!
Derdimizi artık Cebrâil'e yanacağız!» [82]

(Gönül gönül çırpınacağız!)

❖ ❖ ❖

Peygamber evinde acı bir çığlık:

— Koşun, koşun!..

Bu ses, yıldırımdan bir gülle gibi beyinlere indi. Koşan koşana. Sahabîler sarayının eşsiz sultanı Hazret-i Ebu Bekir (radıyallahü anhâ), bir an için evine kadar uzanmışlar. Henüz yürekleri parçalayan acıdan haberleri yok.

Ya diğer sultanlar nasıl?

Hazret-i Ömer gibi muhteşem bir seciye ne eder bu hâl karşısında? Hazret-i Osman, Hazret-i Ali ve diğer büyükler kendilerinden geçmiş, hareketsiz, sönük ve donuk gözlerle rüyada gezer gibi bir haldeler.

82 Riyâzü's-Salihîn.

Herkes çarpılmış, kendinden geçmiş, âdeta damla damla erimiş, üzgün ve bitkin. Gözyaşları sıcak kumları ıslatıp duruyor.

Selim akıl timsâli Hazret-i Ömer (radıyallahü anhâ) birden silkindi ve ileri atıldı, insan aklını bir bez gibi yırtan edâ ile kükredi:

— Her kim, Allah'ın Resûlü öldü, derse boynunu vururum!

Medine bir garip uğultu içinde. Hâl ve keyfiyet, bütün dehşetiyle bu.

Bir an için sanki bütün akıllar yıldızların doruğuna kondu da her şey unutuldu.

Fâtıma-i Zehrâ (radıyallahü anhâ), babasının başucunda gözyaşlarının selinde boğulup dururken, dışarıdaki keyfiyet de böyle idi. Gökyüzü, yıldız yıldız, dolu hâlinde Cenâb-ı Fâtıma'nın başına yağıyor, uçları ateşte kızartılmış mızraklar sanki ciğerini deliyor.

Fâtıma-i Zehrâ'nın hâli yaman.

Fakat dışarıdakilerin hâli de bir başka âlem.

❖ ❖ ❖

Kılıç elde Hazret-i Ömer kükreyip duruyor. Hilm âlemi yüce Sıddîk yetişti.

Ağlayan, inleyen, kaynaşan, yerlerde kumları sıkıp sıkıp bırakan, dişini canına batırıp acıtan insanları yardı, hücreye girdi, yatağa yaklaştı. Nebiler Nebisinin mübârek başının üstündeki örtüyü kaldırdı, diz çöktü.

İman dudaklarını Allah Resûlünün yanaklarına değdirdi, öptü, öptü. Gözyaşları inci taneleri gibi yaşlarla doldu ve sakalından aşağı yuvarlanmaya başladı. Sonra, hayretli bakışlarla kendisini süzen insanlara döndü ve dedi:

— Nefsimi kudretinin elinde tutan Allah'a yemin ederim ki, Allah'ın Resûlü öldü!..

Peşinden, nûr fışkıran, güneş güneş pırıldayan o güzel yüze baktı:

— Hayatında ne güzeldin, ölümünde ne güzelsin!..

Ve devam etti. Ölüm dâvasının, hiçbir zaman söylenememiş ve söylenemeyecek en güzel, en mânâlı sözünü söyledi:

— Öldün!.. İkinci defa ölmeyeceksin!..

Güneş yas tuttu ve dünya karardı,
Böyle felâketli bir gün mü vardı?

Allah'ın Resûlü göçtü dünyadan,
Gönüller bir alev, gözler pınardı.

Bu hicran gecesi, âh bu ayrılık,
Medine utkunu her yandan sardı.

Fâtıma, Fâtıma, yaşlı gözlerle,
Cihanlar dolusu feryât kopardı.

Serildi yerlere bütün sahabî,
O ne acı, o ne müthiş ânlardı.

Hazret-i Ömer (radıyallahü anhâ), gerilerde, etrafı cıvıl cıvıl insan, aynı hâl ve aynı sözler üzerinde:

— Allah'ın Resûlü ölmedi, kim öldü derse boynunu koparırım!..

Cihan Sıddîk'ı Ebû Bekir (radıyallahü anhâ), hücreden çıktı ve yüce Fâruk'a doğru yürüdü. En derin rikkat ve yumuşaklık, en keskin celâdet ve sertliğe doğru heybetle ilerliyordu. Herkesin hayretli bakışları arasında en ince esrar anlayışı, en parlak se-

lim akla doğru yürüdü ve onun yakasından kavradığı gibi gök gibi gürledi:

— Kendine gel yâ Ömer, aklını başına devşir!..

Hazret-i Ömer uykudan uyanır gibi gözlerini açtı ve bir silkinişte kendisini buldu. Tepeden tırnağa sarsıldı. Gözyaşlarını tutamaz oldu, bir yere ilişip içli içli ağlamağa başladı.

«Babam anam sana fedâ olsun, ey Allah'ın Resûlü, senin (Mescid-i Şerif'te) **yanında hutbe irâd ettiğin bir hurma ağacı vardı. Cemâat çoğalınca sesini onlara işittirebilmek için minber yaptırmıştın. Senin firakından o hurma ağacı inlemişti de ancak üzerine elini basarak sükûne gelebilmişti. Ehl** (ve Ashabın) **sana feryâd etmeğe o ağaçtan daha haklıdırlar. Çünkü sen onlardan ayrıldın!»**

«Babam anam sana fedâ olsun, ey Allah'ın Resûlü! Senin ind-i Bâri'deki faziletinden bize kat'î surette ulaşmıştır ki, Hak sana itâati kendine itâat kılmış, (O Resûle itaat eden Allah'a itaat etmiş olur) **buyurmuştur.»**

İrfan denizine gark olmuş yüce Fâruk (radıyallahü anhâ), düştüğü yerde böyle zârı zârı inleyip dururken Hazret-i Ebu Bekir'in, akıl sultanının beynine yıldırımdan bir kamçı gibi inen sesi duyuldu:

— «Ey Nâs! Kim Muhammed'e tapıyorsa bilsin ki, Muhammed öldü. Kim Allah'a tapıyorsa bilsin ki, Allah ölmez, hay ve lâyemuttur!»

Bu heybetli ses başlar üzerinde şaklar saklamaz akıl sultanı harekete geçti ve herkes kendini buldu. Gönüller hicran ateşiyle bir acâip yanmaya başladı.

❖ ❖ ❖

Peygamberler Peygamberinin en narin çiçeği Hazret-i Fâtıma, sırtında kâinat yükünü taşır bir halde. Mübârek babası-

nın başucunda hâlâ gözyaşları akıtıp durmakta. Artık onun için bu cihan bahçesinde bir nefes bile almak imkânı yok.

O şimdi hayâl âleminin billûr saraylarında gezinip durmaktadır. Bütün bir geçmiş gözlerinde ve gönül ikliminde akıp gitmektedir.

Saâdet dolu günlerden birinde Allah'ın Resûlü onu ziyarete gelmişti. Zaten sık sık ziyareti ile kızının evini şereflendirirlerdi. Bu defa Cenâb-ı Peygamberin karnı açtı. Günlerce yemek yemeden durmuştu. Bütün zevcelerinin evine uğramış, ağzına atacak tek lokma bulamamıştı. İşte şimdi mübârek kızının evindeydi. Kızını öptükten ve kokladıktan sonra şöyle sormuştu:

— Ey benim gözümün nûru kızım, yiyecek bir şeyin var mı, zira karnım aç?

Fâtıma boynunu bükmüş:

— Âh aziz babam, demişti, sana her şeyim fedâ olsun. Ne var ki, şu anda çâresizim.

Allah'ın Sevgilisi, ay yüzlü kızına vedâ edip gitmişti. Az sonra bir komşu Fâtıma-i Zehrâ'nın kapısını çalmıştı

— Tak, tak, tak!..

Fâtıma titrek bir sesle sormuştu:

— Kim o?

Dışarıdaki ses cevap vermişti:

— Benim yâ Fâtıma, sana biraz yiyecek getirdim! Fâtıma'ya iki çörekle bir parça et getirip vermişti.

Fâtıma hemen onları alarak bir çanağa koymuştu ve şöyle demişti:

— Vallahi, kendime ve yanımdakilere Allah'ın Resûlünü tercih ederim.

O anda hepsi de bir lokma yiyeceğe muhtaçtı. Hazret-i Hasan veya Hüseyin'i Nebiler Sultanına gönderdi:

— Koş, â yavrum, dedeni al gel!..

Nûr çocuk, Kâinatın Efendisinin huzuruna vardı ve onu dâvet etti. Allah'ın Resûlü mübârek kızlarının evine geldiler. Fâtıma-i Zehrâ'nın nar çiçeğine benzeyen yüzü bir tatlı tebessümle dolup taşmıştı:

— Her şeyim sana fedâ, ey benim canım babam! Allah bir şey göndermişti onu da sana sakladım...

Levlâke levlâk ufkunun nûrlandırıcı güneşi buyurmuştu ki:

— Gel kızım!..

Cennet çiçeği Cenâb-ı Fâtıma (radıyallahü anhâ), koşup çanağı açıvermişti. Gözleri hayretle dehşetle dolmuştu. Çünkü çanağın içi ekmek ve etle dopdoluydu. Bu da kendisine Allah'ın bir lûtf-u ihsanıydı. Hemen Allah'a hamd etmişti. Resûlüllah'a da salât ü selâm getirmişti.

Seher rüzgârının titrettiği gül yaprakları gibi salına salına çanağı alıp Allah Resûlünün önüne koymuştu. Nebiler Sultanı yemeği görünce Allaha hamd etmişlerdi ve demişlerdi:

— Ey benim tatlı çiçeğim, bu sana nereden geldi?

Fâtıma-i Zehrâ'nın gönül dudakları usul usul kıpırdamıştı:

— Allah tarafından gönderildi, ey benim aziz babam! Muhakkak ki Allah dilediğine hesapsız olarak rızık verir.

Allah'ın Resûlü gökleri aydınlatacak şekilde tebessüm etmişler, hamd ve senadan sonra şöyle demişlerdi:

— Seni İsrâiloğulları'nın hanımlarının hanımefendisi durumuna getiren Allah'a hamd olsun, ey kızım! Çünkü Allah onu bir şeyle rızıklandırdığı zaman, o Allah'dandır, Allah dilediğine hesapsız olarak rızık verir, derdi.

Sonra Allah'ın Resûlü, Allah'ın yenilmez arslanı Hazret-i Ali'ye haber gönderdi.

Hazreti Ali, Fâtıma, Hasan, Hüseyin (radıyallahü anhâ), Peygamber zevcelerinin hepsi bir yere toplandılar ve doyunca-

ya kadar o etle ekmeği yediler. Çanaktaki yemek hâlâ olduğu gibi duruyordu. Cenâb-ı Fâtıma, geri kalan yemeği bütün komşularına dağıtmıştı. Allah o yemeği bereketlendirmiş ve çok hayırlı kılmıştı. [83]

❖ ❖ ❖

Şimdi bu hatıralar, çizgi çizgi ve kelime kelime Cenâb-ı Fâtıma'nın gözlerinde ve gönlünde canlanıyordu. O hep bu hatıralar denizinde yüzmek istiyordu.

Yine o günlerin hayâlini yüreğinin zarında hissediyordu Cenâb-ı Fâtıma.

Bir gündü. Allah'ın Resûlü yatsı namazını kılıyordu. Nebiler Sultanı secdeye vardıkları zaman mini mini Hasan'la Hüseyin, mübârek dedelerinin sırtına sıçradılar. Allah'ın Resûlü başını secdeden kaldırdı, onları incitmeden tutarak sırtından indirdi. İkinci secdeye gitti. Ne var ki, nûr çocuklar pınar pınar çağlıyorlardı. Yine Resûlüllah'ın sırtına bindiler. Kâinatın Fahri namazı bitirince onları dizlerine oturttu, sevdi, kokladı. Orada hazır bulunan Ebû Hüreyre (radıyallahü anhâ) kalktı ve:

— Ey Allah'ın Resûlü, dedi; onları annelerine götüreyim mi?

O sırada bir şimşek çaktı, her taraf pırıl pırıl aydınlandı. Allah'ın Resûlü:

— Ey yavrularım, buyurdu; haydi annenize gidin!

Nûr çocuklar eve varıncaya kadar şimşeğin aydınlığı devam etti. Fâtıma yavrularını kapıda karşılayıp kucakladı ve eve aldı.

Fâtıma-i Zehrâ (radıyallahü anhâ), kendini bu hatıralar âlemine öyle vermişti ki, gözünün önüne biri gelip biri gidiyordu. İşte yine bir yaprak daha açılmıştı. Bir gün yine mübârek babasının huzuruna varmış ve ona hâlini arz edip şöyle demişti:

— Ey Allah'ın Resûlü, değirmen çevirmekten ellerim nasır bağladı, hem un öğütüyorum, hem de hamur yoğuruyorum. Bir hizmetçi lütfetsen olmaz mı?

83 Hafız. Ebû Ya'la. Tefsir-ü Kesir.

Kâinatın yaratılış sebebi ve Allah'ın Sevgilisi şöyle dediler:

— (Ey safanın engini!) Eğer Allah sana bir şey nasip etmişse o mutlaka olur. Ben sana hizmetçiden daha hayırlı bir şey söyleyeceğim: Yatağına yattığın zaman 33 defa **Sübhanallah,** 34 defa **Allahü Ekber,** 33 defa da **Elhamdülillah** de. Bunların hepsi 100 eder. Ve senin için bir hizmetçiden daha hayırlıdır. Sabah namazını kıldıktan sonra on defa:

«Lâ ilahe illallahü valıdehû lâ şerîkeleh, lehül mülkü ve lehül hamdü yuhyî ve yümütü biyedihil hayr vehüve alâ külli şey'in kadir.» de. Bunu akşam namazından sonra da oku. Çünkü bu duâyı her okuyuşun için sevab yazılır, on tane de günahın silinir. Yine onu her okuyuşta **İsmâil** neslinden bir köle azad etmiş gibi olursun. Bu duâyı okuduğun gün şirkin dışında hiçbir günahın yazılmaz. **«Lâ ilâhe illallahü vahdehâ lâ şerîkeleh»,** seni sabahtan akşama kadar şeytandan ve her türlü kötülükten korur.

Zikrin mânâsı: **«Allah'dan başka hiçbir İlâh yoktur. O'nun ortağı da mevcud değildir. Saltanat O'nundur, O'na hamd olsun. O diriltir ve öldürür. İyilik O'nun elindedir. O her şeye kadirdir, gücü her şeye yeter.»**

❖ ❖ ❖

Fâtıma-i Zehrâ (radıyallahü anhâ), dalmış olduğu düşüncelerden Hazret-i Ali'nin başucuna gelip omzundan tutmasiyle ancak kurtuldu. Gözlerinde ve kulaklarında kaynaşan bu sesler, bu çizgiler, bu billûr hayâller dinmek bilmiyordu ki...

Taraf taraf nûr cümbüşü içinde yatan Allah Resûlü'nün mübârek vücudu henüz ortadaydı. Hücrenin dışı ağlayıp inleyen insanlarla kaynıyordu. Medine'ye bir garip hâl olmuştu, sahabîlerin gözyaşı sıcak kumlar üzerine damla damla akıyordu.

Sahabiler, üç gün, Allah Resûlü üzerine cenaze namazı kıldı. İmamsız ve cenaze duâsı okumaksızın kılınan namaz. Üç

gün öylece kaldılar. Herkes tek tek gelip son defa nûrlandı, son defa onun kokusunu aldı ve namazını kıldı. Bu hususiyetler yalnız Kâinatın Efendisine mahsus olup başkaları hakkında caiz değildir.

Kendisi yaratıldığı için Kâinat yaratılan Allah'ın Resûlü, **«Er Refîkü'l-Alâ=Yüce dost!»** hitabiyle Allah'a kavuştukları noktaya defnedildiler.

Mübârek bedenlerini öpüp koklayacak olan kabirlerini, Hazret-i Ebu Ubeyde ile Hazret-i Ebu Talha kazdılar. Üzerlerinde vefat ettikleri yatak, kabrin zeminine döşendi.

❖ ❖ ❖

Nebiler Sultanının gasl işiyle Hazret-i Ali, Peygamber amcası Hazret-i Abbas ve Fadl İbni Abbas meşgul oldular.

Cenaze için suyun hazırlanmasında Cenâb-ı Fâtıma bizzat bulundu. Allah'ın Resûlünü soyacakları ân hâtifi bir ses duydular:

— Onu elbisesiyle gaslediniz!..

Onlar da öyle yaptı. Nûr-u Cihanın mübârek vücutlarına su döküldükçe insanı mest edici semavî bir koku etrafa yayıldı.

Öyle tatlı, öyle görülmemiş bir ıtır ki: Âdeta insanı bayıltıyor. Cennetin Tuba dallarından mı geliyor, yüksek arşın üstünden mi iniyor, belli değil.

Kabre, Allah'ın arslanı ve evliyalar sultanı Hazret-i Ali, Hazret-i Abbas ve Abbas'ın iki oğlu indi. Evlât makamındaki Hazret-i Üsâme de aralarında.

O da Medine dışındaki ordugâhını bırakmış, Sancak-ı Şerif'i getirip Mescidin önüne dikmiş ve Allah Resûlüne son hizmet için koşmuş bulunuyor.

Âleme rahmet olanı toprağa koydular ve üzerini örtüp meydana çıkan düzlüğe yaşlı gözlerle baktılar...

Fâtıma-i Zehrâ'nın Gönülleri Dağlayan Şiirleri

Kâinatın nûr mayası olan mübârek vücudu toprağa koydular. Allah'ın Resûlü, **"Yüce Dost»** hitabiyle Allah'a kavuştukları noktaya bırakıldı. O ân, mefkûre iklimi cennetin mefkûre çapında narin ve ince çiçeği Hazret-i Fâtıma (radıyallahü anhâ) geldi. Babasının mübârek kabrinden bir tutam toprak alıp yüzüne gözüne sürdü, yaşlı gözler ve tutuşan gönülle şöyle inledi:

«Hazret-i Ahmed'in toprağını koklayan, zaman boyunca misk kokusu almasa ne gam! Benim üzerime öyle bir musîbet çöktü ki, eğer gündüzlerin üzerine çökseydi gece olurdu.»

Derin ve ince Fâtıma (radıyallahü anhâ) hem böyle söylüyor, hem de gözyaşlarının selinde boğuluyordu. Gönlünde nice bin hicran pınarı çağlıyordu. Çünkü bu hicran gecesinin bir gündüzü de yoktu. Kıyâmet sabahına kadar ağlasa yine de bir teselli olmayacaktı. Şu sözler onun gönül dudaklarından dökülüyordu:

— «Ey Sevgili Peygamber, ey herkesin imdadına yetişen Mustafa! Bil yağmurunu kaybetmiş ve bereketten mahrum kalmış toprak gibi biz de seni kaybettik. Seni kaybettiğimizden beri Cenâb-ı Hakk'ın, her âyeti, her sûresi âdeta ayrı ayrı birer kitap teşkil eden Kur'ân-ı Kerîm'in vahy yoliyle gelişini de kaybetmiş bulunuyoruz.

Âh!.. Keşki senden önce o ölüm (o yüzleri solduran, çocukları öksüz bırakan, hayatın tadını kaçıran, güzelleri alıp götüren) **bize uğrasaydı da ve senin ölüm haberin bize geldiğinde keşki bizim üzerimizde kumlar ve topraklar yığılıp aramıza engel olsaydı da bu** (elem verici) **hâli görmeseydik!»**

Fâtıma-i Zehrâ'nın bu inleyip çırpınışları bütün sahabîlerin gönüllerine ateşten birer damla gibi düştü. Herkesi hüngür hün-

gür ağlattı, taşların bile sînesini delip geçen bu acı, kimi ağlatmaz ki?..

Benim gönül pınarım da şöyle çağlamaktadır:

YA RESÛLALLAH

Lütfet dinsin zârım Yâ Resûlallah,
Sensiz ne yaparım Yâ Resûlallah!.

Garibim, bîkesîm, düşmüşüm yola,
Ben terk-i diyârım Yâ Resûlallah!..

Bu ne hasret, bu ne hicrân... kurudu,
Gönül dudaklarım Yâ Resûlallah!..

Bir kara yüz ile gelirim sana,
Elbet ümidvarım Yâ Resûlallah!..

Sensin Şâh-ı Levlâk, senin yolunda,
Yürür ayaklarım Yâ Resûlallah!..

Necati'yi mahrum etme lütfundan,
İşte göz pınarım Yâ Resûlallah!..

Nebiler Sultanının vefatından sonra Hazret-i Fâtıma-i Zehrâ'nın bir defa olsun güldüğü görülmemiştir.

O hep bu sonsuz acı ile kıvranmış, dili hep inciler saçıp durmuştur. İşte o irfan incilerinden biri daha:

«Semânın ufukları karardı, güneş de dürülüp yas tutmuş gibi nûrunu kaybetti. Gece ile gündüz birbirinden ayırd edilmez bir halde koyu ve zifiri karanlıkların girdabına gömüldü.

Hakkın nazlı Nebisinin vefatından sonra yerkürenin, bu acı ayrılığa üzülmekten dolayı varlık âlemindeki yeri bir kum yığını hâlini aldı. Bu sebepten yeryüzünde sarsıntılar ve çarpıntılar çoğaldı.

Varsın dünyanın doğusunda ve batısında bulunup senin vefatını işiten bütün varlıklar ağlasın.

Varsın Mudar ile Yemen kabileleri başlarına topraklar saçsın. (Neye yarar ki? Ben,) **senin ayrılığına üzülmekten yüzüme gözyaşları resimler yaparak geliyorum.**

(Gündüzlerimse geceden farksız). **Gönlümde ise kocaman yaralar hüküm sürmekte, canım yanmakta,** (acılar, ızdıraplar, elemler, ateşten birer damla gibi yüreğime inmekte) **ruhum sızlamaktadır.**

— (Ey iki cihanın kıblesi, Allah'ın seçkin Elçisi!) **Sabır esasen her yerde güzel bir şeydir. Fakat senin ayrılığına dayanmak güzel olmak şöyle dursun, pek ayıptır üstelik.**

(Benim hicranım), **benim üzüntüm, ağlayıp sızlamam ayıplanmaz. Eğer ayıplayan bulunursa, gözümden akan ve coşup taşan yaşların durmayıp çoğalması, o ayıplamaya bir cevap teşkil edecek ve ölünceye dek, bir ân durmadan akıp gidecektir.** (Benim başıma öyle bir musibet çöktü, ben öyle bir felâkete uğradım ki, dağların üstüne çökse erir ve toz olurlardı.)»

❖ ❖ ❖

İnsanlık hûrisi Cenâb-ı Fâtıma (radıyallahü anhâ) için artık dünya tamamen kararmış bulunuyordu. Resûlüllah (sallallâhü aleyhi ve sellem) kabrine konurken gelmiş ve orada bulunan sahabîlere:

— Ey insanlar, demişti; âleme Rahmet olanın üzerine toprak atmağa gönülleriniz nasıl razı oluyor?

Sahabîlerin kalbi büsbütün tutuşmuştu. Fakat başka ne yapılabilirdi ki?

Fâtıma-i Zehrâ, sık sık nûr Ravzasına geliyor, mübârek kabrin üstüne kapanıyor, saatlerce ağlayıp inliyordu. Yine kimse ile tek kelime konuşmadan evine dönüyor, yine tekrar hasretle nûr Havrasına koşuyordu.

❖ ❖ ❖

Hazret-i Ali'nin durumu da ondan iyi değildi. O da evine çekilmiş, bir köşeye büzülmüş, gözyaşlarının seline gark olmuştu. Allah Resûlü ile geçen tatlı günlerini düşünüyordu. Ne günlerdi onlar. Şimdi gözlerinde ve kulaklarında kaynaşan bu çizgiler bir başka âlemin kapısını açıyordu ona. İşte gözünün önüne mazi bir şerit hâlinde gelmiş bulunuyordu. Şimdi Hendek savaşı nokta nokta gözünün önündeydi. Allah'ın Resûlü hendek kazılırken sahabîlerine şöyle duâ ediyordu:

— Allahım! Dirlik ve yaşamak âhiret dirliğidir, Sen Ensâr ve Muhacirleri mağfiret et!..

Sahabiler, insanlığın tacına şöyle karşılık veriyorlardı:

— Biz yaşadıkça dâima cihad etmek üzere Muhammed'e söz vermiş kişileriz!..

O cenk, Hazret-i Ali için bir başka cenkti. Harp esnasında bin kişiye bedel meşhur cengâver Amr b. Abd ile karşılaşmıştı. Şimdi o sahne gözünün önünde billûrlaşmıştı:

Tepeden tırnağa kadar zırhlara bürülü Amr b. Abd, atını bir o yana, bir bu yana zıplatıp avaz avaz bağırıyordu:

— Benimle çarpışacak kim varsa çıksın er meydanına!.. Kim cennete gitmek istiyorsa hemen dikilsin karşıma.

Müslümanlar, Amr b. Abd'in kim ve nasıl bir cengâver olduğunu bildikleri için, başlarına kuş konmuş gibi kımıldamadan duruyor, cevap bile vermiyorlardı.

O ân. Allah'ın yenilmez arslanı Hazret-i Ali (radıyallahü anhâ), yerinden bir ok gibi fırladı ve Nebiler Sultanının huzuruna dikildi:

— Ey Allah'ın Resûlü, dedi; izniniz olursa ben çarpışayım onunla!..

Allah'ın Resûlü:

— Yâ Ali, dediler; sen otur! O Amr'dır!..

Bilgi güneşi Ali yerine oturdu. Amr b. Abd yine atını şâha kaldırdı ve haykırdı:

— Ey Müslümanlar! Hani, sizden öldürülünce Cennet'e gideceğini iddia ettiğiniz kimseler?

Hazret-i Ali (kerremallahü veche) yine fırlayıp kalktı:

— Ey Allah'ın Resûlü, ben çarpışayım onunla!..

— Yâ Ali, sen otur, o Amr'dır!

Kâfir Amr yine atını ileri sürüp bağırdı:

— Ne oluyor size? Bağıra bağıra kısıldı, gitti sesim. Hâlâ karşıma bir cengâver çıkarmadınız.

Allah arslanı Cenâb-ı Ali artık yerinde duramaz olmuştu. Yine ileri fırladı ve dedi:

— Ben çarpışayım onunla, ey Allah'ın Resûlü!..

— O, Amr'dır!

— Amr olursa olsun!

— O halde git, çarpış onunla.

Îmam-ı Ali (radıyallahü anhâ) sevincinden deniz deniz köpürdü. Kâinatın Efendisi, ulviyyet ve hikmet mâdeni Hazret-i Ali'ye zırh gömleğini giydirdi, sarığını da onun başına sardı ve onu meydana saldı. Arkasından da duâ buyurdu:

— **«Allahım! Ona yardımını ihsan et!**

Allahım! Bedir günü, Ubeyde b. Hâris'i, Uhud günü de Hamza'yı benden aldın. Bu Ali ise benim kardeşimdir ve amcamın oğludur.

Ey keremi sonsuz Rabbim! Beni, yalnız başıma bırakma! Sen, vârislerin en hayırlısısın!..»

❖ ❖ ❖

Peygamber duâsı arşa yükseldi ve celâdet mâdeni Hazret-i Ali, Arap Yarımadası'nın en usta, en bahadır, en yaman ve en korkunç cenkçisi bilinen Amr'ın üzerine yeleli bir arslan gibi yürüdü ve gökleri inlete inlete bağırdı:

— Acele etme, ey Amr! Ben, sesine, dâvetine icabetle âciz olmayarak geliyorum sana!.. Her iyi niyet, basiret ve sadakat sâhibi olan kişi, muhakkak, düşmanına galebe çalmış ve necata ermiştir. Ben de seni Zülfikâr'ın bir darbesiyle devirip cenazeler ağıtçısı gibi başucuna dikileceğimi umuyorum!..

Kim yamanmış şimdi hep göreceğiz?

Amr, kuduruk sırtlanlara dönmüştü, ağzından köpükler saçılıyor, gözleri yuvalarının içinde fır fır dönüyordu. Burnundan soluya soluya haykırdı:

— Sen kimsin?

— Ben, Ali'yim!..

Küfür devi ilkin anlayamadı ve sordu:

— Abd-i Menaf'ın oğlu Ali mi?

Hazret-i Ali, şerefli unvanını yeniden ve tane tane söyledi:

— Hayır! Ben, Ebû Tâlib'in oğlu Ali'yim. Allah Resûlü'nün himayesinde büyüyen Ali!..

Kureyş'in en yaman cenkçisi Amr sesini yumuşattı:

— Ey kardeşimin oğlu! Amcalarından, senden başka, daha yaşlı olan bir kimse yok mu? Ben senin kanını dökmek istemem. Çünkü, senin babam benim dostumdur!

Hazret-i Ali (radıyallahü anhâ) elmas kılıcını göstererek haykırdı:

— Vallahi, ey Amr, ben senin kanını dökmek ve canını cehenneme göndermek için sabırsızlanıyorum. Kolla kendini.

Amr, fena kızdı, kılıcını sıyırarak atını Allah arslanının üstüne doğru şiddetle sürdü. Kılıcının yalını, ateş gibi parlıyordu.

Hazret-i Ali, küfür devinin gözlerinin içine baka baka konuştu:

— Yâ Amr! Ben seninle nasıl cenk edeceğim? Ben yayayım, sen atının üzerindesin. Hele in atından da görelim cengâverliğini.

Bu söz, Amr'ı kudurtmağa yetti. Amr, bir nefeste atından yere atladı. Atının bacaklarını da kılıcı ile vurup kesti. Sonra küt küt adımlarla gelip Hazret-i Ali'nin karşısına dikildi ve böğürdü:

— İşte geldim, yâ Ali!..

— Yâ Amr! Ben, senin Kureyş'ten bir kimse ile karşılaştığında, onun iki dileğinden birisini kabul edip yerine getireceğin hakkında Allah'a söz verdiğini işittim, doğru mu?

— Doğru, ey kardeşimin oğlu!

— Öyle ise ben seni, Allah'a ve Resûlüne îmana ve İslâm'ı kabule dâvet ediyorum. Bu dâvetime icâbet edersen senin için cennet vardır.

— Bu, bana gerekmez, ey kardeşimin oğlu! Geç bunu. Benden öyle bir şey isteme. Müslümanlığı kabul edecek olsaydım, tâ buraya kadar savaş etmek için gelir miydim?..

— Öyle ise bizimle çarpışmayı bırak. Yurduna dönüp git. Eğer, Allah Resûlü'nün işi yoluna girip kendisi düşmanlarına galip gelirse, sen, bu hareketinle ona yardım etmiş olursun. Şayet, düşmanları, onu ortadan kaldırırsa, senin arzun, onunla çarpışmaksızın yerine gelmiş olur.

Kâfir, bu sözden hoşlanmadı, gece gibi karanlık olan yüzü buruş buruş oldu ve dedi:

— Yâ Ali! Bu sözü, hiçbir zaman Kureyş kadınları bile söylemezler. Ben, adağımı yerine getirecek güçte olduğum halde, onu yerine getirmeden nasıl dönüp giderim?

Hazret-i Murtezâ, bir kere daha sordu:

— Yâni, ne İslâm'ı kabul ediyorsun, ne de öteki teklifimi öyle mi?

— Evet!..

— Öyleyse, dâvamızı bu kılıç halledecektir. Haydi davran!..

Kâfir adam bir kahkaha attı:

— Doğrusu ben, Araplar içinde benden korkmadan, benimle çarpışmak isteyecek bir kimse bulunabileceğini ummazdım!..

Hazret-i Ali tatlı tatlı gülümsedi:

— Ummadığın taş baş yarar, yâ Amr!..

— Sen, ne diye benimle çarpışmak istiyorsun, ey kardeşimin oğlu? Vallahi, ben seni öldürmek istemiyorum! Dediğim gibi baban benim dostumdu. Geri dön, git! Sen, çiçeği burnunda bir gençsin. Ben, ancak, Kureyş'in Ebû Bekir ve Ömer gibi yaşlıca ve olgunca olanlarıyla cenk etmek isterim!..

Allah'ın yenilmez arslanı Hazret-i Ali:

— Ey Amr, dedi; ben seni öldürmek istiyorum! Gevezeliği bırak da şöyle karşıma dur!..

Arap Yarımadası'nın en usta, en bahadır cenkçisi bilinen ve bin kişiye bedel olan Amr, ağzından kıvılcımlar saçarak kılıcını havaya kaldırdı ve Allah arslanına öyle bir darbe indirdi ki, Hazret-i Ali'nin kalkanı ikiye bölündü ve yere düştü. Kılıcın ucu da İmam-ı Ali'nin başını yaraladı.

Bütün gözler bu müthiş cengi seyrediyordu. Müslümanlar heyecandan yerlere serilecek gibi oluyorlardı.

Kalkanı ikiye bölünüp parça parça yere dökülen Hazret-i Ali (radıyallahü anhâ), bu müthiş madde pehlivanı önünde artık bir şey yapamayacak hissini verir ve kuduz kâfir hemen ikinci hamlesine davranırken; evet, tam o anda.

Müslümanlar dişlerini canlarına batırıp acı acı bakışırlarken, Hazret-i Murtezâ, kalkansız ve müdafaasız, kılıcını şim-

şek hıziyle sağdan sol tarafa kaldırıp küfür devi Amr'ın sağ ense köküne öyle bir indirdi ki, kılıç Amr'ın boynuna gırtlağına kadar gömüldü. Tek saniye içinde aynı noktadan bir indiriş daha Amr'ın, bin kişiye bedel meşhur cenkçi Amr'ın îmansız başı yere düştü. Artık sefil kâfirin leşi kan kusuyordu.

Müslümanların Tekbir sesi göklere yükseliyordu. Kâfirlerin feryadı doldurmuştu bütün çölü.

Hazret-i Ali'nin Tekbir getiren sesi gönüllere damla damla indi, bu sese gökler bir başka sesle cevap veriyordu.

Var oluşun hikmeti, ölümsüzlük rehberi, iki cihanın saâdet güneşi, Tekbir seslerini işitince, Hazret-i Ali'nin Amr'ın işini bitirmiş olduğunu anladı.

Şecaat mâdeni Hazret-i Ali'nin Peygamber elinden aldığı **«Zülfikâr»** isimli kılıçla vuruşundaki hız, şiddet ve îman, buzları kaynatacak kadar müthiş.

Küfür safında görülmemiş bir gulgule. Akıllar Kaf dağının ötesinde, yenilmez bildikleri cenkçileri sefil bir leş hâlinde yüzüstü yerlerde. Müşriklerin kan yuvası gözleri korku ile açılıp kapanıyor.

Hazret-i Ali şiirler ve cenk türküleri okuyarak Allah Resûlü'nün mübârek huzuruna gelip durdu. Ve ondan hayır duâ aldı.

❖ ❖ ❖

Peygamberler Peygamberi mübârek kabrine konmuş, Hazret-i Fâtıma ile Hazret-i Ali evlerine çekilmiş, kapılarını kapatmış, bu hatıralar denizinde yüzüp duruyorlardı.

İşte Hazret-i Ali, gözünde ve kulağında kaynaşan hatıralarından birini böylece anıp duruyor ve eski günlerin, o saâdet dolu devrin hayaliyle avunmaya çalışıyordu. Daldığı hayâl âleminden onu Fâtıma-i Zehrâ'nın sesi kurtardı:

— «**Ey** (Hel Etâ) **tâcını giyen ve** (Lâ fetâ) **arsasında at oynatan, ey selveni minberinde hatiplik eden, Harun mertebesinin vârisi Ali!**

Ey (Vâle men Valâh) **bağının gülü ve ey** (Âd-ı men âdah» **dağının ateşi, sadakat ve safa mesnedinin sâhibi!..**

Ey babam Muhammed Mustafa (sallallahü aleyhi ve sellem) **nın sırdaşı, hakikat sahrasının arslanı, tarikat dalgasının gemisi Ali!..**

Ey Ebû Tâlib gülzârının çiçeği, Allah'ın galip aslanı, yerdeki insanların büyük efendisi ve ey Hasan, Hüseyin, Zeynep, Rukiye cevherlerinin mâdeni, babamın amcasının oğlu Ali!»[84] ne düşünüp duruyorsun öyle?

Hazret-i Ali (kerremallahü veche) kurşundan ağır başını yavaşça kaldırdı, gözleri ağlamaktan kızarmış bulunuyordu, Fâtıma-i Zehrâ'nın solgun yüzüne baktı ve dedi:

— Ey hakikat denizinin incisi! Allah Resûlü ile geçen saâdet dolu günlerimin hayâli içinde yüzüyorum. Ya sen nasılsın?

— Ben de öyleyim, yâ Ali!..

— Artık bir ömür boyu böyle yanıp duracağız.

— Evet... Fakat yanmak bizi ona kavuşturmuyor ki...

— Kavuşmak ümidiyle bekleyeceğiz.

— Hatıralarından hangisini yâd ediyorsun? Bana da anlat ben de bileyim.

— Olur, yâ Fâtıma!..

Bu konuşmadan sonra Hazret-i Ali (radıyallahü anhâ), derin düşüncelere daldı ve bir müddet sonra tane tane anlatmaya başladı:

İslâm ordusu Hayber fethine çıkmıştı. Fetih gecesi ben göz ağrısından muzdarip bulunuyordum. Allah'ın Resûlü buyurmuşlardı ki:

---

84 Fuzûli'den

«Müslümanların bayrağını artık (yarın) **bir kişiye vereceğim ki, Allah feth ve zaferi onun iki elleriyle müyesser kılacaktır.»**

O gece sahabîlerde dalga dalga heyecan. Acaba bu devlet kime nasip olacak diye gözlerini yummuyorlar.

Şafakla beraber ayağa fırladılar ve Nebiler Sultanının huzurunda halka halka oldular.

Kâinatın Efendisi onlardan sordular:

— Eyne Aliyyün=Ali nerededir?

Sahabîler şevkle atıldılar:

— Ali'nin gözleri ağrıyor, ey Allah'ın Resûlü!

Emir verdiler:

— Bana Ali'yi çağırınız!..

Ebedî hayat müjdecisinin mübârek huzuruna götürüldüm. Allah'ın Resûlü bana doğru ilerlediler, mübârek parmaklarını uzattılar ve tükürüklerinden gözlerime sürdüler ve duâ ettiler:

— Allahım! Bu gözlerden, yanıklığı da, donukluğu da al ve onu iyi et!..

Onun mübârek elleri gözlerime dokunur dokunmaz gözlerimde ağrıdan eser kalmadı. Bana bayrağı teslim ettiler. Ben yepyeni bir heyecanla şöyle dedim:

— Ey Allah'ın Resûlü! Kâfirleri, bizden olacakları âna kadar üst üste kırıp geçireceğim!..

Kâinatın Efendisi tatlı bir tebessümle bana öğüt verdiler:

— Yâ Ali! Cenkleşme hususunda acele etme! Tâ ki sükûnetle Hayberlilerin sahasına alarga bir mahalle iner, (ordugâhını kurar) **sın! Sonra onları İslâm'a dâvet edersin ve üzerine vâcib olan İslâm esaslarını haber verirsin!.. Yâ Ali! Tek bir kişinin senin irşadınla Müslüman olması, iyi bil ki, sana kızıl tüylü develer bahşedilmesinden** (daha) **hayırlıdır.**

Ve efsaneler, hikâyeler diyarı Hayber İslâm ordusunun eliyle fethedildi. Hayber dönüşünde, Allah'ın Resûlü ile kuytu bir yerde başbaşa kaldık. Allah'ın Resûlü mübârek başlarını göğsüme dayayıp istirahata geçtiler. Birden, bütün heybet ve haşmetiyle Vahy. Vakit ikindi. Vahyin yıldırımları akşama kadar kesiksiz yağıyordu. Ben kımıldayamaz bir halde duruyordum. Fakat güneş de batmakta ve ikindi namazım kaybolmak üzere bulunmakta.

O zaman Kâinatın Efendisi ellerini açarak duâ buyurdular:

— Allahım! Ali sana ibâdette ve Resûlüne hizmettedir, Sen ona güneşi geri gönder!..

Güneş birden geri geldi ve namaz edâ edildi. İnsanlık hûrisi Fâtıma-i Zehrâ zârı zârı ağlayarak:

— Âh, dedi; ne saâdet dolu günlerdi onlar. Yâ Ali, seninle nikâhlandığımız demleri hatırlıyor musun? O zaman ben ağlamıştım da Allah'ın Resûlü bana şöyle buyurmuştu:

— (Ey kızım!) Bilmiyor musun ki, Allah Azze ve Celle Hazretleri yer halkına nazar buyurdu da, içlerinden babanı seçti; sonra onu bir Peygamber olarak gönderdi. Sonra ikinci defa olarak yer halkına nazar buyurdu ve kocanı (Ali'yi) seçti. Sonra Allah bana vahy etti de seni ona nikâhladım ve onu vasi edindim!..

(Ey kızım), seni, ümmetimden ilk İslâm'ı kabul edene, en bilginlerine ve hilim (iyi ve yumuşak huy) yönünden en büyükleri olana nikâh ettiğime razı olmaz mısın?

Hazret-i Ali (kerremallahü veche) yaşlar dolu gözlerini Fâtıma-i Zehrâ'nın kara kara gözlerine dikti ve dedi ki:

— Ey insanların en hayırlısının kızı, ey nübüvvet ağacının dalında açılan çiçek. Benim de gözümde ve kulağımda kaynaşan nice hatıralar var. O Nebiyyi Ekrem bana bir gün şöyle demişti:

— «Ben, seni, nefsime ihtiyar ettim. Sen benim kardeşimsin. Bu hususta kim sana karşı çıkarsa, (ey Ali) de ki: Ben, Allah'ın

kuluyum ve Allah'ın Resûlünün kardeşiyim. Senden sonra bu kardeşliği iddia eden, muhakkak yalan söylemişti.»

«Ey Ebu'l-Hasan! Hangisi sana daha sevgilidir: Beş yüz koyunla çobanları mı yoksa ben sana öğretip de kendileriyle duâ edeceğin beş kelime mi?

Şöyle dersin:

— Allahım! Günahlarımı bağışla ve kazancımı pâk (helâl) yap. Ahlâkımda bana genişlik ver. Bana takdir buyurduğun şeylerde, bana kanaat ver. Benden alıkoyduğun herhangi bir şeye nefsimi meylettirme.»

«Ey Ali! İslâm bir çıplaktır. Onun elbisesi takvâdır, tüyleri hidâyettir. Süsü de hâyâdır. Direkleri iffettir; ayakta tutucusu ise salih amellerdir. İslâm'ın esası beni ve Ehl-i Beytimi sevmektir.» [85]

— «Ey Ali, cömert ol. Çünkü Allah cömerdi sever. Cesur ol, çünkü Allah cesuru sever. Gayretli ol, çünkü Allah gayretliyi sever. Eğer bîr kimse, senden bir ihtiyacının karşılanmasını isterse, onu yerine getir. Eğer o adam bu işe ehil değilse, sen de o işe ehil olmuş olursun (sevap kazanırsın).»

❖ ❖ ❖

Hazret-i Ali (kerremallahü veche) hatıralarını böyle bir bir anlatırken, Peygamber kızı derin ve ince Fâtıma (radıyallahü anhâ) da için için ağlıyordu. Âdeta gözlerinden kan ırmakları akıyor, dili de inciler saçıyordu. Diyordu ki:

«Nâr-ı hicrinle yanıp bitmededir bâl ü perim,
Yetiş imdâdıma ey vâlid-i kudsî güherim!..

Hak bilir ki bana sensiz yaşamak oldu muhâl,
Beni de lûtf ederek ravza-i pür-feyzine al!» [86]

85 Hazret-i Peygamberin dilinden dört Halifesi ve Ashabı.

86 Ö. Nasuhi Bilmen Hocamızın manzum Tercümesi.

Hazret-i Fâtıma (radıyallahü anhâ), mübârek babasının, elvedâ yokuşundan süzülüp ötelerin perdesini açışı ve ebedî olarak gözden kayboluşu arkasından duyduğu sonsuz acı sebebiyle durmadan ağlıyor, içli içli şiirler söylüyor, babasının kabrine gidip nefes nefes o kabrin toprağını kokluyordu. Hiçbir gül, hiçbir ıtır o toprak kadar güzel kokuya sâhip değildi. Nitekim İmam-ı Busirî şu hakikati dile getirmiştir:

— «Can ve cihan sultanı, iki cihanın saâdet güneşi Cenâb-ı Peygamberin mübârek kemik ve cismini bağrında toplayan toprak gibi hiçbir güzel koku yoktur. Ne saâdetli ve devletlidir o kimse ki, Hazret-i Ahmed-i Muhtar'm toprağını koklayıp öpmüştür.»[87]

Büyük şâir merhum M. Âkif Ersoy, Safahat'ın da **«Kubbe-i Hadra»** yı şu ölmez mısralarla anlatır:

«Koşuyor, merhamet et, bâdiyeden bâdiyeye,
Görürüm bir gün olur (Hayme-i Leylâ) yı diye.[88]

Ne devam etmeye takat, ne karar etmeye yer;
Bir dik gölge, ilâhî... O da olmazsa eğer;

Kalmıyor sahil-i maksuda vusul imkânı.
Yeniden cûşa gelirken bir alev tufânı,

Karşıdan (Kubbe-i Hadrâ) edivermez mi zuhur?
O nasıl heykel-i dîdâr, o nasıl cephe-i nûr!..

Öyle bir Tûr ki: Her lemha-i istiğrakı,
Olmadan tâk-i tecelli, süzüyor Hallâki!..

87 Kasîde-i Bürde.

88 Hayme-i Leylâ: Leylâ'nın çadırı.

Ebedî fecrini gördükçe perişan lâhut;
Zıll-i memdûduna düştükçe güneşler mebhut!..

Sanki feyfâ-yı taharrîde yanan ervâha,
Sâyeler dökmek için Sidre'den inmiş vahâ.

O cehennem gibi vâdide bu cennet ne güzel!
En büyük şi'r-i tezadın mıdır ey hüsn-i ezel?

Sana bir mısra'ı bercestedir etmiş ki sünuh;
Duyar amma varamaz yükselen âhengine ruh!..»

Ve Sonrası...

Mefkûre iklimi, cennetin mefkûre çapında tatlı ve narin çiçeği Hazret-i Fâtıma (radıyallahü anhâ), sevgili babasının, elvedâ yokuşundan süzülüp ötelerin perdesini açışı ve gözden kayboluşunu müteakip duyduğu sonsuz acı sebebiyle evine çekilmiş ve inziva perdelerini indirmiş bulunuyordu. Hazret-i Ali de aynı durumdaydı. Bu arada sahabîlerin biatiyle Hazret-i Ebu Bekir (radıyallahü anhâ) Peygamber Halifesi seçilmiş ve Müslümanların umurunu yüklenmişti. Bu hususta kendilerine bir şey danışılmadığı için Hazret-i Ali'nin gönlü kırılmış ve Halifeler Halifesi Hazret-i Ebu Bekir (radıyallahü anhâ) e biat etmekte gecikmişti.

Yine bu arada derin ve ince Fâtıma (radıyallahü anhâ), Müslümanların Halifesi Hazret-i Ebu Bekir'e haber göndermişti:

— Bana babamdan kalan mirası versin! Medine'deki bağ ile Hayber ve Fedek arazisinin beşte birinden kalan pay!..

Hilm âlemi yüce Sıddîk (radıyallahü anhâ) ın cevabı şöyle olmuştu: Şüphesiz ki Allah'ın Resûlü:

— Bize mirasçı olunmaz! Bıraktığımız sadakadır. Ancak Muhammed (sallallahü aleyhi ve sellem) **in âilesi bu maldan yer!** [89]

89 Müslim.

Buyurmuştur. Vallahi ben Resûlüllahın sadakasından hiçbir şeyi, Nebiler Nebisinin zamanındaki hâlinden değiştiremem!.. Onun hakkında Allah'ın Resûlü ne yaptı ise öyle amel ederim!..

En büyük Sıddîkiyet ve teslimiyet örneği Hazret-i Ebu Bekir'in, yalnız hak ve prensibe dayanan cevabı, ulvilikte tüyler ürperticidir.

Peygamber kızı derin ve narin Fâtıma (radıyallahü anhâ), Peygamberin emrini Peygamber kızının hatırından üstün tutan bu cevabı alınca, yaralı kalbi yeni bir yara ile dağlandı. O bu haliyle artık kırık bir kalbtir. Bu üzüntüsü ve sonsuz elemi de asla hırs ve tamahından değil «Bize mirasçı olunmaz!» hadîsini te'vîl etmesinden, babasına ait hakların korunması mevzuunda vehme düşmesinden ve bir ân kâinatın temelini çökmüş görmesindendir.

Peygamber kızı Cenâb-ı Fâtıma-i Zehrâ'nın miras istemesi, bazı ulemaya göre o hadîs-i şerifi duymazdan öncedir. Kendisi vasiyet âyeti ile ihticâc etmiştir.

İnsanlık hûrisi Cenâb-ı Fâtıma (radıyallahü anhâ) mukaddes babasından kalmış sandığı miras kendisine verilmeyince, tabiî olarak pek üzüldü ve artık hayatı boyunca bu sızıyı içinde taşıdı. Halifeler Halifesi Hazret-i Ebu Bekir (radıyallahü anhâ) ile de tek kelime konuşmadı.

Şu da bir gerçektir ki: Hazret-i Fâtıma-i Zehrâ'nın Cenâb-ı Sıddîk'a gücenerek onunla görüşmez olması, haram olan dargınlık derecesine varmamıştır. Haram olan dargınlık selâmı kesmektir. Halbuki Hazret-i Fâtıma (radıyallahü anhâ)nın Halifeler Halifesi Hazret-i Ebu Bekir'e yolda, çarşıda veya herhangi bir yerde tesadüf ettiğini hiçbir kimse rivayet etmemiştir. O sadece Hazret-i Ebu Bekir (radıyallahü anhâ) in hanesine gidip gelmez ve kendi evinden çıkmaz olmuştur.

Allah Sevgilisinin irtihallerinden sonra Cenâb-ı Fâtıma (radıyallahü anhâ), bu âlemde hiçbir insanın yüklenemeyeceği bir ızdırabın pençesine düşmüş ve en soylu ıstırap çizgilerine hiçbir fâninin belirtemeyeceği şekilde bürünmüştür.

Izdırap tüten böyle bir gönülden gezip tozmak elbette beklenemez. Hayâl âleminin billûr sarayında ve gözyaşları içinde, nereye bastığını bilemez bir halde akıp giden günler...

Hep düşünce deminde. Yemez, içmez, konuşmaz. Bazen, Allah Resûlünün mübârek kabrine gidip orada saatlerce kalır, Peygamber kabrindeki ıtırlı toprağı dakikalarca koklayıp yüzüne gözüne sürer ve yine bir buğu, bir hayâl gibi evine döner.

Mefkûre iklimi cennetin, mefkûre çapında nazik ve narin çiçeği Hazret-i Fâtıma (radıyallahü anhâ), çocukları ve efendisiyle evine kapandı. Kapısını ve perdelerini dünyaya örttü. Artık ne bir kuş sesini duyuyor, ne bir gülün kokusunu alıyor, ne yıldız dolu semânın nûr serpen ayına bakıyordu.

Evinde, bu dört köşeli ızdırap yuvasında erimeye, solmaya devam ediyordu.

Zaten mübârek babasından dünyada pek kısa bir zaman kalacağını ve yakın bir zamanda kendisine kavuşacağını öğrenmişti. İşte bu kısa hicran demleri onu büsbütün eritivermişti.

Büyük müjde şu idi:

Hazret-i Âişe (radıyallahü anhâ) den: Peygamberin kadınları toplandılar. Allah'ın Resûlü onlardan hiçbir kadına vefasızlık edip terk etmemişti. Derken Fâtıma yürüyerek geldi. Onun yürüyüşü, tıpkı Nebiler Nebisinin yürüyüşüne benziyordu. Kâinatın Efendisi:

— Merhaba kızım!

Dedi ve onu sağ tarafına yahut sol tarafına oturttu. Sonra kızına gizlice bir şey söyledi. Fâtıma'nın gözleri inci taneleri gibi yaşlarla doldu. Sonra Fâtıma'ya yine gizlice bir şey daha söyledi. Bu defa Fâtıma güldü (yüzünde görülmemiş bir ışık pırıldadı). Ben Fâtıma'ya:

— (Yâ Fâtıma, dedim;) **Seni ağlatan nedir?**

Fâtıma:

— Ben, dedi; Allah Resûlünün sırrını ifşa edecek değilim!..

Ben kendi kendime, bugünkü gibi bir sevincin bir hüzne bu kadar yakın olduğunu hiç görmedim, dedim ve ağladığı sırada Fâtıma'ya:

— Yâ Fâtıma! Allah'ın Resûlü bizim önümüzde sözünü gizlice sana tahsis etti. Sonra sen neye ağlıyorsun, dedim ve kendisine Resûlüllah'ın ne söylediğini sordum. Bunun üzerine Fâtıma: «Ben Resûlüllah'ın gizli söylediği sözü açıklayıp ifşa edecek değilim!» dedi. Nihayet Allah Resûlünün mübârek ruhu kabzolunduğu zaman kendisine bu ağlama ve gülmenin sebebini (bir daha) sordum. Fâtıma şöyle dedi:

— Allah'ın Resûlü bana, Cibril'in her sene bir kere Kur'ân-ı Kerîm'i kendisi ile mukâbele eder olduğunu, bu sene ise Cibril'in bu mukâbeleyi kendisi ile iki defa yaptığını (haber verdi) ve **«Ben bundan ancak ecelimin gelmiş olduğunu sanıyorum. Muhakkak ki sen âilem içinden bana ilk yetişecek kimsesin. Ve ben senin için ne güzel öncüyüm!»** buyurdu. İşte ben bundan dolayı ağladım. Bundan sonra Allah'ın Resûlü bana gizlice şöyle söyledi:

— (İki gözümün nûru kızım!) **«Sen mü'minlerin kadınlarının Seyyidesi olmandan yahut bu ümmetin kadınlarının Seyyidesi olmandan razı olmuyor musun?»**

İşte ben bundan dolayı da sevinip güldüm.[90]

Evet, Fâtıma-i Zehrâ (radıyallahü anhâ), mukaddes babasından bu müjdeyi almış, bir anda gözyaşları kurumuş ve nar çiçeğine benzeyen yüzünü tatlı bir tebessüm kaplamıştı.

Levlâke levlâk ufkunun nûrlandırıcı güneşi Cenâb-ı Ahmed'in sayısız mûcizelerinden biri de işte bu. Onun müstesna kızı Fâtıma-i Zehrâ, ondan sonra bu dünya çölünde ancak altı ay kalabilmiştir.

90 Müslim

O inceler incesi Peygamber kızı, gözlerini meçhul bir noktaya dikmiş, eşyada öteler âleminden ışık serpintileri arayıp dalgın dalgın içini dökmüştür. Onun ızdırabını hayâl etmeye bile imkân yok. Bizim hayalimiz ancak şu mısralarla dile geldi. Hazret-i Fâtıma belki de şöyle inledi:

Kimbilir, derdimi, acımı, benim?
Hasret-i hicrinle solmadan tenim!

O kadar acı ki sensiz yaşamak,
İşte gözyaşlarım, işte bir ırmak!

İçimde yüreğim erimededir,
Bilmem ki bu derdin çâresi nedir?

Bu hicran gecesi, bu karanlık ne?
Beni de alıver nûr iklimine.

Tutuver elimden ey Nûr-i Hüdâ,
Ben ki senden nasıl olurum cüda?

Nasıl dayanırım nâr-ı hicrine,
Gönül kî çırpınan bir alev yine.

Bu günler benim en karanlık çağım,
Bir ömür boyu hep çırpınacağım,

Gök kara, güneş bir alev tûfânı,
Izdıraptır hayatımın her ânı.

Bu âşık-ı zâre Yâ Resûlallah,
Senden olur çâre Ya Resûlallah!..

Hazret-i Fâtıma'nın Ölüm Hengâmesi

Peygamberler Peygamberinin en tatlı çiçeği Hazret-i Fâtıma-i Zehrâ (radıyallahü anhâ), Nebiler Serverinin irtihalinden sonra 6 ay müddetle yanıp durdu. Bu hicran gecesinin bir gündüzü yoktu ki onu beklesin. Gece gündüz âdeta başı kesik bir mum gibi yanıyor ve damla damla eriyordu. Bu yanış ve bu eriyiş aylarca devam etti. Yemez, içmez, uyumaz, kapıdan dışarıya adımını atmaz, kendisine istiğrak sediri yaptığı evinin bir köşesinde gözü yaşlı ceylanlar gibi bekleyip dururdu. Kâh dili inciler saçar, kâh gözü pınar pınar akardı.

Biri 7, öbürü 8 yaşındaki mübârek oğullarını, Kâinatın Efendisinin sırtında taşıdıkları torunlarını gördükçe bir başka hasretle için için çırpınırlardı. O arş'ın iki küpesi mübârek çocuklar da zaman zaman anneleriyle beraber gözyaşı döküyorlardı.

Fâtıma-i Zehrâ (radıyallahü anhâ) dan tüten ızdırap asaletini ifadede her misâl âcizdir. Şiir diliyle söyleyecek olursak, o da şudur:

Bahçelerde çiçek çiçek,
Açarak sana gelirim.

Dünya ki zulmet evidir,
Kaçarak sana gelirim!..

Balık hasret kaldı suya,
Bu nasıl bitmez bir rüya?

Can incimi alır, güya,
Saçarak sana gelirim!..

11. Hicret yılı Şaban ayında Cenâb-ı Fâtıma'nın üzüntüleri büsbütün arttı, günden güne mübârek vücudu eridi. Onun bu

hastalık demlerinde, Allah Resûlünün en büyük Halifesi Cenâb-ı Sıddîk (radıyallahü anhâ) bir gün ziyaretine geldi, kapıya yanaşıp tıkırdattı:

— Tık, tık, tıkk!..

Allah'ın yenilmez arslanı Hazret-i Ali seslendi:

— Kim o?

Hazret-i Ebu Bekir (radıyallahü anhâ) cevap verdi:

— Allah Resûlünün Halifesi ve Müslümanların Emin Ebu Bekir, müsâade ederseniz Fâtıma-i Zehrâ'yı ziyaret etmek istiyorum.

— Kendisine sorayım, yâ Ebâ Bekir, razı olursa sizi içeri alırım!

— Çok teşekkür ederim, yâ Ali!..

Şecaat ve ulviyyet mâdeni Hazret-i Ali (kerremallahü vecihe), Fâtıma-i Zehrâ'nın başucuna vardı ve dedi:

— Yâ Fâtıma, Ebu Bekir seninle görüşmek istiyor, ne dersin?

Peygamberler Peygamberinin sultan kızı, kara kara gözlerini Hazret-i Ali'nin gözlerine dikip sordu:

— Yâ Ali, Ebu Bekir'in benim yanıma gelmesine razı olur musun?

Hazret-i Ali şevkle atıldı:

— Evet, yâ Fâtıma!..

— O halde, Ebu Bekir'i dâvet et. Kendisi ile görüşelim.

İmam-ı Ali koştu, Müslümanların Emîrini içeri aldı. Hilm âlemi yüce Sıddîk (radıyallahü anhâ), Fâtıma-i Zehrâ'nın huzuruna son derece saygı ile girdi, selâm verdi ve devam etti:

— Ey Peygamberin nûr-i dîdesi aziz yavrum! Vallahi ev, mal, âile, akraba gözümde değildir. Ancak gayem Allah'ın Resûlüllah'ın ve Ehl-i Beyt'in rızalarını kazanmaktır. Bilirsin ki, bütün ömrümce Allah ve Resûlünün rızâsı için harcadım. Sizi memnun ve hoşnut etmek, kendi akrabamı hoşnut etmekten benim için daha sevimlidir.

Fâtıma-i Zehrâ (radıyallahü anhâ) nın dudakları usul usul kıpırdadı:

— Yâ Ebâ Bekir, senden razı ve hoşnudum, hakkımı sana helâl ediyorum!..

Bunu duyan Hazret-i Ebu Bekir (radıyallahü anhâ) sevincinden ve saâdetinden uçacak gibi oldu.

Artık iş tatlıya bağlanmış, Hazret-i Ebu Bekir (radıyallahü anhâ) in gönlüne huzur ve sükûn damla damla inmişti. Yine büyük bir saygı ile Hazret-i Fâtıma'nın huzurundan çıkan Halifeler Halifesi eteklerini savura savura mescidin, yolunu tuttu ve mihraba geçip Allahü Ekber diye tekbir aldı.

Son Ânı

Mefkûre iklimi cennetin, mefkûre çapında nazik ve narin çiçeği Hazret-i Fâtıma (radıyallahü anhâ), 6 ay müddetle eriye eriye bitti ve son damla hâlinde siliniverdi.

Nar çiçeğine benzeyen yüzü elmas elmas pırıltılar saçarak son uykusuna dalıverdi. Kendisinde ne bir kıvranma, ne bir çırpınma, ne de bir daralma görüldü. Cenâb-ı Fâtıma, can çekişmeye benzer hiçbir hâl göstermeden ve en küçük bir ses çıkarmadan taze bir gelin, taze bir buğu gibi süzülüverdi.

Ömür nefesleri bu anda noktalanmış, ecel rüzgârı can kandilini söndürüvermişti.

Gecenin ilk saatlerinde ruhunu teslim edeceğine yakın, ilim ve hikmet kutbu Hazret-i Ali'ye şöyle dedi:

— Yâ Ali! Beni, üzerime kimsenin eli değmeden sen al, götür Bakî mezarlığına göm!..

Hazret-i Ali'nin gözleri birden damla damla akmaya başladı. Omuzlarına çöken bu ızdırap dağının altından nasıl kalkacaktı?

Ümmü Selmâ Hazretlerinden:

— Hazret-i Fâtıma (radıyallahü anhâ), ruhunu teslim edeceğine yakın, yıkanıp gusl abdesti aldı ve temiz elbiseler giydi. Sağ elini yanağının altına koyup yan tarafına yattı. Sonra kıbleye dönüp, **«Ben şimdi ruhumu teslim ediyorum, beni kimse açmasın ve yıkamasın!»** deyip öteler âlemine göçtü.

O, ötelerin, ötelerdeki gerçek mânâların geliniydi. İşte şimdi o mânâlar diyarına bir gelin gibi gidiyordu. Ona cennetler bile müştak olmuştu. Allah'ın Resûlü onu cennet kadınlarının efendisi olarak müjdelemişti.

Fâtıma-i Zehrâ'nın ölümü Hazret-i Ali'ye haber verilince, ulviyyet mâdeni Cenâb-ı Ali koşa koşa geldi, ağladı ve gözyaşlarını tutamadı.

Peygamberler Peygamberinin nazlı kızı, Müslümanlık tarlasının mahsulü Cenâb-ı Fâtıma (radıyallahü anhâ), 11. Hicret yılı Ramazanın 3. günü akşamı, salı gecesi son uykusuna daldı. Mukaddes babasından sonra 6 ay müddetle bu temeli çürük dünyada hayat sürmüş, onun hasretiyle eriye eriye bir damla hâlinde silinivermişti.

İlim ve hikmet kutbu Hazret-i Ali (kerremallahü veche) Hazret-i Fâtıma-i Zehrâ'nın ölümü, en yakın akrabalarından başka kimseye haber vermedi.

Ne Müslümanların büyük Halifesinin, ne de Ehl-i Beyt dışı bir başka sahabînin haberi oldu. İmam-ı Ali (radıyallahü anhâ), o nazik ve nârin çiçeğin aziz vücudunu Baki kabristanına götürdü ve onu geceleyin defn etti. Çünkü Cenâb-ı Fâtıma'nın vasiyetlerinden biri de geceleyin defn olunmaktı. mübârek babaları da geceleyin nûr ravzasına konmuştu. Hazret-i Osman (radıyallahü anhâ) ve mü'minlerin annesi Hazret-i Âişe (radıyallahü anhâ) de gece vakti toprağın koynuna verilmişlerdir.

Peygamber kızı Fâtıma-i Zehrâ'nın kabrine Hazret-i Ali, Abbas ve Fadl b. Abbas indiler ve mefkûre iklimi cennetin mefkûre çapında nazik ve narin çiçeği Hazret-i Fâtıma'yı kab-

rin içine upuzun yatırdılar. Üzerinde bir tümsek hâlinde yükselen toprağa gözyaşları içinde hayretle baktılar.

Fâtıma-i Zehrâ (radıyallahü anhâ) nın ötelerin perdelerini açıp ebedî âleme göçüşlerinden sonra artık Allah Resûlünün dünyada yaşayan evlâdı kalmamıştır. Nûr nesli Fâtıma-i Zehrâ'nın çocukları Hazret-i Hasan ve Hazret-i Hüseyin ile devam etmiştir.

Bir başka rivayet şöyledir:

Hazret-i Fâtıma-i Zehrâ (radıyallahü anhâ) dünyaya gözlerini kapar kapamaz Hazret-i Âişe haber aldı ve hemen İmam-ı Ali'nin evine koştu. Fâtıma-i Zehrâ'nın yanına girmek için izin istedi. Ne var ki, Esma Binti Ümeys, Cenâb-ı Âişe'yi içeri almak istemedi:

— Yâ Âişe, dedi; Fâtıma'nın vasiyeti var. Hiçbir kimseyi içeri alamam!

Hazret-i Âişe, çırpınan bir alev gibi yana yana babası Hazret-i Ebu Bekir (radıyallahü anhâ) in huzuruna gitti ve dedi:

— Ey benim babam! Bu Esma Bint-i Ümeys'e ne oluyor ki, bizimle Peygamber (Aleyhisselâm) **ın kızı Fâtıma-i Zehrâ'nın arasına girip bizi Fâtıma'nın cenaze hizmetinden alıkoyuyor?**

Allah Resûlünün Halifesi ve Mü'minlerin Emiri Hazret-i Ebu Bekir derhal Fâtıma-i Zehrâ'nın evinin kapısına gelip durdu ve kendi zevcesi olan Esmâ'ya seslendi:

— Yâ Esma! Ne yapıyorsun? Allah Resûlünün zevcelerini, Allah Resûlünün kızı Fâtıma-i Zehrâ'nın yanına girmekten neden men ediyorsun?

Esma Bint-i Ümeys boynunu büktü:

— Ey Allah Resûlünün Halifesi, dedi; ne yapayım Hazret-i Fâtıma, sağlığında bana böylece vasiyet edip yanlarına kimsenin girmesini istemedi.

— Yâ Esma! O halde Fâtıma-i Zehrâ'nın emir ve vasiyetini aynen yerine getir. [91]

Yukarıda da belirttiğimiz gibi Cenâb-ı Fâtıma gece vakti efendisi Hazret-i Ali tarafından Baki mezarlığına götürüldü. Namazını bizzat kıldı, onu kendi elleriyle çukura uzattı, üzerine toprak yığdı ve Fâtıma-i Zehrâ'yı yutan toprağa gözyaşlarından inciler dökerek bakıp kaldı.

Fâtıma-i Zehrâ'nın namazını, Nebiler Sultanının amcası Hazret-i Abbas (radıyallahü anhâ) ın kıldırdığı rivayet edilir. Rivayetlerin bir diğeri de, Hazret-i Ali'nin hem yıkayıp, hem de namazını kıldırdığı şeklindedir. Her şeyin en iyisini bilen ancak Allah'tır.

Bu dünyadan göçtü nice Fâtıma,
Gitti işte derin ince Fâtıma.

Hem öyle bir gidiş, gelinler gibi,
Ona kucak açtı sevgili Nebi!.

O öyle bir nûr ki, Cennetler müştak,
Onu güneş güneş pırıldattı Hak...

Hazret-i Ali'nin Teessürü

Hazret-i Ali (kerremallahü veche), üstüste gelen bu acılarla sırtına kâinat yükünün çöktüğünü sandı. 6 ay içinde hem Allah'ın Resûlünden, hem de Nebiler Nebisinin sultan kızından mahrum kalmıştı. Ecel rüzgârı cihan bahçesinde bir acâip şekilde esmiş ve en sevdiklerini elinden almıştı. Şimdi yanmasında boynu bükük yetimlerle kalmış bulunuyordu. Vefasız dünyanın bütün acılarına katlanmak kolaydı da, bu hicran ateşinin verdiği ızdırap çekilecek gibi değildi.

91 Kenzü'l-Ummâl Muhtasarı

Allah'ın yenilmez arslanı şimdi ağlıyordu. Sık sık Fâtıma-i Zehrâ'nın kabrine gidiyor, bir tümsek hâlinde yükselen toprağa bakıp damla damla gözyaşı döküyordu.

İnsanlık hûrisi Cenâb-ı Fâtıma (radıyallahü anhâ) nın kabrini ilk ziyaretinde şöyle bir şiir dökülmüştü dudaklarından:

— «Dost, öyle bir dosttur ki, ona başka bir denk ve kalbimde ondan başkası için zevk ve nasîb yoktur. Gerçi kendisi şahsımdan ve gözümden kayıptır ama, içimden ve gönlümden asla ayrılmamıştır!»

Manzum olarak:
Dost, öyle bir dost ki, ona bir denk yok,
Âlemde bu hicran gibi bir cenk yok!..

Ne zevk, ne şevkin var kalbimde yeri,
Unutur muyum hiç ben o güheri?.. [92]

Şahsımdan, gözümden siliktir ama,
İçimde gönlümde yaşar dâima!..[93]

Şecaat ve ulviyyet mâdeni Hazret-i Ali, çaresiz bu dertler ve elemler diyarı olan dünyanın bütün acılarına katlanacaktı. Başka ne yapabilirdi ki?

İmam-ı Ali (radıyallahü anhâ), Peygamber kızı derin ve ince Fâtıma'nın hayatta bulunduğu müddetçe başka kadın almamıştır. Ancak Hazret-i Fâtıma vefat etmeden önce kara kara gözlerini açmış ve Hazret-i Ali'ye şöyle demişti:

— Yâ Ali! Ben vefat ettikten sonra sen evlenmelisin. Aksi takdirde gerek kendin ve gerekse benim iki gözümün nûru yavrularım perişan olursunuz. Ne var ki. yabancı bir üvey anne-

92 Güher: Cevher demektir.

93 Manzum olarak tarafımızdan yapılmıştır. M. Necati.

nin eline de yavrularımı bırakmak istemiyorum. Bu sebeple merhum ablam Zeyneb'in kızı Umâme Bintü'l-Âs'ı kendine nikâhlayabilirsin.

Hazret-i Ali (radıyallahü anhâ), kurşundan ağır başını kaldırmış ve ağlamaklı bir sesle:

— Yâ Fâtıma, demişti; beni üzmek mi istiyorsun?

— Hayır!

— Peki neden böyle söylüyorsun?

— Ölümüm yakın olduğundan.

— Madem öyle, vasiyetini yerine getireceğim!..

— Çok teşekkür ederim, yâ Ali!..

Allah'ın arslanı ve evliyalar sultanı Hazret-i Ali, mübârek zevcesinin vasiyetini yerine getirmiş ve onun vefatından sonra Hazret-i Umâme'yi nikâhlamış ve ondan Muhammed Evsat isminden bir oğlu olmuştur.

Hazret-i Umâme (radıyallahü anhâ), Allah Resûlünün en büyük kızı Hazret-i Zeyneb'den dünyaya gelmiştir. Küçüklüğünde Nebiler Serveri tarafından çok sevilmiş ve sayılmıştır. Hatta Allah'ın Resûlü onu mübârek sırtlarına alıp namaz bile kılmışlardır. Onun için fıkıhta, onun adına mesele çıkarılmış, Tirmizî'den başka altı hadîs kitabı bunu rivayet etmiş, Buharî ve Müslim gibi en büyük muhaddisler ondan hadîs-i şerif nakletmişlerdir.

Umâme (radıyallahü anhâ), Peygamber kızı Fâtıma-i Zehrâ'nın öteler alemindeki sarayına göçüsünden sonra ilkin Hazret-i Ali ile evlenmiş. İmam-ı Ali'nin şehîden vefatından sonra da Muğîre b. Nevfel'in hanımı olmuştur.

Allah'ın yenilmez arslanı Hazret-i Ali, Cenâb-ı Fâtıma'nın vefatından sonra birçok kadın almıştır. Bunlar şunlardır:

1. **Ümmü'l-Benîn Bintü Hizanı el-Hâbiyye:** Bilgi güneşi Hazret-i Ali (radıyallahü anhâ) nin Fâtıma-i

Zehrâ'dan sonra ilk aldığı hanım budur. Cenâb-ı Ali'nin bundan Abbas, Cafer, Abdullah ve Osman isimli dört oğlu dünyaya gelmiştir. Ne acı bir tecelli ki, bu dört arslan yavrusu da Kerbelâ faciasında ağabeyleri Hazret-i Hüseyin (radıyallahü anhâ) ile beraber şehîd edilmişlerdir.

2. **Leylâ Bintü Mes'ûd:** Hazret-i Ali (radıyallahü anhâ) bu hanım ile de evlenmiştir. İki oğlu da bu hanımdan olmuştur. Onlar da diğer kardeşleri gibi Kerbelâ çölünde bir damla suya hasret bırakılarak şehîd edilmişlerdir.
3. **Esma Bintü Umeys:** Halîfeler Halifesi Hazret-i Ebu Bekir (radıyallahü anhâ) in vefatından sonra dul kalmış, sonra onu Hazret-i Ali nikâhlamış ve ondan da Yahya ve Muhammcd Asgar isimli oğulları olmuştur.
4. **Ümmü Habîbe Bintü Rebîa:** Hazret-i Ali tahtı nikâhına. bu hanımı da almış, ondan da bir oğul ve bir kızı dünyaya gelmiştir.
5. **Havle Bintü Cafer:** İbnü'l-Hanîfe diye bilinen Ebül-Kasım Muhammed el-Ekber de bu hanımdan dünyaya gelmiştir.
6. **Ümmü Sâid Bintü Urve:** Hazret-i Ali'nin bu zevcesinden de iki kızı olmuştur.
7. **Muhayyat Bintü'mri il-Kays:** Bu zevcesinden de sadece bir kızı dünyaya gelmiş ve hemen ölmüştür.

İşte Fâtıma-i Zehrâ (radıyallahü anhâ) ötelerin perdelerini açıp dünya ufkundan süzüldükten sonra Hazret-i Ali (kerremallahü veche) hayatım bu kadınlarla paylaşmıştır. Fakat hiçbir zaman Hazret-i Fâtıma'nın acısını unutamamış, onu hep hayırla yâdetmiş, arkasından sıcak gözyaşları dökmüştür.

Fâtıma-i Zehrâ'dan Geriye Kalanlar

Başta nûr neslinin iki erkek kutbu Hazret-i Hasan ve Hazret-i Hüseyin. Ve üç de kız.

Fidda isimli bir câriye: Bu cariyeyi Fâtıma-i Zehrâ'ya Allah'ın Resûlü vermişlerdi. Ne var ki, hizmet etmeyi pek beceremiyordu. Gönül gönül uçuyor, ayakları birbirine dolaşıyordu. Bir gün Allah Resûlünün huzurunda da aynı hâli tecelli etti. Bunu gören rahmet Peygamber ona şu duâyı tâlim buyurdu:

— «Ey bir olan Allah! Senin eşin ve benzerin yoktur. Herkesi öldüren (dirilten) **sensin, herkesi zengin eden sensin ve arşta teksin. İşte o** (yüce) **Allah'ı uyuklamak ve uyku yenemez. »**

Fâtıma-i Zehrâ'nın hizmetini canına minnet bilen Fidda bir gün kırda çalı çırpı gibi şeyler toplamıştı. Ne var ki, demet yapıp sırtına alamıyordu. Birden aklında şimşekler çaktı ve Peygamberler Peygamberinin kendisine öğrettiği duâyı hatırladı ve okudu. Derken orada bir adam peyda oldu ki, Ezd-i Şenûne kabilesi halkına benziyordu. Fidda'nın durumuna acıdı, odunları demet demet edip yüklendi ve Peygamber kızı Hazret-i Fâtıma (radıyallahü anhâ) nın mübârek kapısına kadar getirdi.

Rukayye: Mefkûre iklimi cennetin mefkûre çapında nazik ve narin çiçeği Hazret-i Fâtıma'nın hizmetçisidir. O da, Peygamber kızının mübârek hizmetinde bulunmuş ve ondan yudum yudum nûr devşirmiştir. Epeyce de yaşamış, Hazret-i Hüseyin (radıyallahü anhâ) onu, mübârek annesinin kabrinin bakımı ile vazifelendirmiştir.

Fâtıma-i Zehrâ'nın Nebiler Nebisi tarafından hediye edilen bir de kölesi vardı.

Evet, şu cihan denilen bahçede bir hakikat goncası gibi açılan ve 25 senecik kısa bir ömür süren, arkasından şanlar ve şerefler bırakarak giden Peygamber kızından geride kalanlar bunlardı.

Allah'ın arslanı ve evliyalar sultanı Hazret-i Ali bir ömür boyu bu hatıralar denizinde yüzüp durdu. Çok kerte Cenâb-ı Fâtıma'nın kabrine gider, gözyaşı incilerini toprağa döker, içli içli şiirler söylerdi.

Onun okyanuslar gibi engin gönlünden' neler dökülürdü bilemiyorum ama, ben kendi hesabıma şöyle haykırıyorum:

Hayat nedir ki, hayat?.. Yırtılır beyin zarım.
Hangi selvi gölgesi bilmem benim mezarım!..

Şecaat, ulviyyet, hikmet ve dirâyet mâdeni Hazret-i Ali (radıyallahü anhâ), Fâtıma-i Zehrâ'dan sonra uzun yıllar bu dünya çölünde ömür sürdü. Hicretin 40. senesi Ramazan ayının 17. Cuma günü bir sabah vakti mescide giderken Haricî taifesinden İbn-i Mülcem isimli bir hâinin eliyle şehîd edildi.

Müslümanların Emîri ve Allah Resûlünün Halifesi Ali (radıyallahü anhâ), o gece bir rüya görmüştü. Rüyasında Allah'ın Sevgilisi, topyekûn zaman ve mekânın ve bütün mahlûkatın Peygamberini gördüler ve rahmet Peygamber'e ümmetinden şikâyet ettiler.

Uykudan uyandıktan sonra sabah namazı için hazırlandılar. Müezzini kapıya gelip seslendi:

— Ey Mü'minler Emîri! Namaza namaza!..

Kalktılar ve evlerinden dışarı adımını attılar. Evin avlusundan geçerken ördeklerin çığlık attığını gördüler. Ördekleri koğmak ve susturmak isteyenlere de mani oldular ve dediler:

— Ey insanlar! Onlara dokunmayınız, onlar ölü üzerine ağlayıcıdırlar!

Sonra şu mısraları okudular:

«Ölüm için hazır ol ve sıkı dur. Zira mutlak surette ölüm seni yakalayacaktır. Ölüm kapıyı çaldıktan sonra, feryâd ü figân etme. Çünkü fayda vermez...»

Manzum tercüme:

(Ölüme hazır ol ve sıkıca dur. Zira ölüm seni gelir ve bulur. Ölüm ki kapıya geldikten sonra, feryadın, figanın ne hükmü olur?)

Bu sırada hâin ve zâlim suikastçı ve arkadaşları pusuda bekliyorlardı. Hazret-i Ali nûrdan bir âbide gibi dimdik gidiyordu. Beyinlerinde zebanilerin horon teptiği üç nasipsiz adam Emîrü'l-Mü'minîn ve Halife-i Seyyidi'l-Mürseline hücum ettiler. İbni Mülcem isimli nasipsiz avaz avaz bağırdı:

— Yâ Ali! Hüküm ancak Allah'ındır!!..

Ve zehirli kılıcını olanca şiddetiyle Allah'ın yenilmez arslanı Hazret-i Ali'ye havale etti. Hazret-i Ali ağır şekilde yaralandı ve o yaradan kurtulamayarak öteler âlemine göçtü. Artık bir ömür boyu kalbinde taşıdığı acı ve ızdırap noktalanmıştı.

Fâtıma ve Ali ağacından geriye kalan çiçeklerle Allah Resûlünün nûr nesli devam etti.

Kapkara insanlığı sabun suyu yerine güneşle yıkamaya memur bulunan nûr nesli, Fâtıma - Ali pınarından çağlamış ve asırlar boyu akıp gitmiştir. Hem de en ileri mânâ kahramanları hep bu mübârek nesilden meydana gelmiştir.

Asırlar sonra yine o mübârek nesle bağlı olarak gelen Seyyidetü'n- Nefise tıpkı muazzez ceddi gibi etrafına pırıltılar saçarak, dünyadan el etek çekip bir rûh kuyumcusu inceliğiyle ötelere pencereler açacaktır. Evinde, ibâdet ve istiğrakın en derin ânında iken kapısına biri gelecek ve güm güm vuracaktır.

— Kuzum, diyecektir; bir iş için bir yere kadar gitmem gerek. Şu bitişikteki bizim kötürüm çocuğu biraz bekler misin?

Bunu isteyen gayri müslim bir kadındır.

Seyyidetü'n-Nefise seccadesinden başını kaldıracak, tek kelime söylemeden hıristiyan kadının evine gidecek ve o kötürüm çocuğun başında oturup bekleyecektir.

Hem öyle ki, saatlerce süren bir bekleyiş.

Yatağın içinde upuzun yatan ve şifasızlıktan kıvranan bir çocuk. Çocuğun yüzünde tatlı bir güzellik ve gözlerinde insanın ciğerine işleyen bir ışık. Ne var ki, talihsiz çocuk bir hıristiyan ananın elinde hem îman devletinden mahrum, hem de şifadan mahrum olarak günlerini geçirmektedir.

Damarlarının her zerre kanında Fâtıma-i Zehrâ'nın asaletini taşıyan Seyyidetü'n-Nefise ellerini kaldırıp gönlünün tâ derinliklerinden gelen bir hisle Yüce Allah'a yalvaracak:

— Ey herkesin imdadına yetişen Rabbim! Şu güzel çocuğu ayağa kaldır!

Nefisenin duâsı ve Allah'ın izniyle çocuk birden doğruluverecek. Çocuğun annesiyle babası döndükleri zaman şifasız kötürüm ayakta, mübârek kadın da bir kenarda onu sevip okşarken bulacaklar ve birden küfrün pasından kurtulup İslâm'ın nûr ırmaklarına kendilerini atıvereceklerdir. Ve gözyaşları içinde şimdiye kadar niçin Müslüman olmadıklarına yanacaklardır.

İşte Hazret-i Fâtıma-i Zehrâ ve Aliyyü'l-Murtezâ ağacının ulvî meyveleri ve işte kıyamet sabahına doğru akıp giden zaman. Zaman değirmeni neleri ve kimleri öğütmedi ki? Ölüm ırmağı nice pâdişâhı tahtından kara toprağa indirmedi ki?...

Mümkün mü ebedî kalması cânın,
Birer yolcusuyuz öte dünyanın!..

Ay meş'âlesinin aydınlattığı bu cihan köşkünde Fâtıma-i Zehrâ (radıyallahü anhâ) da ömür saltanatını sürdü. Çemenlerden geçip giden gül kafilesi gibi. Fâtıma-i Zehrâ da gelip gitti. Fakat arkasında öyle inciler, öyle elmaslar, öyle zühre yüzlü parlak evlâtlar bıraktı ki, onlar fazilette güneşleri bile geçtiler. İşte Fâtıma-i Zehrâ'nın torunlarından İmam Zeynelâbidîn.

Bir gündü. Mübârek İmamın evi yanıyordu. Alevler göklere doğru çırpına çırpına çıkıyordu. Bağıranlar, çığlık atanlar, feryâd edenler:

— Yangın var, yangın var!

O esnada Zeynelâbidin Hazretleri namaz kılıyordu. Hak mihrabına yüz tutmuş, gözyaşı incilerini secdegâhına saçmıştı. Kendisinde hiçbir hareket yoktu.

Nihayet yangın binbir güçlükle söndürüldü. Herkes gürül gürül yüce yaradılışlı İmamın evine doldu. Gözleri hayret ve dehşetle açıldı. Gördükleri manzara onları hayrete düşürmüştü. Evi yanarken İmam hâlâ Hak huzurunda ve namazdaydı.

Hiçbir şey olmamış gibi huşu ve huzur içindeydi. Selâm verip namazı bitirince ona sokulup sordular:

— Ey irfan denizine gark olmuş İmam! Şu anda evin bir köşesinden tutuştu, yanıyordun, bunca feryadımızı duymadın mı?

İmam, zühre gibi parlak yüzünü onlara döndürdü de dedi ki:

— Duydum, â dostlarım, duydum! Duydum da, öteki tarafın ateşi bu ateşin heyecanını bastırdı. O sebepten gülümsemedim!..

İşte nûr neslini devam ettiren büyükler.

Fâtıma-i Zehrâ'nın şefkat kucağında taşıdığı ve Âl lafı Resûlünün koklayıp öptüğü nûr neslinin erkek kutbu Hazret-i Hasan (radıyallahü anhâ) bir gün, nûr beldesi Medine'de bir evin kapısı önünden geçiyordu. Evden hiçbir ses gelmiyordu. Öldürücü bir sessizlik her tarafa perde perde inmişti. Hazret-i Hasan (radıyallahü anhâ), bu hâli görünce hayret etti ve seslendi:

— Bu evden niçin eskisi gibi ses gelmiyor?

Kapının arkasından bir kadın uzandı:

— Yâ imam, dedi; bu evin halkı yetim ve dul kalmıştır!..

Bu tek kelime onu ağlatmaya yetti. Hazret-i Hasan gözyaşlarını tutamayarak bir müddet ağladı.

Daha nelerinden, hangi faziletlerinden anlatalım ki?.. Hiçbir söz ve hiçbir kelime onları hakkiyle tasvir edemez. Kitabımızı Allah Resûlünün mübârek sözleriyle noktalayalım:

«Ben, Ali, Fâtıma, Hasan ve Hüseyin kıyamet gününde arş'ın altında bir kubbedeyiz!»

Lütfet Rabbim, erdir, bu nûra bizi,
Dostların ile al huzura bizi...

— SON —

EHLİ BEYT

CENNET KADINLARININ HANIMEFENDİSİ ve İNSANLIK HURİSİ

HZ. FATIMA-İ ZEHRÂ

MUSTAFA NECATİ BURSALI

Mustafa Necati Bursalı, Kainatın Efendisi'nin Mübarek kızları ve cennet kadınlarının hanımefendisi **Hz. Fatıma**'nın hayatını anlatırken sürükleyici ve büyüleyici bir dil kullanıyor.

Bu kitap, dünya ve cennet kadınlarının en üstününe ait **Fâtıma-i Zehrâ (Radıyallahü Anha)**'nın hayatından pırıltılar sunmaktadır. O Fâtıma ki, cennet ufkundan cihan toprağına düşen bir inciydi. O Fâtıma ki, Allah Resûlünün gözünün nûru ve sevinciydi. O Fâtıma ki, Nebiler Nebisinin mübârek vücûdundan bir parçaydı. O Fâtıma ki, Hazret-i Hatice-i Kübrâ'nın gülzârından yetişmiş solmaz bir çiçekti. O Fâtıma ki, ay yüzlü, kara gözlü bir melekti.

Ben bu aczimle Onun için ne söyleyebilirim ki? O, âlemlere rahmet olan Peygamberin, öpüp kokladığı solmaz bir çiçekti...

Cihan günleri onun yüzü gibi parlak bir yüz görmedi, Müslümanlık tarlasında Onun gibi bir çiçek boy vermedi...

O, o kadar ince bir gönüle, derin bir hisse sahipti ki, bir muhtaç karşısında içi yanmış, yüreği sızlamış, çarşafını sattırarak o muhtaç adamın ihtiyacını gidermiştir. Oruçlu olduğu halde iftar etmemiş, sofrasındaki bir lokma ekmeği de kapısına gelen fakire ikram etmiştir. Hem de bu işi peşpeşe üç gün yapmış, üç gün boyunca sadece su ile orucunu açmıştır. İnsanlık böyle bir inciyi hangi denizde bulabilir ki?

ISBN 978-975-7161-17-2

Çelik YAYINEVİ